

Tower Vilmos

Vigasztaló gondolatok – Betegek és más szenvedők számára, az év minden napjára

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Tower Vilmos
Vigasztaló gondolatok
Betegek és más szenvedők számára, az év minden napjára

Nihil obstat.
Dr. Stephanus Kosztolányi
censor dioecesanus.

Nr. 2495/1943.
Imprimatur.
Strigonii, die 23. Martii 1943.
Dr. Joannes Drahos
vicarius generalis.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1944-ben jelent meg Budapesten, a Korda R.T. kiadásában.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Mottó	4
Előszó	5
Január	7
Február	15
Március	22
Április	29
Május	35
Június	41
Július	48
Augusztus	56
Szeptember	62
Október	68
November	76
December	83

Mottó

„A megvigasztalt fájdalom
talán még édesebb, mint maga az öröm.”

(Petőfi Sándor: Az apostol)

Előszó

„Írd szavaimat szívedbe és gondosan foglalkozzál velük,
mert a megpróbáltatás idején nagy szükség lesz rájuk.”

Kempis: Krisztus követése, III. 3.

Szenvedéssel születünk és távozzunk e siralom völgyéből. És e kettő között mennyi és milyen sokfajta a szenvedés. Csak kapásból néhány példa:

A szájráncú betegség s súlyos, szűrő, metsző, maró, hasogató, lüktető, égető fájdalom és kín, a haldoklás gyötrelme és borzalma. Az idegbaj. A műtetre kerülés. Magunknak vagy hozzátartozóinknak lassú fonnyadása és sorvadása. Gyógyíthatatlan nyavalya. Vakság, süketség, bénaság, végtag elvesztés.

Mindenféle csapás, balsiker, kár, rossz termés, vagy elvesztés vagy más, váratlanul elénk topanó, meghökkentő, elzibbasztó, kellemetlen esemény, nyomor, nélkülözés, lakáshiány, hajléktalanság, munkanélküliség vagy munkaképtelenség, vízáradás ...

Fenevad ember kegyetlensége, ördögi bosszantása, összeférhetetlen szobatárs vagy szomszéd. Boldogtalan házasság, magára maradt özvegyesség; válás érzése attól, akit nagyon, mérhetetlenül szeretünk, haláleset.

És nemcsak az a tűz rombol, amely fát gyújt, rőzsét perzsel és épületet hamvaszt, hanem talán még jobban az, amely a szívet égeti: a sok lelki szenvedés, belső nyugtalanság, tengernyi bú, rossz bánásmód, félelem, rémület, heves és állandó kísértés, züllesztő szenvedély, igazságtalanság, meg nem érdemelt támadás, rágalom, mellőzés, egy jóbarátban vagy rokonban való csalódás, reménytelen, nem viszonzott vagy visszautasított szerelem.

Mellőzés, elhagyatottság, kínos kételyek, tépelődések, aggályosság, meghasonlás, kétségbeesés, öngyilkosságra való hajlam, megaláztatás, megvettetés, bírói téves ítéletek, családi bajok, rossz gyermekek, menekültek vagy száműzöttek honvágya. Idevág egy-egy háború, amely a szenvedések tengerét zúdítja a világra.

És mint Eötvös megjegyzi: „Kit a sors nagy csapásoktól megkímélt, azt kis bajokkal zaklatja.”

Milyen keserves azután a súlyos szenvedőnek hangulata, nehéz a szíve. Elsötétedik előtte a világ folyása. A legtöbb szenvedő a maga baját tartja legnagyobbnak, szinte elviselhetetlennek. Elhiteti magával, hogy a földön ő a legszerencsétlenebb.

Akárhány szenvedőnek elhomályosul az ítélőképessége, megzavarodik a tisztánlátása; képzelete ijesztő képekkel nyugtalanítja, szédíti, fojtogatja, fárasztja és csüggeszti.

Milyen nehéz az ilyen szenvedőnek lelki sötétségébe a hitnek fényét belevetíteni.

Milyen nehéz ilyenkor elhinni azt, hogy az értelmetlennek látszó, ésszerűtlennek tetsző, megokolhatatlannak tartott és céltalannak mutakozó baj, kín, szerencsétlenség mögül égi szeretet, atyai jószág, bölcs gondviselés sugárzik a szenvedő felé és gazdag érdemszerzési alkalom kínálkozik számára!

Bizony ilyen esetekben semmiképp sem elég egyszeri vagy csupán néhány vigasztaló szó vagy betű.

Orvos a testi orvosságot napi vagy még többszöri használatra rendeli, mert másképp nincs foganatja és hatása. Hasonlóképp szorul a szenvedőnek lelke legalábbis naponta egy-egy feléje sugárzó, gyógyító, enyhítő, vigasztaló, bátorító, felemelő, megnyugtató, hitet erősítő, reményfokozó, türelmet gyarapító, bizalmat fakasztó gondolatra. Mert az ellenhatás is állandó, erős és szünetnélküli. No meg az ördög sem alszik.

Viszont a nagybeteg és a súlyosan szenvedő rendszeren ideges, türelmetlen, gondolkozási képessége meggyengült, hamar elfárad és kimerül. Ezért nem bír el hosszabb lélekzetű vigasztalást, elmélkedést, oktatást vagy magyarázatot.

Ezzel számolva, e könyv az év minden napjára, tehát állandó, folyton ismétlődő, mégis rövid, de tartalmasságra törekvő, változatos és lehetőleg minden szenvedésfajtára alkalmazható vigaszt, erősítést és biztatást akar nyújtani a szenvedőnek.

Ne ijesszen meg senkit az a körülmény, hogy könyvünk egész évre való gondolatokat közöl. Ez természetesen nem annyit jelent, hogy akár a szerző, akár e könyv ajándékozója, kölcsönzője vagy átnyújtója az olvasó betegségének vagy szenvedésének egy évi tartamára számít.

Az év minden napjára való beosztás csupán meg akarja kímélni a szenvedőt még attól a kis munkától is, hogy az itt közölt gondolatokból melyiket válassza is ki.

A könyv a nap keltének jelzésével önmagától mutatja, hogy a szenvedő melyik gondolatot használja fel javára és vigaszára.

Január

Január 1.

„Nem az én gondolataim a ti gondolataitok,
És a ti utaitok nem az én utaim, úgymond az Úr.” (Izaiás próféta: 55,8)

„Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.
Boldogok, akik sírnak, mert ők majd vigasztalást találnak.

Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa.” (Jézus szavai: Mt 5, 3.5 és 10)

„És aki nem hordozza keresztjét és jön utánam, nem lehet nekem tanítványom.” (Jézus szavai: Lk 14,27)

Január 2.

Egy rendkívül tanulságos tény: Szent Józsefnek álmában megjelenik az angyal és az Úr nevében megparancsolja neki, hogy meneküljön a kis Jézussal és Máriával Egyiptomba, mert Heródes a gyermek életére tör.

Csupán *emberileg* gondolkodva: nem lett volna könnyebb és egyszerűbb, ha Isten Heródesnek életét veszi, mondjuk egy hirtelen gutaütéssel?

De nem így történt: A vérengző, kegyetlen, istentelen, erkölcstelen Heródes tovább él, uralkodik, kegyetlenkedik és dőzsöl. A Szentcsaládnak pedig tél közepén, éjjel menekülnie kell, a nélkül, hogy otthonától búcsút vehetne, intézkedhetnék szerény bútorzata, ácseszközei, holmijai felől és távoznia kell egy idegen országba, amelynek nyelvét, szokásait nem ismeri, át kell vonulnia a nagy pusztán, ennek vízhiányával és ezer veszélyével ...

Pedig ha az Atyaisten valakit szeretetével és különös gondosságával kiemelt, hát az a Szentcsalád volt: isteni Fia, a büntelen Szűz Mária és Jézus nevelő atyja. Igen, Isten gondolatai nem emberi gondolatok, de mindig végtelenül bölcsek, amiről majd csak a másvilágon fogunk meggyőződni.

Január 3.

A Szentcsalád a tél hidegében vándorol Egyiptom sivatagain át, pénztelenül, koldusosan, a vízhiányos, homok-szeles, rabló veszélyes, ismeretlen utakon. Hányszor kínozhatta őket az éhség és szomjúság. Mária talán csak leszakított rongyaival fedte be a kis Jézus testét.

A festők pedig a Szentcsalád útját rózsákkal hintik tele, jelképeül a jó Isten csodálatos szeretetének, áldásának, védelmének, amely felülről állandóan kísérte az üldözött, számkivetett, koldus vándorokat, földi szemmel nézve a szánandó, nyomorult szerencsétleneket, a valóságban pedig a világ legáldottabb, leggazdagabb, legboldogabb teremtéseit, Isten legdrágább kiválasztottjait!

Január 4.

A szenvedést rejtélynek is mondják, mert ahány bölcs csak élt, tanított és írt a földön, maradék nélkül még nem oldotta meg e kérdést, kivéve a mi Urunk Jézus Krisztust. Ő sem annyira szavával, mint életével és kereszthalálával oldotta meg a rejtélyek e rejtélyét. De azért számunkra még mindig titok marad a szenvedés: „Fulget crucis *mysterium*”, így szól az Egyház himnusza. Magyarul: „Ragyog a kereszt *titka!*”

Nem titok-e az „Ecce homo” jelenet? (Jn 19,5)

Nem titok-e, hogy a föltámadt Jézus Péter apostolnak a háromszoros szeretet- és hűségnyilatkozat *jutalmául* a kereszthalált ígéri és jövendőli meg? (Jn 21,18–19)

Nem titok-e, hogy az Úr a maga zsenge alkotását, az Egyházat éppen a csecsemőkorban, amikor a leggondosabb ápolásra és a legmelegebb szeretetre szorulna, a katakombák szűk, sötét és dohos légkörébe engedi zártni és a vértanúk százezreinek vérével öntözni?

Ha Isten így gondolkodik a szenvedésről, kell, hogy a szenvedésnek valami, előttünk rejtett, rendkívül fontos, értékes célja és rendeltetése legyen.

Január 5.

Ha Jézus, az Istenember, a legszentebb, legártatlanabb, legigazabb lény, Istennek legkedvesebb embere, az emberiség legméltóbb képviselője, nemcsak egyszerűen szenvedett, hanem oly keservesen, megszegyenítő és igazságtalan kínokat szenvedett, kell a szenvedésben valamiféle döbbenetes fontosságnak, feltétlen szükségességnek és abszolút nélkülözhetetlenségnek rejlenie.

Ez az abszolút fontos és szükséges szenvedés nem lehet magában véve, nem lehet lényegében és végérvényesen rossz, hanem csak látszatra, szubjektív érzésre, viszonylagosan, ideiglenesen és csak a rövidlátó ember szemszögéből vehető szerencsétlenség számba.

Január 6.

A szenvedés csak viszonylagosan, a mi földi érdekünk szemszögéből látva rossz. Íme egy hasonlat: mi kártékonyaknak mondunk bizonyos állatokat. Milyen állatokat? Azokat, amelyek elég vakmerőek ahhoz, hogy ugyanolyan ízlésük van, mint nekünk: azaz, hogy épp azokra a falatokra fáj a foguk, mint nekünk, a teremtés koronájának.

Például a lepkét, hernyót kártékonyaknak nevezzük, mert ez is szereti az almát. A görényt és menyétet szintén kártékonyaknak tartjuk, mert nekik is ízlik a csirke puha húsa.

Viszont, ha pl. a fűnek esze volna, a tehenet és a kecskét mondaná a legragadozóbb és legkártékonyabb állatnak, míg a hűsevő tigris a szelídség mintaképének és a közhasznú előkelőség eszményképének minősítené.

Ilyen formán vagyunk a szenvedésünkkel is. Ellenségünknek tekintjük, nem mintha magában véve volna rossz, hanem azért, mert a mi érdekünknek útjait keresztezi. Sőt ugyanazt a keresztet rögtön szerencsének, boldogságnak és dicsőségnek érezzük, ha az ellenségünket éri. Pl.: mikor a győző hadvezér ellenfelének boldogtalanságától boldog, vagy ha a baj haragosunkat, üzleti konkurensünket, kártyatársunkat, pályáztánál versenytársunkat, riválisunkat éri.

Mi több, mi magunkat igazságosaknak, bölcseneknek, kötelességteljesítőknak, korrekteknek és a társadalmi rend őreinek érezzük, ha bizonyos keresztet mi rakunk mások vállára. Pl. mikor a bíró elítéli a vádlottat, a tanár megbuktatja lusta növendékét, a hitelező szorongatja adósát, az előljáró megbünteti alkalmazottját, a hivatalfőnök áthelyezteti alantas tisztviselőjét.

Nem hiába mondja az angol közmondás: „One man’s bread is another man’s poison.” (Az egyik embernek a kenyere a másikra mérget jelent.)

Január 7.

Mi a kereszt? Egy függőleges és rajta keresztül egy vízszintes fa. Milyen találó hasonlata az emberi sorsnak! Mert mi az emberi élet? Kívánság, szerencse-hajhászat, melyet keresztülhúz egy felsőbb akarat. Az ember isteníti saját akaratát és ördögöt lát mindenben, ami terveit keresztezi. Ilyenkor a „kereszt” ürügy és alkalom a legvadabb lázadásra a „sors” ellen, mely az emberi gondolatok pókhálóját el merte szakítani és az emberi kívánságok szappanbuborékait vakmerő volt elfűjni.

Valóban. Vágyaink, óhajaink és szenvedélyeink függélyes felfelé törekvését a szerint akarjuk elbírálni, aminő megvilágításban a rövidlátó, önző emberi gondolatok állítják azt

elénk. Pedig éppen a törekvéseinket keresztező erő révén kapcsolódunk bele az objektív, az igazi világba és lépünk vele viszonyba.

Minden viszonyban kapok és adok valamit. A függőleges felfelé törtetésemmel keresem a módját, hogy szerencse-darabokat kapjak Istentől, a világtól és környezetemtől. Törekvéseim keresztezése révén megfizetem az óhajtott szerencse-darabokért az adót, adom azt, amivel Istennek, az ő felsőbb terveinek, magasabb akaratának, bölcsebb irányításának és a köznek tartozom.

A függélyes vonalú mozgás tehát mindig emberien egyoldalú és emberien önző. A vízszintes metszés adja meg ennek a korrekciót, kiigazítja a hibát, gögünket alázattá lapítja, vakmerőségünket józansággá hígítja, önzésünket megőrli és szívünket együttérzésre puhítja.

Január 8.

„Hasznunkra szolgál, hogy hellyel-közzel bajok és kellemetlenségek érnek bennünket, mivel az embert észretérítik, hogy megismerje maga számkivetett voltát e siralom völgyében s ne kösse reménységét e világ semmiféle jószágához.” (Kempis: Krisztus követése I. k. 12.)

Január 9.

Ha a moziban egy jelenetet akarnak elénk vetíteni, a termet elsötétítik, hogy a képet jobban láthassuk.

A jó Isten is időnkint elsötétíti helyünket e földi életben, hol itt, hol ott olt el egy-egy fényt, hogy lelkünk annál jobban ráfigyeljen a másvilág fényére és dicsőségére, fájdalommentességére és örökkévalóságára.

Január 10.

Az Úr Jézus így szólt Nagy (spanyol) Szent Terézhez egy alkalommal: „Azt hiszed talán, hogy azáltal szerez az ember érdemet, ha lelki örömeiket élvez? Szó sincs róla, hanem azáltal, hogy dolgozik, szenved és szeret.”

„Ugye nem hallottad, hogy Pál apostolom egyszerél többször élvezte volna a mennyei örömeiket, míg ellenben nagyon is gyakran kellett szenvednie. Tekintsd az én életemet, mennyire tele volt szenvedésekkel. Nem találsz benne más élvezetet, mint azt, amelyben a Tábor hegyén részesültem. Ha látod édesanyámat, amint engem karjaiban tart, jusson eszedbe, hogy az ő élete tele volt a legkegyetlenebb szenvedéssel. Attól a pillanattól kezdve, hogy hallotta Simeon szavait: „Tőr fogja átjárni Szívedet.”

„Légy arról meggyőződve, hogy az én Atyám azokat szereti legjobban, akikre legtöbb szenvedést küld. Hidd el, hogy a szenvedés az ő szeretetének mértéke. Mivel mutathatnám ki én is jobban irányodban az enyémet, mint azáltal, hogy azt választom a te számodra, amit a magam számára választottam.”

„Ha majd egyszer megértesz engem, velem együtt fogsz siránkozni ama világias lelkek fölött, akiknek minden vágyuk és minden gondjuk, minden tervük ennek éppen az ellenkezőjére irányul.” (26. lelki számadás: Oeuvres II. 247–249.)

Január 11.

„Mit szabódol-fázol a keresztől, amely utat tör a mennyországba?

A keresztben van az üdvösség, az élet, az oltalom az ellenségtől. A keresztől mennyei érzelmek fakadnak, róla lélekerő és szívbéli örömdetesség ered.

Nincs üdvösség, nincs remény az örök élethez másban, mint a keresztben. Vedd tehát magadra a keresztet, kövesd Jézust s bemégy az örök életre.

Ő előre ment keresztel a vállán s meghalt érted a keresztben, hogy te szintén viseljed magad keresztjét.

Mert ha társa lész a szenvedésben, az lesz a dicsőségben is!” (Kempis: Krisztus követése II. k. 12.)

Január 12.

A legtöbb ember így imádkozik a keresztfeszített Krisztushoz: „A Te követésedtől, a Hozzád való hasonlatosságtól ments meg engem, Uram!”

Mi azonban sokszor imádkozunk azért a nagy kegyelemért, hogy a szenvedést az örökkévalóságig érő mélységes hitnek szemével nézhessük, értékelhessük és Krisztus szándéka szerint viselhessük!

Január 13.

Érdekes, hogy akik a keresztfá alatt állottak (Szűz Mária, Szent János apostol, a jámbor asszonyok), azoknak az Úr Jézus nem szánt vértanúhalált. A keresztközelséget, a részvétet, a hűséget és bátorságot szinte egyenértékűnek vette a vértanúi halállal.

Január 14.

A gobelinek hátsó oldala csupa értelmetlenséget, összevisszaságot s kuszáltságot mutat, a színeknek valóságos zagyvalékát, a szerkesztésnek pedig szinte anarchiáját és örültségét sejteti. A másik oldalon azonban éppen ez az összevisszaság milyen plasztikus szépséget, hatalmas művészetet, eleven színpompát, főséges harmóniát, egységes eszmét és lángeszű alakítást teremt!

Az életörömök és élvezetek, a testi és lelki adományok és kegyelmek mindmegannyi arany- és ezüstsálak. Sötét keresztsálak vannak szöve közjük. Ezek adják majd meg lelkünk történelmében azt a többletet és kiegészítést, amelyet isteni művészünk, a mi Urunk, szükségesnek tartott jövő boldogságunk teljessége és tökéletesítése érdekében. „Nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak és úgy menni be az ő dicsőségébe?” (Lk 24,26)

Január 15.

„Ha szívesen hordozod a keresztet, a kereszt hordoz majd téged és elvezet a kívánt végcélhoz, hol ti. vége a szenvedésnek; de tudnivaló, hogy itten nem lesz abból semmi.”

„Ha kelleetlenül viseled, terhet szerzesz magadnak s megnehezíted dolgodat; túrni pedig, túrnöd mégis kell.”

„Ha az egyik keresztet ellököd magadtól, minden bizonnyal másakra fogsz akadni, mégpedig alkalmasint nehezebbre.” (Kempis: Krisztus követése, II. k. 12.)

Január 16.

Isten szava:

„Semmi vé akarod tenni
az én igazságomat?
És kárhoztatsz-e engem,
Hogy neked legyen igazad?”
(Jób 40,3)

Ember válasza:

„Íme magasztos Isten az Ő erejében.
És nincs hozzá hasonló tanítómester!
Ki tudná felülvizsgálni útjait?
Ki mondhatja neki:
Igaztalanul cselekedtél!”
(Jób 36,22–23)

Január 17.

Óriási jelentőségű a keresztviselés engesztelő jellege. Hiszen Krisztus keresztáldozata is elsősorban engesztelés volt.

És mi, akik legfőbb Urunkat, értünk vérét ontó Megváltónkat oly sokszor, oly könnyelműen és olyan kicsiségekért megbántottuk s megsértettük, nem éreznénk-e magunkban annyi tisztességet, lovagiasságot és lojalitást, hogy a milliányi jó, ú. m. kegyelem, bocsánat és adomány mellett, a reánk rakott szenvedést mea culpával fogadjuk? Megérdemeltük a büntetést s azzal Isten haragját engeszteljük.

Január 18.

Az Úr soha nem bocsát ránk olyan szenvedést, amely erőnket felülmúlná, amint a művész sem feszíti a húrt pattanásig.

Már a természetes lelki és élettani alkatunk olyan, hogy bizonyos határon túl hang, fény és szenvedés iránt érzéketlen. Fülünk például csak 16–16,384 rezgésű hangot fog fel (kb. tíz oktávot). E határon túl a rezgést nem halljuk. Éppígy a lélektani és egyéni tapasztalatok mutatják, hogy a fájdalom bizonyos határán túl az ember vagy elveszíti öntudatát (pl. elájul) vagy apátiába avagy teljes érzéketlenségbe esik. Sőt az Úr mindnyájunk szenvedését megkönnyíti részint isteni példájával, részint hathatós kegyelmeivel. Ha a szenvedések ekevasa keresztülszánt szívünkön, egyben ott van már az Úr keze is, aki áldásának és kegyelmeinek magjait hinti bele az örökkévalóság számára.

Január 19.

Calderon de la Barca-nak van egy remek színjátéka: „El gran teatro del mundo.” „A világ nagy színháza” a címe. Tárnya a következő: Isten a világot színpadnak teremti. Minden ember kap szerepet, melyet végig kell játszania. Az egyik a koldusnak szenvedéssel, nyomorúsággal teli szerepét kapja és ezért felhördül. Az Úristen azonban leszól a mennyből és felvilágosítja, hogy e világ csak színjáték. Nem az határozza meg, hogy minő szerepet játszik valaki, hanem hogy miként játssza azt. A koldus, ha jól játszik, örök jutalmat kap, a királyra pedig, ha rosszul játszik, örök büntetés vár. Állítsuk csak bele a földi bajt és kint az örök cél és örök élet keretébe: eltöpreng és elveszti minden fullánkját.

Január 20.

Talán ismerünk embert, akit földi életében nem ért szenvedés, baj, csalódás, minden az ő akaratához, vágyához simul.

Lehet, hogy ilyen embert irigyelünk vagy megcsodálunk. De kezet a szívre és valljuk meg, hogy az ilyen „szerencsefi” vagy boldognak gondolt leány, még bennünk emberekben is csak nehezen ébreszt rokonérzést, szeretetet vagy nagyrabecsülést. Ellenben rögtön feléje száll együttérzésünk és rokonszenvünk, ha megtudjuk, hogy baj, csapás, szenvedés érte őt. Szeretnők őt kárpótolva, vigasztalva, megnyugtatta látni.

Hát még a jóságos Isten mennyire értékeli azt, aki iránta való szeretetből hordja békén, türelemmel keresztjét?!

Január 21.

A szentek nemcsak szívesen tűrték, hanem még áhítoztak is a szenvedést. „Szenvedni vagy meghalni” – mondotta Nagy Szent Teréz. „Nem meghalni, hanem szenvedni!” – így imádkozott Pazzi Szent Mária Magdolna. Alkantarai Szent Péter pedig egyet kért Krisztustól: „Szenvedni és megvettetni!”

Miért? Mert a szentek a szenvedés hiányát a kegyelem elmaradásának tekintették, mint az orvos is csak azokat fogja szigorúan kezelésre és csak azoktól von meg sokat, akiken segíteni akar. Ellenben azoknak, akikről már lemondott, kivétel nélkül mindent megenged. „Mert akit

az Úr szeret, azt megfenyíti és megostoroz minden fiút, akit magához fogad.” (Szent Pál levele a zsidókhoz: 12,6)

Január 22.

Ha a keresztet szembeállítom türelmes viselésének érdemével és jutalmával, azt kell mondanom, hogy a kettő között alig lehet viszonyt felállítani. Hiszen a legnagyobb szenvedés is arányosan rövid lejáratú és végeredményben mulandó, míg az érdem állandó és a jutalom örökös.

„Azt tartom ugyanis, – mondja Szent Pál apostol – hogy amiket most szenvedünk, nem mérhető össze a jövő dicsőséggel, amely meg fog nyilvánulni rajtunk.” (Róm 8,18) És „mert a teremtett világ is felszabadul majd a romlottság szolgátságából az Isten fiai dicsőségének szabadságára. Tudjuk pedig, hogy az Isten közreműködött mindent azok javára, kik őt szeretik”. (Róm 8,21 és 28)

Január 23.

A tizedesmérlegen a kis súly tízszeres terhet ellensúlyoz. A türelmesen fogadott földi szenvedés is kis súlyt jelent az érte járó mérhetetlen jutalomhoz képest.

Az Isten kedvéért türelmesen viselt szenvedés egyúttal a lelki erők átváltozásának is egyik csodája.

Amint a modern közgazdaság az állati szemetet és a városok csatornáinak ürülékét drága áruként értékeli és a maga céljaira fölhasználja, úgy a szenvedés erényes elviselésével oly érdemeket szerzünk, melyek tízszeres, százszoros gyümölcsözéssel jutalmazzák a kereszt türelmes viselését.

Január 24.

A hívő ember a kereszt viselésében nem a vaksors dühöngését és handabandázását látja, hanem az isteni akarat döntését és így szenvedésében a súlypontot magáról egy felsőbb világba helyezi át.

A szenvedésnek ilyen meglátása a keresztet az egyéni kellemetlenségek keskeny vágányairól az örök gondolat terveinek széles vágányaira állítja.

A hívő ember nem azt imádkozza, hogy „legyen meg mindenáron az én rövidlátó, rosszulátó, sokszor ostoba, kontár, bűnös, önző, ingadozó akaratom”, hanem „legyen meg a Te világot átfogó, örök terveidbe kapcsolt, végtelen bölcs és biztos kezű akaratod”.

A Te akaratod, amely nemcsak rendelkezni és parancsolni tud, hanem egyúttal védeni, oltalmazni, áldani és jutalmazni is képes. Amely az ideiglenes sérelmeket tudja orvosolni, megtorolni és tud elégtételt szolgáltatni örökértékű kártalanítással.

Vesd csak össze a dúsgazdagnak és a koldus Lázárnak bibliai történetét!

Igen, legyen meg a Te akaratod a kereszt kiválasztásában is!

Január 25.

„Legyen meg a Te akaratod!” A kereszt kiválasztásában is! Mindenki tapasztalhatta, hogy csaknem minden szenvedő (beteg, a háborúban sebesült vagy megcsönkített, a vagyonát vesztett stb.) a maga keresztjét tartja a legnagyobbknak és a legterhesebbnek.

Erre vonatkozóan hadd mondjak el egy szép középkori példabeszédet:

Nagy panasszal fordult egyszer valamelyik szerencsétlen ember az Úristenhez, nehezményezve a maga súlyos, nagy keresztjét. Hiszen lehetetlen, hogy ő a maga buzgó, jámbor életével ekkora keresztet érdemelt volna. És miért éppen ő? Kérte hát az Urat, hogy rakjon a vállára kisebb keresztet.

Az Úr meghallgatta könyörgését. Egy nagy kereszttraktárba vezette emberünket. Itt rengeteg nagy és kicsi, súlyos és könnyű kereszt volt található. „Válassz magadnak egyet!” – monda az Úr.

Sokáig keresett a mi emberünk nekivalót, míg végre talált egy igen kicsi és igen könnyű keresztet. Ezt választotta, az Úr pedig jóváhagyta.

Alig indul el könnyű keresztjével, egyszerre csak szédületesen mély és széles szakadékhoz ért. Értésére adták, hogy a szakadékon túl található fel a boldogság. Aki e szakadékon át nem jut, sohasem lehet boldog. Hidat pedig ne keressen rajta, mert kiki csak a keresztjén át juthat a szakadék túlsó oldalára. Láta is, hogy a többi hogyan segít magán. Keresztjüket fektetik a szakadék két szirtjére, azután ki kényelmesen, ki rettegve és félve, de átvonul. A mi emberünk is megkísérli, ámde rémületére csak most veszi észre: a keresztje olyan rövid, hogy nem ér át a szakadék túlsó partjára. Egy pillanatra mentő gondolata támad. A kereszt két fáját széjjelfeszíti és hosszában toldja azokat össze, de hamar át kellett látnia, hogy így meg se bírja el testének súlyát. Ekkor jajdult csak fel és visszakívánta előbbi nagy, széles és súlyos keresztjét – de már hiába.

Január 26.

„Akik könnyezve sírnak, mikor vetnek,
Aratáskor majd örvendeznek.
Aggódva, sírva jár a gazda,
Amikor veti a magot,
Ujjongva jön kövér képével,
Mikor learatott.”
125. zsoltár. (Sík S. ford.)

Január 27.

A természetben szükség van a napsütés és a felhős, ködös, sötét napok változására, de a legsötétebb felhő mögött is ott ragyog az éltető Nap.

Így van a mi sorsunkban is. Isten szükségesnek tartja, hogy a jó és balsors váltakozzék, de a legsanyarúbb sorsunk mögött is érezzük meg az Atya jóságát és a jövő boldogság sugárzatát, vigaszát és fényét!

Január 28.

Sok erény (mint a türelem, kitartás, Isten akaratában való megnyugvás, a felebaráti szeretet gyakorlása, a könyörület, tisztaság, alázatosság, hősiesség és vértanúság) szenvedés nélkül ismeretlen, szinte elgondolhatatlan volna.

„Balsors érezteti velünk, hogy emberek vagyunk s önfájdalmainkban tanuljuk tisztelni a szerencsétlent; önfájdalmainkban ismerjük meg a nemesített vonást, mit a tisztalelkű szenvedő arcán keserv és küzdés nyomul hagytanak. Ezért áll a szenvedő oly közel embertársaihoz; ezért ad és vesz viszontérzelmek közt szánó keblet és vigasztalást; ezért talál részvevőket kínjaiban és részvevőket örömeiben, ha bújja szétoszolván, a felette tisztuló égre szemét bánat könnyei nélkül emelheti.” (Kölcsey.)

Így látjuk, hogy a kereszt már csak tisztán emberi és földi szempontból is a bölcsességnek főiskolája, a tárgyilagosságnak bírói széke és a világ egyetemes érdekének ügyésze.

Január 29.

– Mit csikorogsz? – kérdé az athéni szobrász a márványtömböt, melyből a Parthenon számára szobrot akart faragni.

– Azért csikorgok, mert olyan könyörtelenül forgácsolsz. Nem látod, hogy már tele a padló töredékeimmel?

– Esztelen, – felelé a szobrász – hát nem látod át, hogy a templom díszhelyét el nem foglalhatod, az utóvilág bámuló tekintetét magadra nem vonhatod, ha ki nem véslek, ha meg nem faraglak és ha éppen kalapácsütéseimmel tömbödet át nem alakítom – szoborrá?

Január 30.

A vallásos tökéletesedés és az igazi, mélységes és komoly megtérések történetében is milyen gyakran és milyen fontos szerepet töltött be a szenvedés. A tékozló fiútól Loyolai Szent Ignácig és a jobb latortól Borgiai Szent Ferencig hány megtérést eszközölt már a szenvedés!

„Dicsekszünk a szorongatásban is, tudván, hogy a szorongatás türelmet eredményez, a túrés pedig kipróbáltságot, a kipróbáltság meg reménységet, a reménység pedig meg nem szégyenít, mert az Isten szeretete kiáradt szívünkbe a Szentlélek által, ki nekünk adatott.”
(Róm 5,3–5)

Január 31.

A szenvedés és a halál tudata visszatart minket a test istenítésétől, a földi élet túlértékelésétől.

Nagyon téved, aki azt véli, hogy Utópia vagy Slaraffia országa csupa jóléttel és baj, szenvedés nélkül csak emberi szempontból is lehetséges volna.

Hiszen éppen a kultúrának és a haladásnak az éhség és a gyomorkorgás, a betegség és nyomor, a szenvedés és nélkülözés a legerősebb rugói, hajtóerői és ösztökélői. Szenvadás nélkül megállna a kultúra és megrohadna a civilizáció. Éppen a baj és szenvedés kényszerít rá bennünket, hogy igyekezzünk úrrá lenni a természetén.

„Az ember tettiben hamar lelankad resten,
Szeret pihenni, gondtalan, henyén,
Társat azért rendeltem én,
Ki készítve, hatva ördögül teremtsen.”
(Az Úr szava Goethe Faustjában. Kozma A. fordításában.)

Értjük most már, hogy a középkorban a tudománynak és művészetnek minden emlékét miért tervezték a kereszt alakjára és értelmére?

Február

Február 1.

Az Egyház egyik legszebb himnusza e szavakkal kezdődik:

„Vexilla regis prodeunt:
Fulget crucis mysterium.”

„Fennen lobog királyi jel,
A kereszt titka felragyog.”

Igen, a szenvedés keresztje, mint valami titkos, bűvös, érthetetlen, csodás evangéliumi ékkő ragyog, sugároz, kegyelmeket és áldást áraszt magából – ha ezt a keresztet Krisztus szellemében, iránta való szeretetből viseljük.

A jobb latornak világított, a bal latornak sötétlett a kereszt. A hívekre a megváltás jelévé vált, a zsidó papokra és írástudókra botránykövé torzult.

A kereszt jelében milliók életüket áldozták Jézusért, a kereszt tanítása ugyancsak milliókat tart távol Krisztus követésétől:

Crucis mysterium! A kereszt titka!

Február 2.

Ismeretes a mondás, hogy február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén, a medve, ha felébredve jó időt talál, búsulva visszabújik és folytatja téli álmát; ha ellenben rossz időre ébred, örömmel elhagyja odúját. Az angolok ugyanezt a borzról (badger) állítják.

Nos, 1941. február 2-án mindenki hálát adott a jó Istennek, hogy e napon nagyon rossz időt adott. Nem mintha kedvezőtlen időnek bárki is örülne, hanem mivel az említett közmondás alapján remélték az emberek, hogy az egynapos, rövid rossz időt, jó s kedvező hosszú évszak fogja követni.

A szentek és vallásbölcsek is hasonlóképp örülnek, ha e rövid földi életükben az Úr keresztet rak a vállukra, mert a rövid ideig tartó keresztből fakad a szünet nélkül tartó örök jólét, jutalom és boldogság. „In cruce salus. – A keresztben van az üdvösség!”

Február 3.

„Tör fogja átjárni lelkedet” – Simeon szavai Szűz Máriához. (Lk 2,35) „Szűz Mária szenvedése – írja Prohászka püspök – nem volt ájulás, nem a szerencsétlen anyának világias önelhagyása, hanem rendezte és ihlette a szívnek kitöréseit. Erény, lélek járt itt át mindent. Láta, hogy a szenvedés szent Fiának útja, tehát az ő hivatása is s úgy vette azt, mint kitüntetést, mint koszorújába való vadrózsaágakat. Kívánt ez úton menni, hisz Jézus nyomaiban ment.”

„Mi pedig ez édes, keserves Szűz nyomaiban járunk. Gyerünk nyomaiban. Mily dicsőséges s édes a Szűz lábanyomában járni.” (Prohászka Ottokár: Elmélkedések az Evangéliumról)

Február 4.

Aki nem tud könnyeket sírni, az nem is tud könnyeket szárítani.

Február 5.

A szenvedésben is légy optimista!
 Az optimista mindig jobban jár, mint a pesszimista.
 Mert ha minden jól megy, igaza lett,
 Ha pedig a sors balra fordul, nem kínozza magát oly dolgokkal, amelyek végre is kikerülhetetlenek voltak.

Február 6.

Milyen feneketlenül önző és lehetetlen, azonfelül Istent sértő gondolat, Istenben csupán életszükségleteinknek legfőbb, legáltalánosabb beszerzési forrását tekinteni, aki egyszerű felszólításunkra minden kérelmünket, nagyravágyó, gőgös és erkölcstelen óhajainkat azonnal valóra váltja és tányéron kínálja: a földművesnek az esőt, a vándornak a felhőt, az uszodatulajdonosnak a napot, az orvosnak a beteget, nekünk az egészséget, rabnak a szökést, rendőrnek a jó fogást stb.

Csak egyedül a jó Isten tudja elosztani a keresztet úgy, hogy az az összesség javára és az Ő dicsőségére szolgáljon!

Február 7.

„Midőn a jólelkű embert a háborúságok és kísértések ostromolják vagy gonosz gondolatok bántják, akkor érti csak igazán, mily nagy szüksége van Istenre, szemlátomást tapasztalván maga elégtelen voltát minden jóra Nála nélkül.” (Kempis: Krisztus követése I. 12.)

Február 8.

A belső kultúra is mennyire megsínylené, ha e földön varázsütésre eltűnnék minden szenvedés, gond, fáradság, betegség és hasonló kereszt, a halálról nem is szólva.

Az emberiség még a sok baj mellett is már túlon túl kiállhatatlanul nyegle, beképzelt, gőgös, elkapott, szertelen, vad, kegyetlen, önző, amint ezt nagyban a háborúk, a nemzetek kölcsönös irigysége s féltékenysége is mutatja. Hiszen – hogy emberi módon fejezzem ki magamat – már így is szinte alig bír velünk az Úristen; hát ha nem volna mitől tartani, mitől félni, ha nem volna a szenvedés fék, a fájdalom visszaterelő ostora és a jövő aggodalmak hangfogója. Mivé fajulna az emberben a bestia? „Mint gőzkörünk a széltől, – írja Kölcsey – úgy tisztulnak indulataink a balsorsban; mint virágkehelyben a keresztülfutott zápor cseppjei, úgy ragyognak arcainkon a bú könnyei s általok a belső élet gazdagabban tényész.”

„Ha van Isten, földtől a fényes égig,
 Rángasson minket végig,
 Ne legyen egy félpercnyi békességünk,
 Mert akkor végünk, végünk.”
 (Ady Endre: „Nekünk Mohács kell.”)

Február 9.

A szenvedések nemcsak elcsendesítenek, mérsékelnek, visszatartanak a túlkapasoktól és végletektől, hanem egyúttal lépcsőfokok, melyeken a lelki erőnek, belső függetlenségnek, az igazi szabadságnak és voltaképpeni tökéletességnek magaslataira juthatunk.

Éppen a legnagyobb emberek élete tele van szöve szenvedéssel, meg nem értéssel, félreértéssel, üldöztetéssel, sokszor a legnagyobb nyomorral és nélkülözéssel.

Viszont a csupa jólétben fürdő emberek között ritka az olyan, aki egész életén át megállná a helyét jellemében, munkában, megbízhatóságban.

Ezért mondotta a Nobel-díjas Sigrid Undset: „Míg a szikla nem őrlődik meg, semmi sem terem benne!” (Koszorú című regényének végső szavai.)

Február 10.

Egészségügyi tekintetben az elkényeztetett embert hamarabb eléri a betegség, mint az edzettet; szociális irányban a henyélő, munkátlan elmarad a munkabíróval és munkakedvelővel szemben, az iskolában a szorgalmas elhagyja a hanyagot. A veszélyes harcban a haza csak hőseire támaszkodhatik, mert a gyáva, pipogya, erőtlén hamar kidől, megszalad vagy kórházba hazudtolja magát.

Az élet nagy feladataira is csak a szenvedés tesz éretté, edzetté, szilárd jelleművé, szabad lelkűvé, gyengéd érzelművé, mások iránt megértőbbé, alázatossá, szóval igazán nagygyá.

Aki maga mélyen nem szenvedett, az az életnek csak egyik oldalát ismeri, tehát sem életismerő, sem emberismerő nem lehet.

Február 11.

A szenvedés és a tapasztalat a legjobb, noha legszigorúbb tanítónk.

Február 12.

Földi szenvedés, fájdalmak, kellemetlenségek, csalódások, céltévesztések nélkül a pokol, a tisztítótűz, általában a másvilági büntetés tényének és büngátló céljának semmi hatása sem volna ránk.

Aki még sohasem volt éhes, annak hiába beszélünk az éhség őrlítő kínjáról. Aki még nem volt reménytelenül szerelmes, nem érti meg, kineveti a szerelmes „bolondot”.

Éppígy földi szenvedések, csapások, szerencsétlenségek nélkül a pokol szava és ténye is hatástalanul röppenne el lelkünk felett, a másvilági büntetéseknek az üdvösségre készítő, erényre buzdító, büntől távolító szerepe is célját veszítené és ezért az üdvözültek száma is sokkal kisebb lenne.

Február 13.

Isten szava Kempis Krisztus követésében:

„Tanácsolom, hogy buzgóság napjain gondold meg, mi lesz a világosság fogytán-szüntén.”

„Midőn pedig erre fordul, fusson eszedbe, hogy ismét megjöhet a világosság, amelyet a te okulásodra s az én dicsőségemre, darab időre meg találtam vonni.”

„Az ily megpróbáltatásnak sokszor több a haszna, mintha mindenkor reád folyna a szerencse, mikor kedved tartja.” (Kempis: Krisztus követése III. 7.)

Február 14.

Rafael angyal mondotta Tóbiásnak e mindnyájunkra oly tanulságos és vigasztaló szavakat: „Mivel kedvére voltál az Istennek, megpróbáltatásnak kellett érnie téged.” (Tób 12,13)

Valóban a Szentírás más helyén olvassuk: „Hadd emlékezzenek meg róla, miképpen tétetett próbára Ábrahám és lett Isten barátja sok nyomorúság elszenvedése árán; hasonlóképpen Izsák, Jákob és Mózes meg mindnyájan, akik kedvesek voltak az Isten előtt, sok sanyargatás ellenére is hűek maradtak.” (Judit 8,22–23)

Február 15.

Az Egyház a nagyhét keddjének szentmiséjét Szent Pál apostol következő szavaival kezdi:

„Tőlem távol legyen másban dicsekedni, mint a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak keresztjében, ki által a világ megfeszítettett nekem és én a világnak.” (Gal 6,24)

Február 16.

„Tárd fel az Úr előtt utadat,
Bízzál benne, ő majd eligazít.
Felragyogtatja, mint a világosságot, igazságodat,
És mint a deket, Jogodat.
Hódolj meg az Úr előtt és imádjad őt.
Ne irigykedjél arra, kinek szerencsés az útja,
Se arra az emberre, kinek cselekvése álnok.
Állj el a haragtól és hagyd a bosszúságot,
Ne irigykedjél, hogy bűnbe ne essél,
Mert kiirtás vár a gonosztevőkre
S az Úrban bízók öröklük a földet.
Kevés idő múlva a bűnös már nem leszen
Ha helyén keresed, meg nem találod.”
(A 36. zsoltárból)

Február 17.

Panaszként mondotta valaki: Nem jó beosztás, hogy az ember éppen élete végén betegszik meg, kínlódik, fájdalomban gyötrődik és rettenetes haldoklással fejezi be földi pályafutását!

Igaza van, ha ezt az élete síronnemi oldaláról tekintjük, de nincs igaza, ha azt a sírontúli világitásban ítéljük meg.

Az Egyház nagyon bölcsen és csodálatos emberismerettel épp a legnagyobb örömnepnek előtt szigorúan megböjtölteti és megvezekelteti a híveket! Miért? A többi között azért is, hogy annál nagyobb legyen a rákövetkező ünnep öröme, hangulata, boldogsága.

A jó Isten is így tesz velünk. Ha csupán földi jólétből, boldogságból, megelégedésből lépnénk az örökkévalóságba, itt a nagyobb boldogság sem lepne meg és örvendeztetne meg bennünket.

De minél fájdalmasabb, kínosabb, keservesebb és csalódásokkal teljesebb földi életünk vége, annál örvedetesebb, diadalmasabb és élvezhetőbb lesz annak teljes ellentéte: a fájdalommentes, csalódás nélküli, tökéletes boldogság, élvezet, dicsőség és jutalom.

Február 18.

Márts vízbe egy kavicsot és egy szivacsot. Azután nyomd, szorítsd meg mind a kettőt. A szivacsból csak úgy csurog a víz, a kavicsból nem.

Ha a megszentelő kegyelem állapotában vagyunk és Isten szeretetéből vállaljuk vagy tűrjük a szenvedést, a fájdalom nyomásától lelkünk csakúgy csurgatja az érdemeket, míg a bűnös, a természetfeletti indítóokokat kizáró, Isten intézkedése ellen zúgolódó ember szenvedése érdem szempontjából meddő marad.

Február 19.

A szenvedésnek és gyötremnek ötféle célja lehet:

- a) Az érdemek növelése végett, mint Jóbnál és a vértanúknál;
- b) az alázatosság megőrzése végett, mint Szent Pál apostolnál a „Sátán angyala” révén (2Kor 12,7);

c) bűneink felismerése és megbocsátása végett, mint Máriánál, Mózes nőtestvérénél (Szám 12,10) és az inaszakadtnál;

d) Isten dicsőségére, mint a vakonszületettnél (Jn 9,3) és végre

e) az örök kárhozat megkezdése már e földi életben, mint Heródesnél (ApCsel 12,23) és Antiochusnál. (2Makk 9,28)

Február 20.

Van a templomban egy tiszteletreméltó berendezési tárgy: az örökmécses. Lángját nagyszombaton a pap szenteli meg, és azontúl neki éjjel-nappal égnie kell és jeleznie az Úr Jézus jelenlétét.

Ha ezt a lámpát elviszem a szentség ház elöl és valamely folyosóra vagy istállóban helyezem el, közönséges istállólámpa, közönséges, olcsó, profán tárgy lesz belőle, amelyre ügyet sem vetünk.

Így van a szenvedéssel is: magában véve közönséges, kellemetlen, mindennapos, unalmas, kikerülni való érzés.

De ha Krisztus elé helyezem az Ő iránta érzett szeretetem jeléül: a profán érzés rögtön szentté magasztosul, érdemszerzővé válik, hirdeti Isten dicsőségét, a mi hitünket és bizalmunkat Benne!

Február 21.

Prohászka püspök írja: „Nekem a passió (szenvedés) az én rózsám és virágom. Kiolvasom azt belőle, ami leginkább kell ebben az életben a léleknek: Szenedni és szeretni, és szenvedve szeretni. Lám, ez az a párás, átlátszatlan, gőzös légkör, amelyben élettől duzzad és pompázik minden.” (Soliloquia I. 176)

Február 22.

Amióta ember él a föld hátán, a születést vajúdás, fájdalom, szenvedés előzi meg.

A vajúdás az elkövetkező életadás, a föltámadásra váró, tökéletesebb életforma előrevetett mosolya.

Az örök életre való születést is vajúdás előzi meg; haldoklásnak nevezzük.

Az embriónak kilenc havi fejlődése az édesanya szíve alatt voltaképp fokozatos születés. És egész földi életünk fokozatos, lassú haldoklás, vagyis vajúdás, átmenet az örök életre.

Február 23.

Eletünk legfőbb, végső célja az örök boldogság, végnélküli Isten-látás, „visio beatifica”. Földi életünk csak átmenet, folyosó, lépcső, előszoba, lift az örök boldogsághoz.

De már a földi palotában sem lehet a lépcső, a folyosó, az előszoba szebb, kényelmesebb, melegebb, otthoniasabb, díszesebb, kedvesebb, mint maguk a szobák és termek.

Ne várj tehát a földi lét folyosójától, lépcsőházától, előszobájától tökéleteset, minden igényt kielégítő értéket, tehát szenvedésmentességet se!

Február 24.

Krisztus Urunknak legigazibb körmenetét a kereszttvivők és keresztszolgáltatók alkotják az Egyház történetén át.

Aki ütközetben elveti, elhanyagolja, félredobja keresztségét, az másokat is akadályoz a menetben.

Február 25.

A bölcs Isten telehintette a világot és a földi életet fájdalommal, betegségekkel, daganatokkal, evességekkel, keléseket okozó bacilusokkal és miazmákkal, bolhákkal,

poloskákkal, szúnyogokkal, molyokkal, penésszel, rozsdával, patkányokkal, csótányokkal, faggyal, perzselő hőséggel, jégesővel, cserebogarakkal, pondrókkal, bűzökkel, mérgekgígyókkal, veszedelmes állatokkal, földrengésekkel, áradásokkal, villámcsapásokkal és egyéb ezerféle veszedelemmel, undoksággal és borzalommal. Miért? Nehogy eszünkbe jusson beleszeretni e földi életbe, nehogy lelkünk ide rögződjék és megfélemedezzünk a jobb, az örök, az egyedül igaz életről, otthonról és valódi boldogság állapotáról.

Február 26.

„Jézus ezer meg ezer különböző módon tisztogatja és teszi próbára a lelket.

Vannak, akik megértik Istennek ezt a szeretettel teljes eljárását és hagyják, hogy kedvére nyesse, vágja őket. Mások meglepődnek, zúgolódnak és kivonják magukat az isteni kezelés alól.

Így válnak külön a hősi és a közönséges lelkek. A megpróbáltatás ugyanaz, a felkínált alkalom ugyanaz, egyedül csak a lélek benső beállítottsága más. Az előbbiek őszinte jóakarattal, teljesen és nyugodtan átengedik magukat Isten működésének és egyforma készséggel fogadják, amit Mesterük feléjük nyújt. Utóbbiak viszont csak fönttartással adják át magukat s adományukat azonnal vissza vonják, amint az isteni Akarat ellenkezik kívánságaikkal vagy szeszélyeik megtagadását követeli.

Sohase ütközik ki olyan világosan ez a különbség a bensőséges és a közönséges lelkek között, mint testi gyengélkedés és betegség idején. A betegség a szentség próbaköve.” (Jos Schrijvers C. SS. R.)

Február 27.

Nincs erény a magunk fölött vívott győzelem nélkül.

És ami nem kerül semmi fáradságunkba, az nem is ér semmit.

Sem a mi, sem Isten szemében.

{De Maistre.}

Február 28.

A 6. zsoltár. Ima:

Uram, ne feddj meg engem bosszúságodban,

És ne fenyíts meg haragodban,

Könyörülj rajtam, mert elernyedek,

Gyógyíts meg Uram, mert csontjaim remegnek.

És lelkem nagyon szomorú,

Uram, még meddig késlelkezel?

Szabadíts meg ezúttal is, Uram,

Ments meg engem irgalmadban.

Kimerülök sóhajtozásomban,

Megfürösztöm éjjelenként ágyamat,

Könnyeimmal öntözöm nyugvóhelyemet.

Szememet a fájdalom homályossá tette.

... Az Úr hallja sírásom szavát!

Az Úr meghallgatja könnyörgésemet,

Az Úr figyelembe veszi imádságomat.

Február 29.

Részletek a hetvenedvasárnapi szentmise szövegéből:

Introitus: Körülvettek engem a halál fájdalmai és a pokol szenvedései megkönyékeztek engem: szorultságomban segítségül hívtam az Urat és meghallgatta szómat.

Könyörgés: Kérünk, Uram, hallgasd meg kegyelmesen néped könyörgését, hogy akik vétkeink miatt igazságosan bűnhődünk, neved dicsőségéért irgalomból megszabaduljunk.

Szentlecke: Atyámfiai! Nem tudjátok-e, hogy azok, akik versenyt futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy nyeri el a jutalmat. Úgy fussatok, hogy elnyerjétek azt. Mindenki pedig, aki a küzdelemben tusakodik, megtartóztatja magát, azok ugyan, hogy hervatag koszorút nyerjenek, mi pedig hervadhatatlant!

Március

Március 1.

Régi normann közmondás: „Ha valakit az Úr elveszejteni akar, annak minden óhaját teljesíti.”

A fájdalom valamely hiányra, akadályra, bajra mutat, ami életműködésünket gátolja, s arra figyelmeztet bennünket, hogy az akadály eltávolításával, a baj megszüntetésével a fájdalmat is megszüntessük. A kellemes érzelmek is ösztönzi az embert tevékenységre, a fájdalomtól való szabadulni akarás azonban még inkább serkenti munkára. A fájdalom az emberi élet főrugója. Ha az emberek nem volnának soha éhesek, nem dolgoznának a betevő falatért, nem fejtenének ki életműködést, nem végeznék el azt a munkát, amelyet a maguk és a közösség érdekében végezniök kell. Ha a fog romlását nem jelezné a fogfájás, senki sem gondolna fogainak javítására; ha a testi szervekben az emberi élet kifejtésére káros bomlást vagy rombolást nem kísérné fájdalom, az ember nem gondolna a gyógyításra vagy nem idejekorán. Ha a tudatlanság, kétség kínos állapotából nem akarnánk menekülni, akkor nem haladna előre a tudomány. Ha nem bántana bennünket a lelkiismeret korholó szava, ha nem furdalna bennünket a lelkiismeret fájdalma, nem is akarnánk szabadulni a legnagyobb rossztól, a bűntől. A fájdalom tehát értékmutató, mégpedig biztosabb értékmutató, mint az öröm, a kellemes érzelmek.

Március 2.

Ha az élvezetes nem abszolút jó és nem cél, akkor a fájdalom sem lehet abszolút jó és cél, hanem eszköz; az eszközt pedig nem magáért, hanem a célra kell használni. Hogyan kell tehát használni a fájdalmat, vagyis mi a teendők a fájdalmas érzésekkel szemben? Amely fájdalmat el lehet kerülni, azt kerüljük el, hisz nem fájdalomra van az ember teremtve. Legyen az ember okos és ne akarjon magának fájdalmat könnyelműen: vigyázzon egészségére, hogy elkerülje a betegséget; ne legyen lusta, dologtalan, nehogy éheznie kelljen; legyen mértékletes, hogy boldog legyen. Ne kövessen el bűnt, főleg súlyos bűnt, hogy ne kelljen éreznie az örök kárhozattól való rettegést. Minél kevésbé vétkes az ember, annál inkább biztosítva van boldogsága.

Azonban a világ mai rendjében az ember minden szenvedést nem kerülhet el, a siralomvölgye nem paradicsom. Ha tehát mégis rátalál a szenvedés, a fájdalom, akkor vizsgálja meg okait, s ha lehet, szüntesse meg. Ha fáj a foga, javíttassa, ha beteg, gyógyíttassa magát, ha éhes, egyék, ha szomjas, igyék, ha fázik, melegedjék, ha rájön, hogy valamely fájdalomnak maga az oka, szüntesse meg az okot, ha lelkiismerete kínozza, bánja meg bűnét, térjen Istenhez, nehogy még rosszabb legyen sorsa.

Március 3.

A fájdalom tehát nem természetellenes, hanem nagyon természetes; nem is abszolút rossz, ami az ember boldogságát tönkre tenné. Abszolút rossz csak egy van az emberre nézve a világon: a bűn s a vele járó abszolút boldogtalanság a halál után. A fájdalom nem is veszélyezteti az ember boldogságát, sőt az embert a boldogság kiérdemlésére jobban képessé teszi, mint a kellemes érzelmek, az öröm. A kellemes érzelmek, az élvezet hamarabb eltéríti az embert attól a vezérlő gondolattól, hogy a földi javak s a velük járó élvezetek nem cél, hanem eszközök, s csak annyiban célszerűek és megengedettek, amennyiben nem veszélyeztetik az abszolút boldogságot, az Isten végső bírást, amire az emberi lélek gravitál. A fájdalom jobban figyelmezteti az embert arra, hogy a végső boldogság csak a halál után következhetik be.

Március 4.

Vannak emberek, akik csak a szerencsétlenségben nagyok, a szerencsében kicsinyeseknek és törpéknek mutatkoznak.

A képzelet gyakran ébreszt félelmet ott is, ahol erre semmi ok sincs. A légyből elefántot, a gyíkból krokodilust varázsol lelkünk elé.

A félnék azt látja, amitől fél,
A bátor azt, amit remél!

Március 5.

Munk Hermann, német fiziológus, a berlini egyetem tanára (1839–1912) egyik betegsége alkalmával rendkívül sokat szenvedett. Izzadásai szörnyű lelki (ideg) tusát váltottak ki belőle.

Borzalmai között behunyta szemét és ezzel a gondolattal vigasztalta magát: Most vak vagyok, vak leszek, vak maradok. Majd kinyitotta szemét és mondotta: „Íme, látok, boldog vagyok, hálás vagyok”, és az öröm megerősítette és megvigasztalta szörnyű kínjai között.

„Akire az Isten ajtót csuk, annak kinyit egy ablakot.” (Olasz közmondás.)

Március 6.

„Ne félj, csak higgy!” (Mk 5,36)

E vigasztaló szavakat mondotta az Úr Jézus Jairus zsinagóga főnöknek, mikor ez Hozzá járult, hogy haldokló leányát gyógyítsa meg.

Én is mondom neked: Ne félj a betegségtől, fájdalomtól, sorscsapástól, igazságtalanságtól, üldöztetéstől, veszteségtől, rágalmozástól, kísértéstől, hálátlanságtól, övéid kegyetlenségeitől, még a haláltól sem, csak – higgy!

Március 7.

Nagy (spanyol) Szent Teréz átlátta mindannak a semmiségét, – legyen az akár boldogság, akár szenvedés – ami mulandó s aminek egyszer vége szakad. Azért kívánta tehát a szenvedést, hogy ennek a magában véve kicsinyes dolognak árán olyan végtelen kincset szerezhessen meg, amilyen az örök boldogság magasabb foka.

Kérésének indítóoka tehát – amint ő maga írja – még mindig nem volt az Isten iránt érzett tiszta szeretet, hanem csakis a saját örök boldogsága növelésére irányuló vágyódás. (P. Szeghy Ernő; Szent Terézia és a karmeliták. Budapest, 1921. 133–134. old.)

Március 8.

„Kicsiny a fájdalma ennek az életnek, de végtelen a dicsősége a másik életnek.” (Assisi Szent Ferenc.)

„Ha Isten valakinek hatalmat ad halottak feltámasztására, kevesebbet ad, mintha alkalmat ad a szenvedésre. Mert a csodák kegyelméért én vagyok Istennek adósa, a türelemért pedig Isten az én adósom.” (Aranyszájú Szent János.)

Március 9.

Amikor az édesanya kényszerül gyermekét megfenyíteni, ez az anyai kezet fájdalmasan érinti, de az anya szíve akkor is csordultig tele van szeretettel, jóakarattal és önzetlen nemes szándékkal.

Minden szenvedésnél érezzük meg a kézen túl a Szívet is, Isten mindenekfölött való szeretetét, jóságát és bölcsességét!

Március 10.

Isten a szenvedést gyakran már e földi életben áldássá, jutalomná, emberi nyelven szólva, szerencsévé változtatja. Csak három példa: a) Mózeset látszólag a legnagyobb szerencsétlenség éri: édesanyja kénytelen volt őt már csecsemő korában a folyó vizébe vetni, hogy – mint ő gondolta – ott elpusztuljon. De íme épp e körülménynek köszönhető, hogy fiát a fáraó leánya felkereste, udvarába vitte, taníttatta s ezzel őt alkalmassá tette, hogy népe legnagyobb vezérévé váljék.

b) Egyiptomi Józsefet, atyja tizenkét fia közül épp a legjobbat, az a csapás éri, hogy testvérei őt rabszolgaként eladják, majd, mint ilyen, gazdája börtönbe veti. De épp ez a fogsága szolgálta alkalmul felmagasztalására. Mint a király után az ország első embere, családjának és népének megmentője lesz.

c) Sault leveti a ló a föld porába, a testi fájdalom és a szégyenen felül még meg is vakul. De épp e testi vakságában nyílik meg lelki szeme és az Egyház legnagyobb, legdicsebb, legbámulatosabb apostolává magasztosul.

Március 11.

A hívő ember minden szenvedését enyhíti ez a három körülmény:
 a szenvedésemnek vége lesz,
 szenvedésemnek értelme van,
 türelmes szenvedésemnek nagy jutalma lesz.

Március 12.

Jézus keresztútjának szemlélésénél egy gondolattól nem tudunk szabadulni: Te, Isten Fia, oly türelemmel, oly szeretettel vitted a keresztet – értem, s én ne így vigyem az enyémet magamért és Teérted?

Teérted! Neked ennél semmi közvetlen érdeked, ebből semmi személyes hasznod nem volt, nálam minden ettől függ. Te az én megmentésemért vállaltad, s én a magam örök boldogságáért ne tenném, mikor már e földön is békém, nyugalmam, boldogságom csak az, ha összeszokom a keresztemmel?

Március 13.

Szent Péter apostol, Krisztus első földi helytartója, mondja: „Örvendezni fogtok, ha most szomorkodnotok kell is ... hogy a ti hitetek próbája a romlandó aranyból (mely tűz által próbáltatik meg) sokkal értékesebbnek találtassék dicséretetekre, dicsőségetekre és tisztességetekre Jézus Krisztusnak megjelenésekor ... Örvendezni fogtok kimondhatatlan és megdicsőült örömmel, elérvén hitetek célját, lelketek üdvösségét.” (1Pét 1,6–9)

Március 14.

A szegények Krisztus Király legközelebbi udvari emberei: mert mint Szent Bernárd mondja, Jézus szegény volt születésekor, szegényebb az életében, legszegényebb a halálában.

Ezért intették az apostolok is a tanítványok lelkét, hogy „sok viszontagságon át kell bemennünk az Isten országába”. (ApCsel 14,21)

Március 15.

„Boldogok a *tiszta* szívűek, mert ők meg fogják látni az Istent”, mondja Jézus. (Mt 5,8)

„A szenvedés az az embernek, ami a ruhának a mosás. A ruhát sulykolják, csapkodják, öklözik, facsarják, mángorolják, tüzes vassal is egyenetlik, míg végre megtisztul.” (Gárdonyi Géza.)

Március 16.

A víznek törvénye, természete, szenvedélye, hogy lefelé folyjon és a tengerbe ömöljön és mi mégis kényszeríteni tudjuk, hogy (a vízvezetéki rendszerrel) a házukba, szobánkba, konyhánkba a legmagasabb emeletekre kígyózzék és szolgáltatassa folyadékát.

A szenvedés természete, ereje és fájdalma is lehúz minket az elégedetlenség, szomorúság, levertség, kedvetlenség, jajkiáltás, elcsüggedés, elszédülés, aléltság, kétségbeesés mélységeibe. Az isteni Gondviselésben való hit és bizalom ereje mégis kényszeríti a szenvedést, hogy értékke váljék és minket a kegyelmek, jutalom és dicsőség királyi útjára és magaslatára emeljen.

Március 17.

Szent Péter apostol, Krisztus első földi helytartója, így ír körlevelében:

„Szerelmeseim, ne ütközzetek meg az égető szorongatáson, mely a ti kipróbálásokra van rajtatok, mintha valami új dolog történnék veletek; hanem örüljete, ha Krisztus szenvedéseiben résztvehetek, hogy az ő dicsőségének kinyilatkoztatásában is vigadva örvendeztetek.”

„Ha szidalmaznak titeket Krisztus nevéért, boldogok lesztek, mert az Isten tisztelete, dicsősége és ereje és az ő Lelke megnyugszik rajtatok.” (1Pét 4,12–14)

Március 18.

A Szentírás int bennünket: „Azok, akik a megpróbáltatásokat nem fogadták az Úr félelmével és türelmetlenségükben szidalmazó zúgolódásra fakadtak az Úr ellen, a pusztító martaléka lettek és kígyók által veszték el. Ne bosszankodjunk tehát azok miatt, amiket elszenvedünk, gondoljuk meg inkább és higgyük el, hogy bűneinkhez képest az Úrnak ezek az ostorcsapásai csak igen csekély büntetések, amelyek minket mint szolgákat, csak javulásra ösztönöznek és hogy nem megsemmisítésünkre jöttek reánk.” (Judit 8,24–27)

Március 19.

Sokszor nem tudjuk, nem is sejtjük, hogy a látszólagos szerencsétlenség voltaképpen szerencsét jelent számunkra.

Dr. Kerschbaumer Antal írja Paterfamilias c. híres művében (Schaffhausen, 1867, 713–714. old.), hogy egyik ismerőse nagy hajóútra készült, de rajta kívül álló okból későn érkezett a hajóállomásra. Vigasztalan volt, mert a késés miatt kellemetlen anyagi kártól tartott. De íme néhány hét múlva értesült, hogy az a hajó, amelyen el akart utazni, emberestül és mindenestül nyomtalanul elsüllyedt.

Március 20.

Ez a világ a tökéletlenség bélyegét, jellegét, természetét viseli. Sőt a lényege a tökéletlenség, mint minden *átmeneti* állapotnak.

Az embrió, a bimbó, a még meg nem varrt ruha, a még fel nem épített ház, a nyers gyümölcs, a még le nem vizsgázott tanuló tudása, a még be nem fejezett regény, mindez természeténél fogva tökéletlen. Ha tökéletes volna, nem szorulna kifejlődésre, folytatásra, kiegészítésre, befejezésre.

Ez a földi élet csak az igazi Otthonba való érés előtti út, az örök Hazába jutás előtti vándorlás, a végső diadalt megelőző harc, a Teljesedésre irányuló óhaj.

Ezért földi életünk se tökéletes. Sőt Isten azért is telehinti tökéletlenségekkel itteni életünket, nehogy ide szegezzük vágyaink netovábbját, nehogy megfélemedkezzünk a szebb, tökéletesebb, Isten gyermekeihez méltóbb életcélról.

Március 21.

Bánt, keserít, sorvaszt a bajod, szegénységed, elhagyatottságod, mellőzésed?

Mi vagy te az Isten egyszülött Fiához képest? Pedig nézd:

A Gondviselés nem szánt neki alkalmas helyet sem a születésre, sem a halálra.

Nem jutott neki emberi lakás, amikor a világra jött. Puha ág helyett majd a rozoga jászol kemény fája, majd a kereszt bitófája jutott neki osztályrészül.

Születésekor csak az ég csillagai világítottak, halálakor még egy kis gyertya sem, sőt még a Nap is elsötétedett.

Szenvedése idején nem volt testén egy ujjnyi hely, amelyet ne ért volna ostorcsapás, leköpés, pofon, ütleg, átszegelés vagy egyéb kín!

Ha mindez az Istenfián történt, mi vagy te, hogy méltatlankodol?

Március 22.

Íme Jézusnak néhány jövendölése, amellyel tanítványait előkészítette a kereszt útjára:

„Íme úgy küldlek titeket, mint juhokat a farkasok közé. Mert átadnak titeket a törvényszékeknek és megostoroznak benneteket zsinagógaikban és a helytartókhoz és királyokhoz hurcolnak majd én érettem.” (Mt 10,16–18)

„Bizony, bizony mondom nektek, hogy ti majd sírtok és jajgattok, a világ pedig örvendeni fog; ti majd szomorkodtok, de a ti szomorúságtok örömmre fordul.” (Jn 16,20)

„E világon szorongatástok vagyon; de bizzatok, én legyőztem a világot.” (Jn 18,35)

„Odaadja pedig a testvér testvérét halálra és az atya fiát, és a gyermekek szüleik ellen támadnak,” (Mt 10,21)

Március 23.

Szent Péter apostol, Krisztus Urunk első földi helytartója, írja: „Krisztus is szenvedett érettünk, példát hagyván nektek, hogy az Ő nyomdokait kövessétek; aki (pedig) bűnt nem tett, sem álnokság a szájában nem találtatott.” (1Pét 2,21–22)

És Szent Pál, a világapostol így oktat: „Akit az Úr szeret, azt megfenyíti és megostoroz minden fiút, akit magához fogad.” (Zsid 12,6)

Március 24.

Jézus Péter apostolt a juhok és bárányok pásztorává rendeli. És rögtön hozzáfűzi:

„Bizony, bizony mondom neked, mikor ifjabb voltál, övet kötöttél és jártál, ahol akartál; de majd ha megöregszel, kiterjeszted kezeidet és más övez fel téged és oda visz, hová te nem akarsz. Ezt pedig mondá, jelezvén, minő halállal fogja megdicsőíteni Istent.” (Jn 21,18–19)

Valóban eljött az idő, amikor Péter nem járhatott, ahová akart. Heródes a börtönbe vetette. Később kiterjesztették kezét a keresztfán.

Március 25.

A kereszt titkára jellemzők az Úrnak Péter apostolhoz intézett szavai. Az Úr Jézus megkérdezte tanítványait, hogy kinek tartják őt az emberek. Péter, az apostolok nevében, a helyes feleletet adta. Jézus erre mondja neki: „Boldog vagy Simon, Jónás fia ... Én is mondom neked, hisz te Péter vagy, és erre a kősziklára fogom építeni Egyházamat.” (Mt 16,13–19)

De alighogy Jézus Pétert az Anyaszentegyház fejévé tette, hozzáfűzte: „hogyan neki (ti. Jézusnak) Jeruzsálemba kell menni és sokat szenvedni és megöletni.” (Mt 16,21)

Péter le akarta beszélni Urát a szenvedés vállalásáról, mire Jézus megfordulván, mondá Péternek: „Távozzál előlem, kísértő! Megbotránkoztatsz engem, mert nem az Isten dolgával gondolsz, hanem az emberekével ... Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye

fel keresztjét és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni életét, el fogja azt veszíteni, aki pedig elveszti életét *én érettem*, meg fogja azt találni.” (Mt 16,23–25)

Március 26.

Minden szenvedésben, mint a kemény dió héjában a puha gyümölcsbél, benne van a vigasztalás öröme és a türelem jutalma, amelyet a jó Isten tartogat számunkra.

A szenvedést azért engedi ránk a mennyei Atya, hogy „többet teremjünk”, (Jn 15,2) és „több gyümölcsöt hozzunk”. (Jn 15,8)

Március 27.

A szenvedésekben, fájdalmakban, csalódásokban, igazságtalanságokban, minket ért meggyalázásokban, rágalmakban, üldöztetésben *ne akadjunk fenn e tövisek legközelebbi okain*, hanem rajtuk keresztül és rajtuk túl pillantsuk meg a jó Istent, aki a keresztet eltűri vagy éppen akarja.

Tanuljunk e tekintetben is az édes Üdvözítőtől. Az Olajfák hegyén nem így imádkozott: „A nép elfordulását, Júdás árulását, a farizeusok gonoszságát, Kaifás igazságtalanságát, Pilátus gyáva engedékenységét, a pribékek kínzását ne tűrjem-e el?” Mondom *nem* így imádkozott, hanem a következőképpen: „A poharat (ti. a szenvedés poharát), melyet nekem *Atyám adott*, ne igyam-e meg?” (Jn 18,11)

Jézus tudta, hogy szenvedése poharát emberi ellenségei töltötték meg színültig, de azt is tudta, hogy e teli poharat Atyja szánta, nyújtotta neki és rendelte számára. Ezért minden ellenkezés nélkül fenéig ki is ürítette.

Március 28.

Ne vesd mennyei Atyád szemére, hogy a szenvedések távolítására irányuló imáidat látszólag nem hallgatja meg. Az Ő egyszülött, isteni Fia is háromszor könyörgött: „Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár!” (Mt 26,39) És az Atya felsőbb, szentebb okból nem hallgatta meg.

Sőt az Úr Jézus a kereszten szinte az Isten-távolság örvényéből kiált Istenhez, mintha nem is merné már „Atyjának” nevezni: „Én Istenem! Én Istenem! miért hagytál el engem!” (Mt 27,46)

Az Egyház húsvétkor így hálálkodik örvendezve; „Ut servum redimeres, filium tradidisti.” Magyarul: „Hogy a szolgát megváltad, oda adtad fiadat.”

Március 29.

Az Emmauszba menő két tanítvány reményében csatlakozva érezte magát Jézus szenvedése és halála miatt. A nekik megjelent Üdvözítő így oktatja őket ki:

„Ó, ti balgatagok és késedelmes szívűek mindazok elhívésére, miket a próféták szólottak. Hát nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak és úgy menni be az ő dicsőségébe?” (Lk 24,25–26)

Március 30.

„Megmutatom neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.” (Az Úr szava: ApCsel 9,16)

Az ember a földi élet szenvedéseiben sokszor csak a nagypénteket látja, amikor – így véli – joggal kiálthat fel: „Uram, Uram, miért hagytál el engem?” És úgy látszik, mintha ilyenkor a felsőbb megértés Napja is elsötétednék és az igazságosság sziklája repedeznének. Pedig a nagypénteki keresztet nálunk is a jutalom és dicsőség húsvétja követi.

Március 31.

„Mezítelen jöttem ki anyám méhéből,
És mezítlen térek oda vissza,
Az Úr adta és az Úr elvette,
Amint az Úrnak tetszett, úgy lett,
És legyen áldott az Úr neve.”
(Jób 1,21)

Április

Április 1.

Jézus Krisztus szava:

„Aki fel nem veszi keresztjét s nem követ engem, nem méltó énhozzám!” (Mt, 10,38)

Jézus e szavaiban a kereszt a szenvedés jelképe!

Április 2.

Tanulságos és vigasztaló, hogy az Úr éppen azoknak, akiket legjobban értékelt, már előre megjövendölte a szenvedést. Íme csak három példa:

Szűz Anyjának: „Tör fogja átjárni lelkedet!” (Lk 2,35)

Szent Péternek megjövendeli a keresztrefeszítést. (Jn 21,18–19)

Szent Pál apostolról pedig azt mondja Ananiásnak: „Megmutatom neki, mennyit kell szenvednie az én nevéért!” (ApCsel 9,16)

„Én – mondja az Úr – akiket szeretek, azokat megkorholom és megfenyítem.” (Jel 3,19)

Április 3.

Szent Péter apostolnak, Krisztus első földi helytartójának szavai: „Örvendeni fogtok, ha most szomorkodnotok kell is egy kissé különféle kísértésekben, hogy a ti hitetek próbája a romlandó aranyból (mely tűz által próbáltatik meg) sokkal értékesebbnek találtassék dicséretetekre és dicsőségtekre, tisztességtekre Jézus Krisztusnak megjelenésekor, akit bár nem láttatok, szerettek; kiből, bár most sem látjátok, hisztek; hívén pedig *örvendezni fogtok kimondhatatlan és megdicsőült örömmel, elérvén hitetek célját, lelketek üdvösségét.*” (1Pét 1,6–9)

Április 4.

Szent Pál apostol írja: „Bár a mi külső emberünk¹ romlásnak indul is, mindazonáltal a belső ember² napról-napra megújul. Ez a mi jelenlegi, pillanatnyi és könnyű szenvedésünk ugyanis a mennyei dicsőségnek fölötte nagy örök mértékét szerzi meg nekünk³, ha nem a látható⁴ dolgokra figyelünk, hanem a láthatatlanokra.⁵ Mert ami látható, az ideigvaló; ami pedig láthatatlan, örökkévaló.” (2Kor 4,16–18)

Április 5.

„Elmenvén (Jézus tanítványai) hírül adták azt Jézusnak,” (Mt 14,12) Ez a rendje és helyes módja!

Ezt tedd, menj te is Jézushoz, ha szenvedsz, ha megrágalmaznak, ha üldöznek.

Az említett tanítványok azt adták hírül Jézusnak, hogy Heródes lefejeztette Keresztelő Szent Jánost.

Ám minden embernek van egy, legalább egy Heródese, egy vagy több ellensége. Akik örülnek, ha bajod esik, ha kárt vallasz. Nincs ember, főképp nincs istenfélő, Jézushoz hű ember, aki nem szenvedne a Heródesektől. Rossz, fenyegető jel, ha nincs Heródesed! Krisztus vallása harc, kihívás a világhoz, a bűnhöz, az ördöghöz.

¹ Vagyis a látható testünk, amelyet a sok szenvedés egyre közelebb visz a halálhoz.

² A „belső ember” a Krisztus által a természetfeletti életre hívott ember, aki a kegyelem állapotában napról-napra nagyobb tökéletességre jut.

³ Vagyis a rövid földi élet szenvedéseinek türelmes elviselése, amelyet a kegyelem meg is könnyít, mérhetetlen, örök dicsőséget biztosít számunkra. (Róm 8,18)

⁴ Vagyis a földiek.

⁵ Vagyis a mennyei javakra.

Hát mitévő légy? Menj Jézushoz, akit jobban rágalmaztak, mint téged, akit gonoszabbul üldöztek, lepökdöstek, megostoroztak és aki ellen még halálakor is gyűlöletet szítottak és átkot szórtak. Menj hozzá! Ő veled érez és ha lelked üdvére válik, segít is rajtad.

Április 6.

Ima.

„... A meghallgatás napján
Küldöm, Uram, hozzád imám.
Segíts meg, Isten, jóságod teljében,
Hűségemben hallgass reám!
El ne süllyedjek: ments meg a mocsárból,
Gyűlölőimtől, a vízáradástól.
Össze ne csapjon az árvíz fölöttem,
El ne nyeljen a mélység,
Az örvény toroka el ne temessen.
Hallgass meg, Istenem,
Mert jóságod kegyelmes.
Irgalmad teljében
Légy rám, Uram, figyelmes!”
Részlet a 68. zsoltárból. (Sík S. ford.)

Április 7.

„Igazságos és imádandó örök Atya, ütött az óra, hogy próbára tedd a te szolgádat.
Szerelmetes szent Atya, méltó, hogy ez órában szenvedjen valamit érted a Te szolgád.
Mindörökké dicsérendő szent Atya, ütött az óra, melyet öröktől fogva előre láttál, hogy szolgád külsőleg rövid időre legyőzessék ugyan, de belsőleg mindenkor Nálad lakozzék.
Csak érje őt némi megvetés, megaláztatás, vesszék el az emberek előtt jóhíre, zaklassák szenvedélyek és gyarlóságok, hogy fényességednek új hajnalában Veled újra feltámadjon s az égben megdicsőüljön.
Szentséges Atyám, te ezt így rendelted s így akartad; s az történt, amit parancsoltál.”
(Kempis: Krisztus követése III. könyv 50. fej.-ből.)

Április 8.

Az édesanya sokszor elbújik a kisgyermeké elöl, azután előjön. Nem pusztán játékból, hanem hogy a gyermekben felébressze, tudatossá tegye és fokozza az anya jelenléte feletti örömet és lelki élvezetet.

A gyermek pedig, ha édesanyja cukrot tesz kávéjába, rendszerint nem keveri fel az italt, hanem előbb keserűen issza, hogy később annál édesebben élvezhesse kávéját.

Valahogyan a jó Isten is így tesz velünk. Hogy a mennyei örömeiket most annál kívánatosabbá, majd azután annál értékesebbé és élvezhetőbbé tegye, e földi, néhány rövid másodpercben (mert mi akár egy százesztendő élet is az örökkévalósághoz képest más, mint egy pillanat) elrejti végtelen jóságát és keserűvé teszi az életet.

Így magyarázhatjuk meg azt, hogy épp a legnagyobb szentekre miért rakott az Úr annyi és oly súlyos keresztet és viszont, hogy a szentek miért fogadták oly készségesen, sőt örömmel a szenvedések minden nemét.

Április 9.

„Sokan szeretik Jézus mennyei országát, de kevesen járnak keresztjének útját.
Sokan kívánnak vele örvedeni, de kevesen akarnak érette vagy vele szenvedni.
Sokan követik Jézust a kenyértörésig, de kevesen a szenvedés kelyhének kiürítéséig.

Sokan tisztelik csodáit, de keresztjének alázatosságát kevesen követik.” (Kempis: Krisztus követése II. könyv 11. fejj. eleje.)

Április 10.

„Sokan szeretik Jézust, de csak addig, míg rajtuk kellemetlenség nem esik.

Sokan Jézust áldják és dicsérik, amíg vigasztalását élvezik. De mihelyt Jézus elrejtőzik s egy kissé elhagyja őket: vagy panaszra fakadnak vagy kislelkűségbe esnek.

Akik azonban Jézust Jézusért, nem pedig valamely vigasztalásért szeretik, azok őt a szívnek minden bánatában és szorongatásában éppúgy áldják, mint a legnagyobb vigasztalásában.” (Kempis: Krisztus követése II. könyv 11. fejj.-ből.)

Április 11.

Illik-e panaszkodnunk keresztünk miatt, amikor tudjuk, hogy az Isten Fia elutasította magától a jólétet, a kényelmet, a kincset, a magas címeket, a dúsan terített asztalt, az aranyat, drágakövet, nyugodalmat, pompát, a tömegek hódolatát és hűségét és a királyi koronát?

Ellenben a keresztet választotta bölcsőajándéku, állandó élettársul és halálnemül. A keresztet a megváltás forrásává emelte!

Április 12.

A szenvedésnélküliség és a kereszt hiánya valami félelmetes érzést ébreszthet lelkünkben. Mintha Krisztus Urunk elűzött volna minket az Ő útjából, nem szívelne minket rajta és mellette.

Április 13.

Mennyire fog minket Krisztus dicsérni, szeretni, magához ölelni s jutalmazni, ha állandó hűséggel vele tartunk és mellette maradunk a keresztviselésben, a megpróbáltatásokban és a szenvedés minden kínja között és ezzel a szenvedésben munkatársaivá válunk.

Nemcsak azok Jézus munkatársai, akik az Evangéliumot hirdetik és terjesztik, hanem az ágyban tehetetlenül fekvő és vergődő betegek is, ha szenvedésüket Jézus iránt érzett szeretettel az ő szenvedéseivel egyesítik!

Április 14.

Ha valóban szeretjük Urunkat, el tudnánk-e viselni a gondolatot, hogy bűneink neki végtelen szenvedésbe kerültek, nekünk meg semmibe?

Nem kellene-e hálásnak lennünk és megtiszteltetésnek vennünk, hogy bűneink engesztelésében szenvedésünkkel valamelyest mi is résztveszünk?!

Április 15.

Van, aki a betegséget úgy viseli, mint a nedves faág, amikor meg akarják gyújtani: recseg, ropog, nyöszörög, ágaskodik, elferdül, füstöl, kormol, bűzt terjeszt és kevés a lángja.

És van, aki úgy viseli el a betegséget, mint az égő gyertya: szépen, egyenletesen, halkán, felfelé mutatóan ég és világít, oly szépen és tisztán, hogy az Úr oltárára méltó.

Te melyikhez hasonlítasz bajodban, szenvedésedben, a meggyújtott nedves faághoz vagy az égő oltárgyertyához?!

Április 16.

A fájdalom még pusztán testi, egészségi szempontból is a szervezetnek értékes védekező és a figyelmet ráterelő tulajdonsága. A fájdalom figyelmeztet minket, hogy ügyeljünk egészségünkre és óv a könnyelműségtől.

Dr. Dekker külön könyvben, „Fühlen und Hören” c. híres munkájában (Stuttgart, Kosmos Gesellschaft) mesteri módon bizonyítja a fájdalomnak csodálatos célszerűségét és pótolhatatlan szükségességét éppen egészségünk érdekében.

Az orvoshoz is sohasem a betegség hajtja az embereket, hanem a fájdalom. Szóval a fájdalom jóakaró figyelmeztetőnk, tanácsadónk, útbaigazítónk, nevelőnk!

Április 17.

Valakinek szálka megy a lábába. Ha ez nem fájna, észre sem venné. Vagy ha igen, ki sem húzná az idegen testet, ami fertőzés esetén halálát is okozhatná.

Mindenki saját tapasztalatából tud eseteket, hogy lábadozó betegek az orvos tilalma ellenére idő előtt felkelnek és elhagyják lakásukat. Miért, mert már nem éreznek fájdalmat, tehát magukat már egészségesnek képzelik. Ám visszaesnek betegségükbe és esetleg belepusztulnak.

Sőt testünk különféle helyén a fájdalomérzés foka is különböző a szerint, hogy milyen veszedelem fenyegeti az illető testrészt. Pl. a hashártyagyulladás oly óriási fájdalmat okoz, hogy a beteg mozdulni, sőt lélekzeni is alig tud. És íme, éppen a hashártyagyulladásnak legfőbb, sőt egyedüli orvossága a feltétlen és lehető legnagyobb nyugalom.

Hasonló, sőt még fokozottabb mértékben célszerű a fájdalom a lélekre!

Április 18.

A fájdalom a szervezetben olyan, mint a városban a tűzjelző őr. Nélküle a tűzvész akadálytalanul tovább pusztít.

A fájdalom még az orvosra is rendkívül fontos a betegség megállapítása érdekében.

A fájdalom tehát a természetnek bölcs irányító, figyelmeztető, felismerésre segítő és óvó berendezése – testi egészségünk érdekében és még inkább lelkünk hasznára és tökéletesbítésére.

Hány büszke embert csak a fájdalom tesz alázatossá, irgalmatlant irgalmassá, istentelent istenfélővé, keményszívűt könyörülővé. Sok emberrel csak a fájdalom és szenvedés érteti meg és hiteti el, hogy számára is van mulandóság, halál és másvilág!

Április 19.

A kereszténységnek örök érdeme és értéke, hogy mennél kisebb, elhagyottabb, szenvedőbb és vergődőbb valaki, annál jobban lehajol hozzá s annál magasabbra emeli a hit által. Mikor legvéresebb az arcunk és legelszorultabb a szívünk, amikor megköpdösnek és keresztre feszítenek, *akkor vagyunk legnagyobbak, mert akkor hasonlítunk legjobban a legnagyobbhoz, Krisztushoz.*

Április 20.

„Láttátok-e, mint bánnak az orvosok a betegekkel? Akinek életét meg akarják tartani, vassal, tűzzel kínozzák, éhséggel, szomjúsággal gyötrik, csontjukat szedik, tagjait metélik, keserű italokat adnak neki, egyszóval – úgy bánnak a szegény beteggel, mintha szegődségük arra volna, hogy kínozzák őt.

De mikor látják, hogy a természetet meggyőzte a betegség és nincs reménység a felgyógyulásra, nemhogy nehéz itallal erőltetnék vagy kedves eledelétől tilalmaznák a beteget, ellenkezőleg ha valamit kíván, mindenben kedvét töltik és kétségbeesvén gyógyulásáról, neki vetik a zabolát.

Nagy dolog ez, senki nem csodálja, hogy a világi orvos tűzzel és vassal, éhséggel és szomjúsággal orvosol, azon pedig annyian csodálkoznak, hogy Isten itt égeti, vagdalja az igazakat, hogy meggyógyítsa és megtartsa őket; a gonoszokat pedig kedvükre bocsátja, de boldogságából kirekeszti.” (Pázmány Péter.)

Április 21.

Ne akard mindenképp visszataszítani a kezet, amely bensődben alakítani akarja a még alaktalan képet és ezt szebbé, értékesebbé, az örök boldogságra alkalmasabbá óhajtja tenni, noha az eredményt ma még nem láthatod. Minden mozdulatával és érintésével (ha fáj is) tökéletesebb leszel. De az ünnepélyes leleplezés csak a másvilágon lesz.

Április 22.

Neves orvos írja:

„A fájdalom nemesít és felemel; számos nagy alkotás forrása a fájdalom, a síró lelkület. Fájdalom jutott osztályrészül Homerosnak, Miltonnak, Danténak, Camoenak, Pascalnak, Newtonnak, Descartesnek, Michelangelonak, Beethovennek, Watteaunak, Chopinnak, Laennecnek, Semmelweisnek stb. Ez embereket az tette nagygyá, hogy tragédiájukat szellemivé finomították, szublimálták. Képzeljük csak el a 30 éves Beethoven kétségbeesését, midőn érezte közeledni a siketség rémét. Nem lehet megrendülés nélkül olvasni heiligenstadti végrendeletét. És aztán mit tett? „Ich will dem Schicksal in den Rachen greifen! (A garatjába akarok nyúlni a sorsnak!)” – mondotta – és legyőzte a „sorsot”. Süketen alkotta meg legmagasztosabb műveit, örök tanulsága minden bódult és fatalista kishitűnek.” (Dr. med. Weninger Antal: A gyógyítóművészet új irányai. 112–113. old.)

Április 23.

Ugyancsak dr. Weninger orvos írja:

„A nagy szellemek tisztelték a szenvedést. Ezzel szemben az emberek átlaga retteg minden szenvedéstől. Ne legyen túl hideg, ne legyen túl meleg, minden jól menjen, mert fő a kényelem. Az elpuhult, kényelemszeretetlen elcsenevészedett modern ember azonnal fájdalomcsillapító után nyúl, ha a legcsekélyebb próbának vetik alá. A túl szenzitív, melegházi ember kényszeríti orvosát a legkisebb fájdalomnál, hogy adjon mérget és bódító tablettákat, injekciók nélkül élni sem képes már. Nem csodálhatjuk, ha ezért annyira elszaporodtak a toximániások és öngyilkosok. Az öngyilkosság oka is legtöbbször a félelem a fájdalomtól, a beképzelt betegségtől, a jövő bizonytalan lehetőségeitől.” (Dr. med. Weninger Antal: A gyógyítóművészet új irányai. 113. old.)

Április 24.

A 16. században még nem ismerték a műtét előtti elaltatást vagy érzéketlenséget. A sebeket vagy vágták vagy kiégették. A kapucinus Leonissa Szent József (1556–1612) rettenetes kínokat állott ki nagyon burjánzó rákbetegségétől. Életének vége felé orvosa ki akarta vágni a rákos daganatokat sebéből. A körülállók azt kívánták, hogy a beteget kötözzék le a műtét idejére. De a Szent kezébe vevén a feszületet így szólt: „Ez a legbiztosabb és legerősebb kötelék; ez jobban meg fog fékezni engem, mint a legerősebb kötel.” És a műtét közben folyton a feszületre tekintve és közben imádkozva egyetlen jajszó nélkül tűrte a szörnyű fájdalmakat.

Április 25.

A keresztnek két oldala van. A hátsó oldala sötétnek, céltalannak, büntetés-jellegűnek, összeomlászerűnek, kudarcosnak látszik – az ember szemében. „Az Isten átkozottja az, aki a fán függ.” (MTörv 21,23)

És a másik oldal, ahogyan Isten látja? Az Ő szemében Krisztus keresztkínja és halála a világtörténelemnek legnagyobb, legáldásosabb, legmaradandóbb eredménye, ahogy Jézus maga mondja: „Ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok.” (Jn 12,32) Jézus az ítélet napján újból megjelenik – a kereszt jelével. (Mt 24,30)

Igen, testünk, gyarló voltunk, fájdalmaink csak a kereszt hátsó oldalát érzi, de hitünk, okosságunk és érdekünk lássa meg és értékelje keresztünknek innenső oldalát is! Lássuk meg ezt Isten szemével!

Április 26.

„Akik könnyek között vetnek, aratáskor örvendeznek.” (Zsolt 125,5) Elérkezik az ősz. A nyugton, parlagon, pihenőn hagyott szántóföldeket kellemetlen meglepetés éri. Lovak vagy ökrök tapossák, testét éles ekék hasítják, boronák vashegyei sebzik fel elejétől végig.

„Mit vétettem, – kérdi – hogy gazdám így kínoz, metsz, vág, sebez?”

Alig múlt el a szelíd vetés, közeleg és sűrűsödik a felhő. Dús esős vagy havas csapadék nedvesíti és sárrá piszkítja a földet. Újra kérdi: „Mit vétettem ismét?”

De múlik az idő, az éltető nap kellemes melege, a déli szelek lágy fuvallata bársonyos, puha, védő búzaszőnyeggel borítja az eddig dísztelen földet. Ismét múlik az idő és június vége felé már gazdag aranyfejek hajladoznak boldogan, büszkén, ritka értékük tudatában.

Mi pedig szintén értjük már a szent Zsoltáros szavát: „Akik könnyek között vetnek, aratáskor örvendeznek. Akik sírva indultak, mentek elvetni magvaikat, megjönnek majd, ujjongva jönnek meg és hozzák kévéiket.” (Zsolt 125,5–6)

Április 27.

A mai lélektan tanítja, hogy az öröm és meglegedés még a testre is jótékonyan hat. Tágítja az ereket, élénkíti a vérkeringést és az egész szervezet működését, erősíti az idegeket és fokozza az emésztést. Hát még az ún. szent öröm, amely a Krisztusért viselt fájdalomról fakad, amely tiszta, gyengéd és zavartalan öröm és mindig készenlétben van.

Április 28.

„Ügylátszik, mintha az ember (e földi életben) inkább fájdalomra lenne alkotva, mint öröme. Előbbire talál szavakat, le is írhatja azt a maga teljességében, de egy csöpp öröm elnémítja s mint idegen vendég nem leli fel magát saját házában.” (Kisfaludy Károly.)

Április 29.

A köszörű a gyémántkövet vagy értékes briliánssá köszörüli vagy szétmorzsolja.

A szenvedés is szebbé, értékesebbé, jutalomra méltóbbá teszi a lelket, ha azt Isten akaratában megnyugodva viseljük. Ellenben zülleszt és összezsugorítja, ha hit és megadás nélkül viseljük.

Április 30.

Az Úr Jézus csodáival, saját szenvedésével, feltámadásával és mennybemenetelével megtanított és megnyugtatót minket, hogy a szenvedés és halál nem zsákutcák, hanem az érdemszerzésnek és a tökéletesebb, örök életnek *lépcsőfokai!*

Május

Május 1.

Jézus Krisztus szavai:

„Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem! Mert aki meg akarja menteni életét, el fogja azt veszíteni, aki pedig elveszti életét énérétem, meg fogja azt találni.” (Mt 16,24–25)

„Vegye fel keresztjét” annyit tesz, mint utánozni Krisztust a lemondásban és a szenvedések tűrésében.

Május 2.

Ha a földi bajok, szenvedések és fájdalmak sértenek is, tűrd és viseld erős, nagy lélekkel, mint tűrte és szenvedte Jób, a jámbor és nemes lelkű férfi. Barátai gúnyolták, még felesége is azt mondta neki: „Hagyj fel a te Isteneddel, úgysem segíthet rajtad.” A bölcs és türelmes férfi azt felelte: „Úgy szólasz, mint egy bolond asszony. *Ha a jókat elveszjük Isten kezéből, a rosszakat miért ne vegyük el?*”

Május 3.

„Bárcsak beszélne az Isten veled

És nyitná meg ajkait ellened

És mutatná meg neked a bölcsesség titkait,

– Mert sokféle az ő törvénye –

Akkor átlátnád, hogy sokkal kevesebbet szenvedsz el tőle,

Mint ahogy bűnöd megérdemli!” (Jób 11,5–6)

Május 4.

Legyen Szent Pál apostol a mi példaképünk, aki ezt mondja magáról:

„Mindenben nyomorúságot szenvedünk, de nem szorongat semmi; bizonytalanságban vagyunk, de nem esünk kétségbe; üldözést szenvedünk, de el nem hagyatunk; földre terítettünk, de el nem veszünk; mindig hordozzuk testünkön Jézus halálát, hogy Jézus élete is nyilvánvaló legyen testünkön,” (2Kor 4,8–10)

Május 5.

„Uram és segítőm és üdvözítőm.” (Zsolt 18,15) Ha a bajok, szenvedések, veszedelmek gomolygó, sűrű, sötét felhői gyülemlenek fejünk felett és pusztító, romboló, villámló viharral fenyegetnek:

Krisztus keresztje és a hozzásimulás a villámhárító, amely megment minket a lelki villámcsapások borzalmas kártevéseitől.

„Ha kiáltanak az igazak, őket az Úr meghallgatja, És minden szorongatásukból kiszabadítja.

Bár az igazakat is sok szenvedés éri,

Őket az Úr mindegyikből kimenti.” (Zsolt 33,18–20)

Május 6.

„Miért félsz magadra venni a keresztet, amely Isten országába vezet? A kereszt üdvösségünk, életünk, ellenségeink elől menedékünk.

A kereszt mennyei édességet önt belénk, szívünknek erőssége, lelkünknek öröme.

A keresztben van az erénynek teljessége, a szentségnek tökéletessége, lelkünknek üdvössége és az örök élet reménysége.

Vedd tehát magadra keresztedet s kövesd Jézust és utad az örök életre visz. Előtted járt Ő a kereszt terhével és meghalt érted a kereszten, hogy te is viseld keresztedet s óhajts meghalni a kereszten.

Ha ugyanis vele együtt meghalsz, vele majd együtt is élsz; s ha a szenvedésben társa voltál, dicsőségében is részesedel.” (Kempis: Krisztus követése II. k. 12. fej.-ből.)

Május 7.

Nagy szentek életrajzából látjuk, hogy lelki nagyságuknak, nevelő és csodatevő hatásuknak egyik összetevője és szenttéavatásuknak egyik főfeltétele nagy szenvedésükben tanúsított magatartásuk volt.

Május 8.

Mikor Néri Szent Fülöp rengeteg vért kezdett hányni, felkiáltott: „Áldott legyen az Isten, hogy valahogyan vért adhatok Uram vérontásáért.”

Május 9.

„Uram, szívesen tűröm érted, amit reám akarsz mérni. Készségesen fogadom kezedből a jót s a rosszat, az édeset s a keserűt, a vígságot és szomorúságot, s mindenért, ami csak ér, hálát adok Neked.

Csak a bűntől őrizz meg s nem félek sem a haláltól, sem a pokoltól.

És csak mindörökké el ne vess magadtól s ne törölj ki az élet könyvéből: akkor nem árt nekem, bármilyen csapás ér is engem.” (Kempis: Krisztus követése III. k. 17. fej. vége.)

Május 10.

Hol volna a béketűrés, ha nem volna igazságtalanság?

Hol hűség, ha nem volnának hűtlenek.

Hol maradnának a vértanúk, ha nem volna ellenség?

Hol megbocsátás, ha nem akadna rosszakarat?

„Amint a növényvilágban a termés fokozására szükséges a növény gyökereinek a környezet rothadt anyagával való érintkezése és a legszebb liliomok a posványban találják meg kifejlődésük egyik előfeltételét, úgy a lelki világnak legnemesebb értékei is a rossznak háttéréből bontakoznak ki.

Isten végtelen bölcsessége és hatalma is jobban érvényesül, ha a rosszat igájába hajtja, mintha egyszerűen megakadályozná.” (Dr. Záborszky.)

Május 11.

A Szentírás szava:

„Szomorkodik valaki közületek? Imádkozzék. Beteg valaki közületek? Hivassa el az Egyház papjait és ezek imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úr nevében és a hitből fakadó imádság megszabadítja a beteget és az Úr megkönnyebbíti őt és ha bűnökben van, megbocsáttatnak neki.” (Jak 5,13–15)

Május 12.

Foligno Szent Angéla mondja: „Bennünk az igazi szeretet működésének az a jele, hogy a lelket a kereszt felé tereli, vagyis szigorú, kemény vezeklésre hajtja, míg tart a földi élet.

Jézus is azért jött a földre, hogy példaképünk legyen és felkeltse akaratumkat és arra késztesse, hogy beleegyezzünk abba, amit Isten bennünk végez.”

Május 13.

A Golgota nekünk út a feltámadás felé. A kereszt számunkra is néha a gúny és megalázás jele, de a *dicsőséges* gúnyé és megalázásé. Fájdalom jele, de az *édes* fájdalomé. Még a halál is, a legsötétebb fájdalom, az elmúlás és enyészet hideg borzalma is megszépül a kereszt fényében; a sír nem kétségbeejtő többé, mihelyt a kereszt hitének ragyogásában felcsillan a haldokló szemében az örök élet reménysége, a viszontlátásé és a feltámadásé.

Május 14.

Tanuljuk és szokjuk meg, hogy örüljünk annak a sok személynek, tárgynak, körülménynek, amink van, és ne keseregjünk azon, ami nincs.

Ha valakit vagy valamit elveszítettünk, ne az elvesztésén búsuljunk, hanem hálával örüljünk annak, hogy eddig a mienk volt!

Május 15.

Ha valamely szenvedést, bajt, kellemetlenséget vagy csalódást öröm követ, már csak az öröme gondolunk és még a megelőző keresztet is az öröm hangulatán át kellemesnek érezzük.

Ám az Istenért vagy az Ő kedvéért vállalt és elfogadott szenvedést mindig öröm követi, néha már e földi életben, de minden bizonnyal az örök másvilágon.

Május 16.

A „Manréza” c. folyóiratban olvastam:

„A kórházban egy nap csupa örömrivalgás hallatszott, 17. évében levő leány csípőízületi ficammal, sánta, kalimpáló, kínos járással került ide. Műtét után tíz hétre gipszbe helyezték. Ettől ma szabadították föl a beteget, aki életében először kezdett rendesen járni, mint a többi ember. Ez a kellemes meglepetés tette őt rikoltozóvá. *Ilyen örömet ritkán látni az életben. A földi boldogság minden káprázatával tündöklök előtte.*”

Vajon lett volna-e az életben ilyen rendkívüli öröme előzetes baja nélkül? Talán a jó Isten is részben azért küld ránk hasonló csapásokat, főképp halálunk előtt, hogy a másvilági fájdalommentesség és szenvedésnélküliség, ez a tökéletes állapot még az említett leányénál is nagyobb, állandóbb örömet és boldogságot szerezzen nekünk.

Május 17.

„Mondá Ábrahám (a dúsgazdagnak): Fiam, jusson eszedbe, hogy elvetted javadat életedben. Lázár (a sebestestű koldus) pedig hasonlóképp a rosszat; ő tehát most itten (a másvilágon) vigasztalódik, te meg gyötrődöl” (A Szentírás szavai: Lk 16,25. A zárójelben levő szavak e könyv szerzőjének magyarázata.)

Íme e szavakból láthatod, hogy lehet valaki e földön nyomorult koldus, az örökkévalóságban pedig boldog herceg. Lázár földi életében rongyokban, mezítláb járt, sebeit kutyák nyalták és férgek kaparták; élelme csak az asztról lehullott morzsákból, csontokból, gyümölcskérből, rághatatlan porcokból állott ... És most már évezredek óta az örök király asztalánál élvezzi a boldogság örömét.

Isten asztalánál van még hely számodra is. Ne félj a jelen idők nyomorúságától, szenvedésétől, betegségétől, fájdalmától, gyászától. Majd megfordul minden. Isten, a mi mennyei Atyánk számontartja érdemeidet, türelmedet, hűségedet és szeretetedet.

Május 18.

Öröm, megelégedés a testi szenvedés mellett: a lélek egészsége. Aquinói Szent Tamás tanítja, hogy az Isten iránt érzett tökéletes szeretetnek velejárója és ismertető jele a tántoríthatatlan öröm. Viszont Assisi Szent Ferenc szerint az állandó szomorúság és

elkeseredés babiloni csapás, sőt Sziénai Szent Katalin szerint gyakran ördögi hatásnak a következménye, a pokolnak füstje.

Érdekes, hogy az olaszban a szomorúság azonos jelentőségű a rosszakarattal. A „tristo” szó a mai olasz nyelvhasználatban egyúttal semmirekellőt is jelent, kifejezője az erkölcsileg megbízhatatlan embernek.

Május 19.

„A vallásos ember nem ereszi el Isten kezét a sötétség miatt; sőt éppen, mert sötét van, fogja meg jobban; tagadásra nem dupláz rá, hanem állít; a süllyedésben nem száll le, hanem emelkedik. Olyan, mint a madár, amely mikor a fát levágják alatta, nem a mélybe, hanem a magasba száll. Az ember is, épp mivel eszményeiről le nem mondhat, ez eszményeivel vonul el egy felsőbb világba: Istenbe menekszik.” (Prohászka Ottokár püspök: A háború lelke)

Május 20.

„A szenvedés bár teher, de kimondhatatlan kegyelmek forrása is! Ezzel az érzellemmel töltekezem: emeljek ki magamnak a szenvedésből és megvettetésből nagy kegyelmeket. A világ nem érti e gondolatokat. Az ember degradálja magát türelmetlenség és bizalmatlanság által a szenvedésben! Azért eltakarja szenvedését, míg Jézus ellenkezőleg a világ figyelmét hívja föl rá. Az ember szereti, ha mások nem látják megaláztatását: Jézus pedig akarja, hogy minél többen érdeklődjenek az új, nagy tanítás iránt.” (Prohászka Ottokár püspök: Elmékedések az evangéliumról)

Május 21.

Két jelenet: Az egyik Tábor hegyén történt: Jézus színváltozása, a másik a Getszemánikertben: Jézus vérizzadása!

Az előbbi csupa fény, megdicsőülés, szépség, öröm, ragaszkodás, jó érzés.

A másik csupa fájdalom, sötétség, elhagyatottság, elárulás, megalázás, rossz érzés.

Az Úr Jézus átélte, megörökítette és elénk vetíti mindkét jelenetet, hogy ne essünk kétségbe, ha a mi életünkben is a jólétet, a jó érzést, az egészséget, az ünnepeletet követi majd a sötét éj, a fájdalom, a szenvedés, a megalázás keserű ideje.

Május 22.

„Járatlanságra mutat a lelki értékek világában, ha valaki ilyenformán panaszkodik: „Sajnos, én semmi lelki hasznot nem hajthatok, mert beteg vagyok!” Ellenkezőleg: többet tehetsz, mint bárki más. Szenvédésed többet tehet a lelkek javára, mint a legtevékenyebb élet. Ha megadással, Isten végzése előtt alázatosan meghajolva viseled a szenvedés keresztjét, ha a szereteted a természetfölöttiség aranyával vonja azt be, mindennél hatalmasabb eszközzé leszel Isten dicsőségének, saját és mások lelke üdvének szolgálatában. Jézus földreszállásának első percétől kezdve a világ Megváltója volt: egész földi élete, tanítói működése a megváltás nagy művét készítette elő és mégis: igazán akkor lett Megváltónkká, mikor vérét ontotta és a kereszten meghalt értünk.” (P. Mateo)

Május 23.

„Én bizalmam az Úrba vetem,
Jóságodon ujjongva vigadok,
Mert szükségemre szemeid figyelnek.
Gyötrelmemre gondot viselnek.
Könyörülj rajtam, Uram: gyötrelmem,
Csüggedés lepi a szorongatástól
Szemem, lelkem és testem énnekem.

Elfogyatkozik életem siránkozásaimban,
 Esztendeim fohászkodásaimban,
 Vétkeimtől erőm megbágyadott,
 Minden csontom megsorvadott.
 Szomszédaimnak lettem szégyenül,
 Félelme lettem ismerőseimnek.
 Aki meglát odakinn, elkerül.
 A szívekből kivesztem én,
 Olyan lettem, mint összetört edény.
 Köröskörül körülem rettenet.
 De én bizalmam Tebeléd vetem
 És mondom: Te vagy az én Istenem.
 Uram, az én sorsom kezédben,
 Ellenségem és üldözőm kezéből
 Te ments meg engem!”
 Részletek a 30. zsoltárból. (Sík Sándor ford.)

Május 24.

„Kínok kísérik jöttünket és távozásunkat, betegségben születünk és betegségben halunk, hacsak nem hirtelen pusztulunk el.” (Sigrid Undset: a haldokló Lavrans szavai.)

Születésünkkor helyettünk anyánk szenved, halálunkkor magunknak kell érte megfizetni.

Május 25.

Az Anyaszentegyház mise- és zsolozsmakönyveiben a szentek közül a vértanúkat állítja első helyre.

Ám nemcsak azok a vértanú, akiket karddal, fegyverrel, doronggal megöltek hitükért vagy azok, akik égő máglyán, tüzes rostélyon is hűek maradtak Krisztushoz.

Azok is vértanú, ha mindjárt vértelenül és tágabb értelemben, akik hosszú, évekig tartó, rendkívül súlyos és kínos betegségük, rettenetes csalódások, sérelmek, igazságtalanságok, jogtalanságok, váratlan teljes leszegényedések ellenére is rendíthetetlenül hűek maradtak hitükhöz és akikben e csapások nemcsak nem kisebbítették Krisztus iránti szeretetüket, hanem még növelték is!

Mily nagy, dicső, diadalmas jutalom vár rájuk fent az Égben!

Május 26.

Szent Pál apostol írja: „Dicsekszünk a szorongatásokban is, tudván, hogy a szorongatás türelmet eredményez, a türelem kipróbáltságot, a kipróbáltság meg reményt, a reménység pedig nem engedi, hogy megszégyenüljünk.” (Róm 1,3–5)

Május 27.

„Tudod-e, miként szelídítik a galambot? Koplaltatják. Lassan mind közelebb és közelebb jönnek hozzánk s végül kezünkre szállnak. Így cselekszik gyakran az Úristen is velünk. Koplaltat bennünket, csapást küld ránk, hogy Hozzá közeledjünk.

Ismered a bibliai tékozló fiú történetét. Amíg jól ment dolga, nem törődött atyjával, elkésérette, sok bánatot okozott neki könnyelmű életével. De amikor nyomorúságba, koldusbotra jutott, bűnbánólag visszatért hozzá.

Nagy Napóleon császár a világ leghatalmasabb ura volt. Amíg a hatalom tetőpontján állott és a szerencse kedvezett neki, keveset törődött Istennel. Sőt az Egyházat üldözte, a pápát bebörtönözte. Amikor trónvesztett lett, száműzetésében a mély vallásosság szép példáját adta. (Kausz József)

Május 28.

„A seb fáj s a könny keserű, az ember érzi és nyögi. – Az Isten nem akarja, hogy ne érezzük, hisz az nem függ tőlünk. Nem akarja, hogy meg ne rendüljünk. Nem akarja, hogy a szomorúság árnya soha ne lebbenjen el felettünk. Nem, nem. Mi emberek vagyunk. Szívünk dobban, idegeink reszketnek. De akaratumk hú! És ez elég! Azután megint mosolyogni iparkodjunk.” {Prohászka: Elmélkedések az Evangéliumról}

Május 29.

„Ha megbékélt és megnyugvó akarattal, mintegy Isten kezéből fogadjuk a sok viszontagságot és szenvedést, mely számtalan embert hevesen kínoz és gyötör, az természetes indítással irányítja figyelmünket a földi és mulékony dolgokról az égiekre és örökkévalókra és heves vágyat, titokzatos szomjúságot ébreszt bennünk a lelki dolgok után.” XII. Pius pápa (Jézus misztikus testéről szóló körlevél).

Május 30.

Milyen fölséges, megnyugtató, kiegyensúlyozó és reményt fakasztó tudat, hogy még a legkétségbeesettebbnek látszó bajban és legkínzóbb fájdalomban sem vagyok soha egyedül: A jó Isten, az orvosok orvosa, az atyák atyja, nemcsak távolról szeret engem, hanem velem van, mellettem van, bennem van, mindent tud rólam s felőlem: törődik velem és minden szenvedésem és gyötrelmem ellenére is állandóan, mindenhatóan a javamat akarja. Csak nem az én elgondolásom szerint, hanem ahogyan az ő végtelen bölcsessége tartja azt számomra üdvösnek.

Május 31.

Ha a tenger vizéből, sőt annak mélyes mélyéből felszínre hozol egy cseppet és azt erős nagyító alatt nézed, csodálkozva láthatod, mennyi és hányféle állatka hemzseg, mozog, verekszik ott. Még erősebb nagyítás mellett még azt is felfedezheted, hogy a legtöbb ilyen apróbbnál-apróbb állatnak még nála is kisebb élősdije van!

És lásd, e milliárd apró állatocskáról is gondoskodik a jó Isten, hát akkor mekkora figyelemmel, érdeklődéssel, sőt legmelegebb atyai szeretettel viseli szívén a te ügyedet, gondjaidat és életed minden szakaszát, percét, pillanatát!

Június

Június 1.

A Szentírás szava:

„Nektek megadatott Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek benne, hanem hogy szenvedjétek is érte.” (Fil 1,29) „Senki meg ne tántorodjék a szorongatásokban. Hiszen ti tudjátok, hogy ez a rendeltetésünk!” (1Tessz 3,3)

Június 2.

Szent Péter, a főapostol, Krisztus első földi helytartója, így szól hozzánk: „Kegyelem az, ha valaki Isten iránt való lelkiismeretességéből túri a viszontagságokat igazságtalanul szenvedvén ... Krisztus is szenvedett érettünk, példát hagyván nektek, hogy az ő nyomdokait kövessétek; aki bűnt nem tett, sem álnokság az ő szájában nem találtatott, ki midőn szidalmaztatott, nem szidalmazott, midőn szenvedett, nem fenyegetődött, hanem átadta magát az őt igazságtalanul elítélőnek; ki a mi bűneinket maga elviselte testében a fán, hogy a bűnöknek meghalván az igazságnak éljünk.” (1Pét 2,19–24)

Június 3.

Szent Pál apostol vallásos életünket versenypályához hasonlítja. Tudjuk, hogy a futó- vagy lovaglőversenynél a legkülönbébb akadályokat állítják a versenyzők elé. De aki győztes vagy nyertes akar lenni, annak túl kell magát tennie az akadályokon.

A keresztyén életében az akadályok: a szenvedések, csalódások, kísértések és a keresztek egyéb nemei. Csak az győzhet, aki ezeket az akadályokat lelkének kára nélkül tudja leküzdeni vagy áthidalni.

Az Egyház pünkösdi utáni 19. vasárnap szentmiséjében azért a kegyelemért imádkozik, hogy *minden akadály ellenére* szabad lélekkel szolgálhassuk az Urat!

Június 4.

Krisztus az én vigaszom!

Ő az én Atyám és Megváltóm! Minden ígérete az enyém is! Kegyelme és mennyországára nekem is teljes jussom van!

Elvesztettem ruhámat? A megszentelő kegyelem királyi köntösét, a bűnömön kívül, senki és semmi sem tudja elrabolni tőlem.

Nincs ennivalóm? Krisztus testéhez, az angyalok eledeléhez éppoly jogom és módom van, mint a császároknak és királyoknak.

Teréz mindenét elvesztette, csak két garasa maradt. Felkiáltott: „Teréz meg két garas, az semmi, de Teréz meg két garas meg Krisztus: az minden, az felér az egész világgal!”

Június 5.

„Légy, Uram, bírám, mert ártatlanságban

Te ösvényeden jártam-keltem.

Tebenned bízik, meg nem inog lelkem,

Próbára vess, Uram, kísérts meg engemet

És égess ki vesémet, a szívemet,

A bűnösökkel lelkem ne veszejtsd el,

Életemet a véres emberekkel,

Kiknek gonosztól tapad a keze,

Ragadománnyal jobbkezük tele.
 Én pedig utam ártatlanul járom,
 Irgalmazz nekem, légy szabadulásom!
 Egyenes úton állok rendületlen.
 Áldalak, Uram, gyülekezetedben.”
 (A 25. zsoltárból)

Június 6.

Gyakran a lét elképzelt és beképzelt bajai az okai annak, hogy a valódiakat oly nehezen viseljük el.

Az ún. kényszerképzetek között is azok a legkínosabbak és a legveszedelmesebbek, amelyeknek semmi tárgyilagosságot sincs.

Június 7.

Némely szenvedő megütközik ama valóban elég gyakori tapasztalaton, hogy a jó, vallásos, becsületes és erényes emberekre néha csak úgy tódul a szenvedések mindenféle faja, míg akárhány gonosz, hitetlen, vallástalan embert szinte körülnyalából a földi szerencse, a jólét, a gazdagság, egészség, nagybecsülés s í. t.

Mi ennek a magyarázata? Nagyon egyszerű. Az a derék, becsületes, istenfélő és erényes lélek is csetlik-botlik, hibázik, sőt vétkezik néha. A végtelenül igazságos Istennek büntetni kell a kisebb hibákat is. Bünteti itt, e földi élet rövid perceiben. A másvilágon zavartalan, büntetésnélküli örök boldogságot tartva számára készenlétben.

A gonosz embereknel a fordítottja járja. Rossz élete mellett bizonyára itt-ott ő is tesz jót, ad alamizsnát, néhanapján imádkozik s í. t. A végtelenül igazságos Istennek e csekély jót is meg kell jutalmaznia. De hol tegye? Az illetőről tudja, hogy a pokolba jut. Ott már nincs jutalomra lehetőség. Hát e rövid földi életben fizeti ki aprópénzben elismerését a kevés jóért, amit nála tapasztalt. Úgy tesz, mint a földi bíróság, amely a halálraítéltnak a siralomházban teljesíti utolsó kívánságát és élte utolsó napján kitűnő étkeket rak asztalára, mintha mondaná: „Csak egyél-igyál kedved szerint, holnap már úgyis lógsz a fán.”

Június 8.

Egy mese, de tanulságos:

Egy emberre, akinek sehogy sem ment a fejébe az a látszólagos igazságtalanság, amelyet megtapasztalt, Isten a következő álmot bocsátotta: Angyal vezette egy rendkívül szegény ember kunyhójához. A szegénynek egyetlen kincse egy aranykehely volt. Ezt ellopta tőle valaki. „Hát nem szörnyű igazságtalanság ez?” – kiáltotta emberünk, „Csak te látod annak” – mondotta az angyal, mert íme, épp a lopás utáni napon egy rabló meg akarta gyilkolni a szegényt, de ez a kehely ellopása miatt zajt csapván, a gyilkosságot tervező elállott szándékától. Egy másik, ugyancsak szegény özvegyasszony házat gonosz kezek felgyújtották. „Hát ezt hogyan engedhette meg Isten?” „Csak lassan az ítélettel – válaszolta az angyal. – Csak várj és meglátod, hogy az elégett kunyhó üszkös padlója alatt az özvegy nagy kincseket fog találni.”

Végre látja a mi emberünk, hogy egy rózsafüzért imádkozó ember megy át keskeny bürün és maga az angyal vízbe taszítja, ahol meg is fullad. „Te nem is lehetsz angyal, – rikácsolta emberünk – hanem ördög, hogy ily gonoszságot műveltél.” Az angyal így felelt: „Tévedsz: Ez az ember a templomból jött, ahol meggyónt és megáldozott, tehát mostani halála után üdvözülni. Ellenben ha nem lököm a vízbe és tovább él, az ősetől örökölt vérbaj következtében kiütött volna rajta az örültség, amelyben egész családját meggyilkolta és magát felakasztotta volna.” Ne ítélj hát, mert nem ismered a jó Isten atyai szent szándékait, amelyekkel mindig javunkat akarja, ha másként látjuk is.

Június 9.

„A kereszténység nemcsak hirdeti a földi szenvedések józan tényét, hanem rámutat a szenvedés forrásaira is és felpillant a keresztén függő Mesterre, aki a szenvedés keserű poharát kiürítette. Ezért szolgáltatja ki a szentségeket, hogy az „erősek” kenyerével erősítse a gyöngéket és a szenvedőket. A szenvedésben megpróbált emberek némelyike fogcsikorgatva átkozódik és azt mondja: *Szenvednem kell*. Mások keresztény lelkiülettel fogják fel és azt mondják, a *szenvedés kell*. A szentek azonban így szólnak: *szabad szenvednem!* Akinek szeme van tehát, nem tagadhatja, hogy a vallás tárta fel a szenvedő erőforrásait. A szenvedések elviselése maga is tett, csendes, de komoly hősiesség. Nagyobb dicsőség fénylik a mártírok koronáján, mint a hadvezérek babérain.” (Faulhaber bíboros)

Június 10.

„Uram; nem vagyok méltó vigasztalásodra, avagy belső látogatásodra; s ezért igazságosan cselekszel, ha engem ínségben és vigasztalás nélkül hagysz. Mert ha tengernyi könnyeket hullatnék is vigasztalásodra, akkor sem volnék méltó.

Én csak arra vagyok méltó, hogy büntess és sújts, mert Téged súlyosan és sokszor megbántottalak és sokszor igen nagyon bűnös vagyok.

Amiért is, ha mindent jól megfontolok, a legkisebb vigasztalásra sem vagyok méltó.

Azonban Te, a kegyelem és irgalom Istene, aki nem engeded teremtményeidet elveszni, hogy jóságod kincseit velünk, irgalmasságod edényeivel éreztesd: szolgálodat érdeme nélkül, emberfeletti módon is méltóztatol megvigasztalni.” (Kempis: Krisztus k. III. könyv. 52. fejből)

Június 11.

Talán félsz a haláltól?

„A halál a férfiúság próbája” – mondja Sigrid Undset. Én meg azt mondom: a halál a jó keresztény próbája akár férfi, akár nő az illető. Már a betegségben is megmutatkozik, hogy kit milyen szellem éltet.

A jó halál olyan, mint zivatar után a napsütés.

Június 12.

„És szivárvány vala a királyi szék körül.” (Jel 4,3)

A Szentírás Isten kiengesztelődésének, megbocsátásának, de egyben az ő dicsőségének jelképekül választja a szivárványt.

A szivárványról azonban tudjuk, hogy ez csak sötét, erős, félelmetes, villámszóró vihar után mutatkozik. Viharos zápor nélkül nincs szivárvány.

Másodszor, a szivárvány nemcsak az öröm és vígság narancsszínéből tevődik össze, hanem egyúttal a bánat, keserv és könny kék színéből is. A színek keverékéből képződik a béke, nyugalom fehér színe is.

A boldogságba torkolló keresztény élet hasonlóképp nemcsak napsugárból áll. Szövődik az árnyékból, szomorúságból, viszontagságból, szorongatásból, kínból és fájdalomtól is.

Június 13.

A legtöbb szent épp azért és azzal lett szentté, mert a legnagyobb kísértések, leghevesebb üldözések és legkínosabb szenvedések között is tántoríthatatlan hűséggel és megingathatatlan szeretettel csüngött és ragaszkodott Istenhez!

Június 14.

Időileg mily rövid minden szenvedés!

Rövid – az elmúlás után visszajáról nézve és rövid – az örökkévalósághoz viszonyítva. Vegyük csak Krisztus Urunkat: 16 óra a passiója és 3 óra a kereszten – hosszú, keserű, kínos órák, de mily elenyésző rövidség, összehasonlítva az örök dicsőséggel.

Bizony igaz, amit Szent Pál apostol mond: „Amiket most szenvedünk, nem mérhetők össze a jövődő dicsőséggel, amely meg fog nyilvánulni rajtunk!” (Róm 8,18)

Június 15.

„Jó nekem, hogy megaláztál engem.” (Zsolt 118,71)

Forró hőségben ledobjuk magunkról felső öltözetünket. Fagyos hidegben nemcsak újra felvesszük, hanem még jól magunk köré szorítjuk.

A jólét és szerencse napsütésében hasonlóképp könnyen levetjük magunkról az istenfélelem köntösét és az erkölcsök szorító övét. A baj és veszedelem idején azonban érezzük, hogy rászorulunk az isteni segítség és kegyelem aranypalástjára. Ilyenkor jobba, alázatosabbá, engedelmesbökké válunk.

„Jó nekem, hogy megaláztál engem.”

Június 16.

„Minket nemcsak bűnös szívünk szentelt igényei kényszerítenek a vezeklés útjaira, hanem Jézus iránt való szeretetünk is. Nem, nem maradhatunk el tőle. Az ő nyomaiban akarunk járni, élhetünk-e akkor elegettevő penitencia nélkül? Nem égne-e belénk Krisztus fájdalmas arca s elviselhetnők-e a szűrő hasonlatlanságot? Nem, Uram, én is kegyelemkérésben járok ...

Jézus szent keresztségének, szenvedő szeretetének, áldozatának titokzatos energiájával lendített, a lelki halálon: értsük meg s kövessük példáját. Ő értünk, mi másokért is. Másokért bűnhődve gyors előhaladást teszünk az erényben!” (Prohászka Ottokár püspök: Elmélkedések az Evangéliumról)

Június 17.

Csodálatos valami a keresztény emberben a fájdalom. Benne a természet és a természetfeletti keresztezi egymást és eredményesítő, kegyelmet termelő, áldást sugárzó, megváltó, üdvözítő, boldogító keresztté magasztosul.

Június 18.

A való szenvedés gyakran nem oly borzasztó, mint az előérzete. Maga az Úr Jézus mondotta Alacoque Szent Margitnak a nagyheti csütörtökről péntekre virradó éjszakáról:

„Többet szenvedtem ez éjjelen, mint kinszenvedésem minden későbbi kínzása alatt. Magamat teljesen elhagyatva érezve minden égi s földi vigasztól és segítségtől s magamra vállalva az egész világ minden bűnét és gorombaságát. Mennyei Atyám szent fölsége előtt egészen megsemmisültem s Ő ártatlanságomat semmibe véve, haragjában összetört, megítatva velem a kelyhet, amely jogos méltatlanságának halálosan keserű epéjét tartalmazta s jogos haragjában feláldozott engem, mintha elfeledte volna, hogy Ő a mennyei Atyám. Nincs az a teremtmény, aki fölélné azt a borzalmas szenvedést, amelyet akkor átéltem.”

Mi az én bűnös voltom szenvedése az Övéhez képest!?

Június 19.

Talán éppen most van keresztény életednek olajfákhegyi vérizzadása és a nagypéntek – az örök húsvéti alleluja előtt!

Az Úr Jézus is megjárta előtted az élet legnagyobb mélységét, hogy elérhesse a legnagyobb magasságot!

Június 20.

Neumann Teréz többször említi: „Szeretnék mindenkiért meghalni ... külön-külön.” Ezért vállalja engesztelő szenvedéseit is másokért.

Azt hangoztatta, hogy: Élete legyen nagypéntek, halála föltámadás, örök élete pedig húsvét ünnepe.

Június 21.

„Nem olyan főpapunk van, aki nem tudna részvétellel lenni gyengeségeink iránt.” (Zsid 4,14–15)

Milyen meleg, vigasztaló szavak ezek a Szentírásban. Sokszor azt hisszük, hogy Isten olyan nagy, mi viszont olyan csekélységek vagyunk, hogy nem is törődhetik velünk. Igen fájhat nekünk valami a nélkül, hogy a kormány, a szakminiszter, az államfő tudomást vehetne róla. De van egy trón, amely tudomást vesz a legkisebb ügyünkről is. Ami nekünk fáj, fáj Neki is. Krisztus Urunk az a csodálatos idegközpont, amely megérzi minden szenvedésünket és igaz részvétellel van irántunk. Még az idegességünk, hátrányos vérmérsékletünk, gyarlóságaink iránt is részvétellel van, hát még nagyobb keresztjeink iránt.

A tavasz virágainak illata nem oly édes és jóleső, mint Krisztus szent érzete irányunkban. A nap heve jéghideg Krisztus Szíve melegéhez és részvétéhez viszonyítva:

„Ízleljétek meg és lássátok, mily édes az Úr!

Boldog az az ember, ki Őbenne remél!” (Zsolt 33,9)

Június 22.

Megvetnek téged? Rosszul, komiszul bánnak veled?

Tekints a te mindenható Uradra, Ég és Föld teremtőjére, Jézus Krisztusra.

Ellenségei kezébe kerül. Megkötozik. Hajánál fogva húzzák, szakállánál fogva ráncigálják, a falhoz lendítik, felpofozzák, bekötik a szemét, kezét hátrakötik és úgy ütik, verik ostorral, ököllel, bottal.

Rágalmaznak téged? Halljad a szidalmakat, hazugságokat, rágalmakat, hamis vádakokat és átkokat, amelyeket a legszentebb Jézusra zúdítanak, aki csak azért jött közénk, hogy szeretetének végtelen áradatával áldást hintsen, kegyelmeket szórjon és jótéteményeivel halmozzon el minket.

Június 23.

Legyen a kereszt testi fogyatkozás vagy lelki fájdalom, küldje reánk Isten vagy érjen embertársaink részéről: haszna mindig megvan. Elvon a világtól, Istenre utal, megmutatja erőtlenségünket, gyöngéinkkel megaláz, önmagunk iránt bizalmatlanokká tesz, tekintetünket befelé és felfelé irányítja.

S mert az élet így nagyon nehéz és így könnyen kislelkűkké lehetnénk s az orvosság, saját hibánkból, méreggé válhatnék számunkra, a jóságos menyeyi Atya e keserű labdacsoth cukorban adja: élénkbe állítja Fiát, Jézus Krisztust, amint a világ keresztjét a Golgotára viszi és arra a hegyre megy, melyen valamennyiünkért minden hősnél hősiebben a legrettenetesebb halállal hal meg.

Június 24.

Foligno Szent Angéla közli: „Ezt mondta nekem az Isten: Azok, akik szeretik és keresik a szegénységet, a szenvedést, az áldozatot, amint én kerestem földi életemben, azok az én igazi gyermekeim és kiválasztottaim. Azok erősen meggyökereznek az én szenvedésemben és halálomban, amely mindeneknek életet és üdvösséget ad. Máshol pedig nincs üdvösség és akik máshol keresik, nem az enyéim.” (Jörgensen– Székely: A lelki élet magaslatain. III. köt. 5. fej.)

Június 25.

„Azt is tartsd békének, ha sok baj ér és sok kellemetlenség tesz próbára ...

Azt mondod, nem bírsz olyan sokat elviselni! Hát akkor hogyan viseled el majd a tisztítóhely tüzet? Két rossz közül mindig a kisebbet kell választanod.

Hogy tehát az örökkévaló büntetéseket a jövőben elkerülhesd, törekedjél a jelen büntetéseket békésen elviselni.

Azt hiszed talán, hogy a világ fiai semmit sem vagy nagyon keveset szenvednek? Ezt még azoknál sem tapasztalhatod, akik szerinted legjobb sorsban vannak ... Még életükben sem úsznak az örömben keserűség, aggodalom, unalom nélkül. Mert ami dolog örömet nyújt, ugyanaz sokszor bűnhődésül is szolgál nekik.

És mily rövidék, mily csalékonyak, mily rendetlenek s mily rútak élvezeteik. Azonban ittasságtól és vakságtól ezt nem látják át, hanem e romlandó életnek csekély élvezetért oktan állatok módjára rohannak a lelki halálba.” (Kempis: Krisztus követése III. k. 12. fejből)

Június 26.

„Fiat!”, magyarul „Legyen meg!” Milyen hatalmas, döntő, üdvözítő szó ez Isten és az ember szájában.

Fiat! Ez teremtette meg a világot, az embert, ez művelte a csodákat.

Fiat! „Legyen meg a te akaratod szerint.” E néhány szó Szűz Mária ajkáról hozta le a földre a Szentháromság második személyét, hogy felvéve emberi természetét, Megváltónkká, Üdvözítőnkké legyen.

Fiat! Legyen meg a te akaratod. Így tanított meg minket imádkozni az Úr Jézus a Miatyánkban.

Fiat! Ezzel a szóval fogadta az Úr Jézus a szenvedés kelyhét az Olajfák hegyén.

Fiat! Ez a „legyen meg” lehet a mi vigaszunk, reménységünk, erősségünk, támaszunk mindenfajta szenvedésünkben, ha ezt Isten kezéből engedelmes, megadó lélekkel fogadjuk.

Június 27.

Szent Lidwina szűz (†1433) harminc éven át ágyhoz kötött súlyos beteg volt. Minden tagja gyötrelmet okozott neki. Csak a fejét és balkarját tudta mozgatni. Arcát teljesen eltorzította a sok seb. Testét kikezdték a férgek elannyira, hogy a szószeros értelemben darabokba, cafatokba esett volna le róla a hús, ha össze nem kötözték volna.

A Szent azzal vigasztalta magát, hogy a fájdalom és szenvedés oly nemes, előkelő és értékes öltözet, hogy még maga Isten Fia is, aki a mennyei paradicsom minden örömét élvezhette, e földön ezt az öltözetet vette magára díszöltözetül.

Hogyan is mondja a Szentírás? „Isten próbára tette és magához méltónak találta őket. Megvizsgálta őket, mint az aranyat a kohóban s elfogadta őket egészen eléggő áldozat gyanánt.” (Bölcs 3,5–6)

Június 28.

Félsz a haláltól? Emlékeztetlek arra, hogy mi volt a halál Szent Pál apostolnak a szemében:

A legértékesebb keresztény javak egyike.

Pihenés e földi vándorlás nyugtalansága és vergődése után.

A legünnepélyesebb áldozat.

A hódolat és engedelmesség legfelsőbb megnyilvánulása.

Cél és nyereség.

A megérdemelt koronának elnyerése.

A győzelemnek és diadalnak pillanata.
És mindenekfelett:
Találkozás Jézussal és az ő örök, látható jelenléte!

Június 29.

Aki panaszkodik, hogy a „sors” mint labdát ide s tova dobta, megvallja, hogy nagyon könnyű volt!

Június 30.

„Hacsak olyanok nem lesztek, mint a kisdedek, nem mentek be a mennyek országába” –
mondotta az Üdvözítő.

Nos, én olyan lettem, mint a kisded ... gyenge, erőtlen, úgy kell engem is emelgetni,
etetni, ápolni, tisztogatni ...

De növök – az örök élet számára!

Július

Július 1.

Jézus Krisztus szavai:

„Én, akiket szeretek, azokat megkorholom és megfenyítem; buzdulj tehát föl ...

Aki győzelmes lesz, annak megadom, hogy velem üljön trónomon; amint én is győztem és Atyámmal ülök az ő trónján. Akinek füle van, hallja meg!” (Jel 3,19–21)

Július 2.

„Az Úr van teveled.”

„Járjuk az élet útjait Isten kezébe fogódzva. Sok megpróbáltatás vár reánk életünk folyamán s hogy ebben felemelő örömet vagy meddő gyötrelmet találunk-e, az tisztára azon fordul meg, hogy Isten kezét fogjuk-e vagy nem, mert Ővele még a szenvedés is örömmé válhatik.

Gábor arkangyal így köszöntötte Szűz Máriát: Az Úr van teveled. Ha lehangoltak vagyunk, ha szenvedés ér vagy sötétség vesz körül minket, sohase szűnjünk meg kérni jó Urunkat: legyen velünk. Akármilyen nehézségeim legyenek, azokat átélte ő maga is.” (P. Considine.)

Július 3.

„Uram, ne feddj meg engem bosszúságodban,
Ne fenyíts meg haragodban.
Mert belém fúródnak nyilaid
És kezed súlya reám nehezedik.
Haragod miatt nincs ép hely testemen,
Bűneim miatt nincs nyugalma csontjaimnak.
Mert gonoszságaim elborítják fejemet
És súlyos teherként nehezednek reám.
Bűzhödnek és rothadnak sebeim oktalanságom miatt;
Nyomorult lettem, egészen meggörnyedtem,
Szomorkodva járok-kelek naphosszat.
Ágyékomat gyulladás lepte el,
Nincs testemen ép hely;
Erőtlen, felette összetört vagyok, szívem fájdalmában jajgatok.

Még szemem világa sincs velem.
Barátaim bajomban hátrább húzódtanak,
Legkedveseim messze maradtanak.

Én Uram, Terád bízom magam,
Te meghallgatsz, én Istenem, Uram!”
(37. zsoltárból)

Július 4.

„Én kész vagyok: Meghajlok ostorodnak,
Fájdalmaim szemem előtt forognak,
Mert vétkeimet meg kell vallanom
És bűneimtől meg nem nyughatom.

Ellenségeim élnek és örülnek,
 Sok és erős, kik ok nélkül gyűlölnék.
 Rosszat fizetnek a jóért nekem,
 Rám rontanak, mert a jót követem.
 Ne hagyj el engem, Istenem,
 Ne távozz tőlem messzire!
 Légy figyelmes segítségemre,
 Én üdvösségem Istene!”
 (37. zsoltár vége.)

Július 5.

Még Epiktetosz, a pogány rabszolga-bölcs is mily helyesen oktat minket:

Az anyagi javak terén ért károkért ne sajnálj senkit. „Sohase mondd: Elvesztettem ezt meg azt. Mondd: Visszaadtam. Meghalt fiad, feleséged? Visszaadtad. Elvették a földedet? Visszavették. – „De gonosz ember vette el.” – Mi gondod rá, kinek a keze által vette vissza tőled az, aki odaadta egykor. Csak úgy élj mindennel, mint a szállodai vendég. Tudva, hogy semmi sem a tiéd.”

Július 6.

Egy fiatal magántisztviselő a jegyesoktatás alkalmával megfogadta, hogy házasságuk után feszületet vesz és helyez el lakásukban. Szavát mindenképp állni akarta. Ám nem elégedett meg egyszerű, olcsó fafeszülettel, hanem súlyos, tömör ezüstdől készültet kívánt. De ez drága lévén, lassankint kezdte összerakni a pénzt. Ám alig kezdte meg a gyűjtést, kitört a világháború. Neki is be kellett vonulni és csakhamar félszemmel, félkarral és belső sérüléssel tért vissza. A gyógykezelés a kórházban ingyenes volt, de az otthoni háztartás is jócskába került, az ezüst is drágább lett.

Egy napon panaszkodott a kórház tábori lelkészének, hogy nem tudja beváltani az ezüsfeszületre vonatkozó ígéretét.

„Már be is váltotta, – válaszolt a lelkész – jobban, mint hiszi. Ön ezüstkeresztet akart szobájába szerezní és íme, maga az Úr Jézus Önnek még aranyból is értékesebbet küldött.”

„Hogy-hogy?”

„A félvakságot, a félkezúséget, a sebet, a fájdalmat. Ha mindezt az Ő kedvéért szívesen vállalja, aranyból, gyémántból értékesebb keresztet szerzett magának!”

Július 7.

Börtönben, fogságban sínylödöl vagy szeretett hozzátartozód van ott? Vagy a betegágy börtöne tart fogva? Akkor is örülj az Úrban!

Halljad példaképül vagy vigasztalásul és követésként Szent Pál apostol szavait, amelyeket akkor közölt, mikor két esztendeig börtönben volt:

„Bilincseimet Krisztusért viselem ... S ezután is örvendek, mert tudom, hogy ez üdvösségemre fog szolgálni imádságtok és Jézus Krisztus segedelmével. Ez az én várakozásom és reménységem, hogy semmiben sem szégyenülök meg, ellenkezőleg teljes a bizodalom, hogy amiképp egyébkor, úgy most is megdicsóíttetik Krisztus az én testemben akár élet, akár halál által. Mert számomra az élet Krisztus, a halál nyereség.” (Fil 13,18–21)

Július 8.

Párbeszéd.

Odasimulva és ráborulva Jézus lábaira megvallom neki: „Igen, Uram, elcsüggedtem küzdelmemben.” (Zsolt 54,3)

Ő meg így válaszol:

„Tudom a te szorongatásodat ... ne félj semmit ... légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját.” (Jel 2,9)

Igen, minden kalapácsütés, amely ér minket, ugyanabban a pillanatban kovácsol a mi másvilági koronánkon, valahányszor állhatatos türellemmel és eleven hitttel mondjuk: „Isteni kovács és szobrász: csak üss, csak vés rajtam!”

Július 9.

Szent Péter apostolnak, Krisztus első földi helytartójának szavai: „Szerelmesim, ne ütközzetek meg az égető szorongatáson, mely a ti kipróbálástokra van rajtatok, mintha valami új dolog történnék veletek; hanem örüljétek, ha Krisztus szenvedéseiben résztvehettek, hogy az ő dicsőségének kinyilatkoztatásában is vigadva örvendeztetek.” (1Pét 4,12–13)

Július 10.

Szent Pál apostol szavai:

„Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongatás? Éhség, meztelenség, veszedelem vagy üldözés vagy kard? Amint írva vagyon: Miattad gyilkolnak minket naphosszat: olybá vesznek, mint leölésre szánt juhokat,⁶ De mindezekon győzedelmeskedünk azáltal, aki szeret minket. Biztos vagyok ugyanis abban, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmak, sem jelenvalók, sem jövődők, sem erők, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat minket az Istennek szeretetétől, amely Jézus Krisztusban, a mi Urunkban vagyon.” (Róm 8,35–39)

Július 11.

Szent Pál apostol írja:

„Dicsekszünk a szorongatásokban is, tudván, hogy a szorongatás türelmet eredményez,⁷ a türelem kipróbáltságot,⁸ a kipróbáltság meg reményt, a reménység pedig nem engedi, hogy megszegyenüljünk; mert az Isten szeretete kiáradt szívünkbe a Szentlélek által, aki nekünk adatott.” (Róm 5,3–5)

Július 12.

„Sub specie aeternitatis”, az örökkévalóság szempontjából és távlatában értjük meg a szenvedést.

Minél hasonlóbba leszünk a földi életben Krisztushoz a szenvedésben, szegénységben, félreértésben, igazságtalan megítélésben, annál örvedetesebb lesz a Vele való találkozás az örökkévalóság küszöbén és annál hasonlóbakká válunk Vele a boldogságban is.

Így értjük meg, hogy a szentek nemcsak nagy örömmel és lelkesedéssel vállalták a szenvedést és megpróbáltatást, hanem ezt még tetézték is önkéntes szenvedéssel és megalázással.

„Mert akiket (Isten) eleve ismert, azokat eleve arra is rendelte, hogy hasonlók legyenek Fia formájához ... Akiket pedig eleve elrendelt ... azokat meg is dicsőítette.” (Róm 8,29–30)

Július 13.

Talán azt gondolod, hogy Jézus nem szeret téged, mert hagy szenvedni?

⁶ Ezek ti. a 44. zsoltár 23. versének szavai, amelyek Isten szolgáinak vértanúságáról szólnak.

⁷ Vagyis érdemszerző erény gyakorlására ad alkalmat.

⁸ A „Kipróbáltság” jelenti a hűség megnyilatkozását. Aki ti. türellemmel elviseli a megpróbáltatásokat, az bízhatik abban, hogy Isten őt hűséges szolgájának ismeri el és ez a tudat növeli benne a reményt, hogy eljut az örök dicsőségre.

Jézus csak szerette apostolait. De egyiket sem óvta meg a megvesszőzéstől, börtöntől, a legsúlyosabb üldözéstől, rágalmaktól, szegénységtől, betegségtől, forró olajba mártástól vagy más kegyetlenségtől és a vértanúságtól!

Július 14.

A jövő miatt való szorongó aggodalmak esetére: Kempis: Krisztus követésében így vigasztal meg minket az Úr Jézus:

„Ugyan mi egyéb hasznod van abból, ha a bizonytalan jövővel törődöl, mint hogy szomorúság után újabb szomorúság ér! „Elég a napnak a maga baja.” (Mt 6,34)

Hiábavaló és haszontalan fáradság búsulni vagy örülni olyan jövődön, amely talán meg sem történik. Emberi dolog ilyen képzelődésekkel bíbelődnünk és kis lélekre mutat, ha ellenségünk sugalmazása oly könnyen törbe ejt minket. Mert hogy igaz vagy hamis képzetekkel csal-e, csábít-e, hogy a jelenlevők szeretetével vagy a jövődők félelmével ejt-e el, azzal az ördög nem törődik.

Tehát szíved meg ne zavarodjék, se meg ne rendüljön. Higgy Nekem és bízzál irgalmasságomban.

Mikor azt hiszed, hogy távol vagyok tőled, sokszor éppen olyankor állok legközelebb hozzád. Mikor gondolod, hogy minden veszve van, gyakran olyankor üt a nagyobb érdemszerzésnek órája.” (III. könyv 30. fejjel)

Július 15.

Szorongó aggodalmak esetén, Kempis Krisztus követésében, az Úr Jézus így folytatja vigasztalását:

„Nincs veszve minden, ha valami kedved ellenére történik. Nem szabad pillanatnyi érzelmed szerint ítélned, sem bármilyen és bárholonnan eredő nehézségen fennakadnod s azt úgy vened, mintha semmi reménységed sem volna a menekülésre.

Ne gondold, hogy egészen elhagytalak, bár ideig-óráig valamely szorongatással látogattalak is meg s elvontam tőled vigasztalásomat, mert ez az út vezet az égbe.

Kétségtelenül hasznosabb neked a bajokkal való küzdés, mint hogyha minden tetszésed szerint történnék.

Amit adtam, elvehetem és ismét visszaadhatom, amiként Nekem tetszik.

Ha valamit adok, azt a magaméból adom, ha valamit elveszek, nem a tiedet veszem el; mert minden jó adomány és minden tökéletes ajándék (Jak 1,17) az enyém!” (III. könyv 30. fejjel)

Július 16.

A keresztet ne csak a nagypéntek sötétségében lássuk, hanem a húsvét fényében, örömeiben, megdicsőülésében és diadalában is!

Július 17.

Ahogy a fenségest a nevetségéstől csak egy hajszál választja el, és amint a lángész és az örültség között csak szinte átlátszó válaszfal van, úgy a nagy bajban, súlyos szenvedésben, óriási csapásban az istenhithez is odaférközik, odacsúszik, szinte odaerőszakoskodik az istentagadás és a hitben vagy erkölcsben való bukás veszélye.

Ilyenkor fogadjuk meg a francia költő bölcs tanácsát: „Ha elbukáshoz állsz közel, úgy intézd, hogy *térdre* bukjal s bukásod imává változzék.” (Hugó V.)

Július 18.

Imádság Kempis Krisztus követéséből:

„Add nekem, irgalmas Jézusom, kegyelmedet, hogy velem legyen s velem munkálkodjék és mindvégig velem maradjon.

Add mindig azt kívánom és akarnom, ami Neked jobban tetszik s kedvesebb előttem.

A Te akaratod legyen az én akaratom s az enyém a tiedet kövesse .mindig s vele mindenben egyezzek.

Egyet akarjak Veled; sőt ne akarjak, de ne is akarhassak egyebet, mint amit te akarsz vagy nem akarsz.” (III. könyv 15. fejtől)

Július 19.

„Büntet, szenvedést küld ránk az Úr, nehogy minden magasabb gondolat nélkül éljük le ezt a rövid földi életet. Figyelmeztet, hogy ez az élet nem mulatság, nem játék, szórakozás, nem semmittevés, üres ábrándozás, kedvtöltés, élvezetekben való elmerülés, vagyongyűjtés, pénzhajhászás, hanem szerfelett komoly dolog.

A szenvedés, a fájdalom intőjel, hogy ne tekintsük földi életünket befejezettnek; figyelmeztet, hogy gondoljunk a tökéletes boldogságra és készüljünk arra az életre, amelynek folytatása következik földi zarándokságunk után. Azt akarja, hogy a hitközömbőség kábultságából felébredjünk és lelki ember váljunk belőlünk.” (Kausz I.)

Július 20.

A jók, jámborok és istenfélők szenvedései villámhárítói Isten földi és örök büntetéseinek! Ezt csak a másvilágon fogjuk látni, megtapasztalni, értékelni és meghálálni.

Július 21.

„Egyszer, talán nemsokára, meg kell halnom.

Ó én lelkem! ugye megremegsz erre a gondolatra! Eljön a nap, amikor majd így szólsz: „Jézusom! még néhány perc és a karodban leszek. Milyen régen várom már ezt a boldogító pillanatot. Nemsokára leomlik a fal, mely eddig elválasztott Tőled, lábadozhatok, Te isteni Szívedre szorítasz engem. Jézusom, a számkivetés ideje ugyancsak sokáig tartott. Lelkemnek, a Te jegyessednek hosszú ideig kellett várnia, sok bajjal megküzdenie, sok gúnyt és bánalmat elszenvednie; de most kárpótolva lesz mindenért.” – Nem! a lélek Jegyese nem aludt. Sőt inkább állandóan örködött fölötte, féltékenyen vigyázott szépségére, ártatlanságára, tisztaságára és íme, most végre elérkezett az örök nász napja. Az ég már ünnepi díszet öltött s az angyalok és szentek készülnek, hogy bevezessék az arát a mennyei palotába. Az Istenanya és maga az Úr Jézus jön az elragadtatott lélek fogadására.” (Jos Schrijvers C. SS. R.)

Július 22.

Szent Pál apostol írja: „Most örömet szenvedek értetek s kiegészítem testemben azt, ami híja van Krisztus szenvedéseinek, az ő teste, az *Egyház javára*.” (Kol 1,24)

Az Apostol tehát a pogányoktól reá szabott fogságot is felajánlja a megtért hívek javára. Saját szenvedését Krisztus szenvedésének tartja, ti. a Krisztussal való titokzatos egyesülés alapján, ahogyan másutt is írja: „Krisztus bennetek van, ami a dicsőségnek reménye.” (Kol 1,27)

Így tehát ha Krisztus testének egyik tagja érdemszerzően szenved, az az egész testnek és a test egyéb tagjainak is javára válik. (Vö. 2Kor 1,5; 4,10; Gal 6,17; Fil 3,10)

Július 23.

Kempis Krisztus követésében az Úr Jézus így szól hozzánk: „Engedd fiam, hogy akaratom szerint bánjak veled; mert tudom, mi szolgál javadra.

Te emberileg gondolkodol; sokban emberi hajlandóság szerint ítélsz.”

„Uram, igaz, amit mondasz. Felőlem való gondoskodásod nagyobb, mint minden gond, amit magamra fordíthatok. Nagyon bizonytalan annak állapota, aki nem hagyja Reád minden gondját.

Csak azt add, Uram, hogy akaratom igazán és szilárdul Hozzád ragaszkodjék s aztán tégy velem tetszésed szerint. Hisz bármit tesz velem, az csak jó lehet.

Ha azt akarod, hogy homályban éljek, áldott légy; s ha azt akarod, hogy világosságban legyek, akkor is áldott légy. Ha vigasztalni méltóztatol, áldott légy; ha büntetni akarsz, akkor is egyenlőképpen áldott légy!”

„Fiam, így kell cselekedned, ha az én ösvényemen akarsz járni. Egyenlő módon készen kell lenned a szenvedésre s az öröme. Egyenlő jókedvvel kell venned az ínséget és a szegénységet, a bőséget és a gazdagságot.” (III. könyv 17. fej.)

Július 24.

Nagy gyötrelemben:

„Szeretem az Urat,
Mert meghallgatta esdő hangomat.
Fülével az Úr hozzám hajlott,
Míg csak élek, hozzá sóhajtok.
Halál burkai körülvettenek,
Pokol gyötrelmei elértek engemet,
Szorongatásra, jajra leltem;
És az Úr nevét kiáltottam:
Uram, mentsd meg lelkemet.”
114. zsoltár eleje. (Sík S. ford.)

Július 25.

„A karácsonyi éjféli istentisztelet után – éppen ötezredik szentmisémet mondtam – oly szép álmom volt. Azt álmodtam, hogy keresztre akartak feszíteni s én ettől rémmód féltem. Hiába mondogattam magamnak, hogy nagy, szent ügyért történik, hogy a szenvedés rövid, a jutalom örök lesz: borzadt, reszketett egész valóm. S akkor egy kimondhatatlanul, leírhatatlanul kedves hang, melyet nem tudok feledni, azt mondta: ne félj, a kereszttel másik oldalán függ Jézusod!

A kereszttel áldásos, hasznos, érdemszerző viselésének csak egy a módja: in unione divinae intentionis et amoris Jesu: Isten akaratával és Jézus szeretetével egységben!”

Július 26.

„Milyen idomtalan a természetes márványtömb! Mit cselekszik vele a szobrászművész? Durva vésővel idomítja, faragja. Gyakran az Úristen is kénytelen vésőt venni a kezébe, hogy lefaragja rólunk, ami bennünk rút, tökéletlen, hogy széppé és kedvesekké tegyen minket az Ő szent színe előtt. Úgy tesz velünk, mint a kertész: vág, nyeseget, hogy édes és ízletes gyümölcsstermő fái legyünk az Ő kertjének.” (Kausz I.)

Július 27.

„Aki nem hajlandó bármikor is mindent elszenvadni és nem akarja szerelmesének akaratát mindenben teljesíteni, az nem érdemli meg a szerető nevét.

Mert illő, hogy aki szeret, az szívesen viseljen el minden bajt, keservet s kellemetlenséget és ezek miatt ne szakadjon el tőle.” {Kempis: Krisztus követése III. könyv 5. fej.-ből}

Július 28.

A szorongó lélek imádsága:
 „Uram, hallgasd meg imádságomat
 És kiáltásom jusson eléd.
 Ne fordítsd el tőlem arcodat soha,
 Amikor engem szorongatás ér;
 Hajtsd hozzám füledet,
 Amikor csak segítségül hívlak, sietve hallgass meg.
 Mert füstként enyésznek el napjaim,
 Szárazak, mint a forgács, csontjaim.
 Elperzselődtem, mint a fő, kiaszott a szívem,
 Mert még azt is elfelejtem, hogy kenyerem megegyem.
 Annyit jajveszékel szavam,
 Hogy csontom már bőrömhöz tapad.”
 (101. zsoltár eleje.)

Július 29.

„A szenvedés az az embernek, ami a ruhának a mosás. A ruhát sulykolják, csapkodják, öklözik, facsarják, mángorolják, tüzes vassal is egyengetik, míg végre megtisztul. A földi szenvedések is ilyenek, csak éppen hogy nem így egymásra, hanem pihenők vannak közbe-közbe.” (Gárdonyi Géza.)

Július 30.

A szeretet jutalma.

Jézus mondá Simon Péternek: Simon, János fia! jobban szeretsz-e engem ezeknél? Felel neki: Igen, Uram! te tudod, hogy szeretlek téged ... Ismét mondá neki: ... Szeretsz-e engem? Felelé neki: Igen, Uram! te tudod, hogy szeretlek téged. Harmadszor mondá neki: ... Szeretsz-e engem ... és felelé neki: Uram! te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged.” (Jn 21,15–17)

Nos, mit gondolsz, hogy Péter apostolnak e hármassal, ünnepélyes szeretetnyilvánítása után mivel jutalmazta őt meg az Úr? Reá bízta az Egyház legfőbb elöljárói hivatalát és egyben megjövendölte neki keresztrefeszítését e szavakkal: „Majd ha megöregszel, kiterjeszted kezeidet és más övez föl téged és oda visz, hová te nem akarod.” (Jn 21,18)

E szavak reád is vonatkoznak, kedves Olvasóm!

Kétféle szenvedés van. Az egyik fajtát magad választhatod és vállalhatod tetszésed szerint. Ez az önkéntes önmegtágadás. De ebben mégis magadat adod és a te akaratod szerint jársz el.

A másik fajta szenvedés az, amikor „más övez fel”, az a szenvedés, amelyet az Úr küld és akkor, amikor nézeted szerint az legkevésbé alkalmas. Ez az igazi, ez a legérdemszerzőbb kereszt, ha kiterjeszted kezedet és megadó szeretettel és hódolattal fogadod el az Isten küldötté keresztet.

Július 31.

Sokszor izgatja a beteget, hogy betegsége miatt ezt vagy azt nem tudja majd elintézni vagy befejezni. De csak gondoldj vissza, hányszor történt, hogy amikor valamiféle terved nem sikerült, utólag kitűnt, hogy így volt jó.

1942 őszén történt, hogy egy az orosz fronton sebesült karpaszományos őrmestert repülőgépen haza akarták szállítani. Előzetesen az orvosnak meg kellett őt vizsgálni és látteleket kiállítani. Az orvos más betegek miatt annyira késett, hogy a repülőgép az őrmester nélkül indult el. Az őrmester dühöngött mérgében, hogy most majd csak vonattal indulhat

haza, ami 2–3 hétig is eltarthat. De mennyire hálálkodott azután, mikor megtudta, hogy az említett repülőgép kényszerleszállás alkalmával felrobbant és mind a négy utasa szörnyethalt.

Augusztus

Augusztus 1.

„Nem az én gondolataim a ti gondolataitok és a ti utaitok nem az én utaim, úgymond az Úr.” (Iz 55,8)

Augusztus 2.

Kempis Krisztus követésében az Úr Jézus szavai:

„Akkor se tartsd magadat valami nagyra, se ne véld, hogy Isten különösen szeret, ha nagyon buzgó vagy és lelked édes érzelmekben úszik; mert nem ezekről ismerhető meg, hogy valaki az erényt igazán szereti, nem ezekben áll a lelki előmenetel s az ember tökéletessége.”

„Tehát miben, ó Uram?”

„Abban, hogy egész szívvel Isten akaratára hagyod magad; és sem kicsinyben, sem nagyban, sem a jelenben, sem az örökkévalóságban nem magadat keresed.” (III. könyv 25. fejj.)

Augusztus 3.

Kempis Krisztus követésében az Úr Jézus további válasza arra a kérdésre, hogy miben áll a lelki előmenetel és az ember tökéletessége:

„Abban, hogy se jó, se rossz sorsban ne változzék hálaadásodnak mértéke, Isten kezéből ugyanazzal a szívvel fogadván mindent.”

„Továbbá abban, hogy reménységed oly erős és kitartó legyen, hogy megvonatván tőled a belső vigasztalás, szívedet nagyobb szenvedésekre is előkészítéd s nem szabadkozol, hogy neked ezeket s ilyeneket nem kellene szenvedned.” (III. könyv 25. fejj.)

Augusztus 4.

Folytatása (Kempis Krisztus követésében) az Úr Jézus válaszána arra a kérdésre, hogy miben áll a lelki előmenetel és az ember tökéletessége:

„Abban, ha minden intézkedésemet igazságosnak tartod és szentnek magasztalod: akkor a békének igaz és valódi útján jársz és kétségtelenül remélheted, hogy örvendéssel látod meg újra színemet.”

„Ha már annyira jutottál, hogy magadat immár semmibe sem veszed, tudd meg, hogy igen nagy béke leszen osztályrészed, amennyire tudniillik a földi élet számkivetése azt megengedi.” (III. könyv. 25. fejezetből.)

Augusztus 5.

Szent Pál apostol mondja:

„Azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem mérhetők össze a jövő dicőségével, amely meg fog nyilvánulni rajtunk.” (Róm 8,18)

Augusztus 6.

Te is, én is, kivétel nélkül mindnyájan le fogunk szállni a sírba. Az egyik ma, a másik holnap vagy holnapután, a harmadik meg azután.

Hány ember megborxad e gondolattól, a térde is megremeg, a szíve összeszorul.

És valóban a halál és a sír valamennyi félelmetesség és borzalom között a legrémsegesebb lenne, ha a halál kétségbeejtő voltát el nem oszlatta és a sír sötétségébe be nem világított volna a mi Urunk Jézus Krisztus e szavaival és isteni ígéréssel: „Én vagyok a föltámadás és az élet; aki énbennem hiszen, még ha meg is halt, élni fog.” (Jn 11,25)

Augusztus 7.

Lacordaire a 19. századnak egyik legnagyobb egyházi szónoka volt. A párizsi Notre Dame-ban világhírűvé lett beszédeiben legjobban szeretett beszélni a szenvedésről. Íme egy kis részlet:

„Szenvedni, szenvedni igazságosságból, vezeklésből és szeretetből ... A szenvedés Isten iránti szeretetből már nem is szenvedés. Ó ha a világ tudná, milyen szerencse az, megvesszőztatni azért, akit szeretünk ... Szerintem semmiféle boldogság nem hasonlítható ehhez és a világnak minden üres öröme elenyészik mellette.”

Lacordaire-től származik a francia közmondás is: „La patience est amère, son fruit est doux.” Magyarul: „A türelem keserű, de gyümölcse édes.”

Augusztus 8.

Gondoljuk meg, hogy mennyi fáradságba, erőlködésbe, munkába kerül a közönséges földi szükségleteknek megszerzése. Csak az örökkévaló boldogságot akarnók ingyen, minden fáradság, szenvedés, türelem, érdem nélkül megszerezni?

Bizony a mennyország sem hull magától az ölünkbe. Ezt ki kell érdemelnünk azzal, ha bebizonyítjuk, hogy Istent akkor is szeretjük, Hozzá akkor is hűek maradunk, ha megpróbáltatások érnek minket.

Ilyenkor tehetünk tanúbizonyságot hitünk szilárdságáról, Isten iránti bizalmunkról és szeretetünk állhatatosságáról. Ilyenkor van alkalmunk kiállni a próbát.

„Boldog a férfi, aki a kísértést kiállja, mert hűnek találtatván, elnyeri az élet koronáját, melyet az őt szeretőknek megígért.” (Jak 1,12)

Augusztus 9.

Az Egyház millió és millió vértanúja, hozzánk hasonlóan, irtózott a szenvedéstől, de ezt türelemmel, odaadással viselték el, mert tudták, hogy az Istenért és hitükért viselt szenvedésük ellenértékéül örök és végtelen jutalom („recompensatio aeterna”) vár rájuk.

Augusztus 10.

Minden szenvedés durva, kemény kagylóhéj. Benne a most még fedett, rejtett, elzárt drágagyöngy, amelyet a jó Isten tartogat számunkra – odafenn.

Augusztus 11.

Ez a világ hasonlít egy mérleghez, amelynek két ága folyton emelkedik és süllyed. Ha az egyik panaszkodik, ez a másiknak örömet jelent. Ha a győző ujjong, a legyőzött szégyenkezik, ha beteg vagyok, örül az orvos és a gyógyszerész. Sokan hálnak meg, örvend a temetkezési vállalat. Ha nem volna buta ember, az okos és bölcs mivel dicsekednék?

Ha egy szegény disznót kivégeznek, gazdája disznótort – ünnepel.

Így a betegségnek, halálnak, szerencsétlenségnek és minden bajnak megvan a maga ellenértéke – másnak az örömére, hasznára.

De ha e bajt Isten akaratában megnyugodva tűröd, a legnagyobb haszon, öröm és jutalom mégsem a másé, hanem a tied!

Augusztus 12.

Szent Pál, az Úrnak nagy apostola szól hozzánk: „Az erő az erőtlenségben lesz teljessé. Örömet dicsekszem tehát erőtlenségemmel, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem. Azért telik kedvem erőtlenségemben, a gyalázatban, a szükségben, az üldöztetésben, a Krisztusért való szorongatásban, mert midőn erőtlen vagyok, akkor vagyok hatalmas.” (2Kor 12,9–10)

Augusztus 13.

Alig van ember, akinek nem volna mástól valami túrni valója (pl. ápolótól, kórházi szomszédától, hozzátartozójától, alkalmazottól, elöljárótól stb.)

Ez azonban legtöbbször csak visszahatása annak, amit mások előbb vagy ma is kénytelenek eltérni mitőlünk.

Ezért viseljük el békén és vezeklés gyanánt másokat azokért a gyötrelmekért, amelyeket életünkben mi okoztunk másoknak.

Augusztus 14.

Ha baj ér, ha gyász borul lelkedre, egészségeden valamely nyavalya kezd rágódni, fordulj vigaszért, erősítésért, bátorításért Krisztushoz. A világ ezt úgysem tudja megadni. Sem a bróm, sem a bor; sem az utazás, sem a szórakozás; sem a barátod, sem a szomszédod.

A vízözön idején a kibocsátott galamb mindenfelé keresett nyugvó-, pihenőhelyet; kereste ezt észak és dél irányában, nyugatra és keletre, mindenütt csak halálra, dögökre, hullákra, pusztulásra akadt. Míg végre a bárka nyitott ablakán át talált áldásos menedéket.

Így van a szenvedő lélekkel is. Hiába szól hozzá a testvér, a rokon, a barát. Vigasztalja szóval, simogatással, ajándékkal, kedveskedéssel, szeretettel. A gyászoló vagy szenvedő lélek vigaszt, erőt, bátorságot, enyhülést csak Jézus Krisztusban talál, egyedül nála és nála hathatósan. Tud ő segíteni síron innen is és tud segíteni, kárpótolni, jutalmazni síron túl is.

Augusztus 15.

Ha keresztünk elviselhetetlennek tűnnék fel, meneküljünk Szűz Máriához, aki a türelemnek mintaképe volt, akit az Anyaszentegyház a szomorúak vigasztalójának nevez és aki Damaszkuszi Szent János szerint minden szívfájdalomnak orvosa. Imádkozzunk hát hozzá:

Ó legédesebb Anyám és Királynőm! Te oly nagy türelemmel szenvedtél, holott ártatlan voltál, én nagy bűnös alázattal kérlek, eszközöld ki számomra is a türelem és erősség nagy kegyelmét, hogy Szent Fiad és a magad szenvedésével egyesítve az enyémet, ez lelki javamra válják. Amen.”

Augusztus 16.

Tudod mi az az akkumulátor? Készülék, amely képes erőt vagy áramot gyűjteni és felhalmozni, hogy azt bármikor vagy bármely helyen rendelkezésre bocsáthassa.

Saját szenvedésünk is lelki és kegyelmi akkumulátor, amelyben a segítségnyújtás energiáit felhalmozni és magunk vagy mások javára szétárasztani képesek vagyunk, hiszen az Egyház tanítása és a szentek állítása, hogy akár Isten küldötte s türelmesen viselt, akár önként vállalt szenvedéssel rengeteg kegyelmet tudunk szerezni saját magunk és mások számára.

Augusztus 17.

„Az Úristen gyakran úgy tesz velünk, mint az orvos a beteggel. A betegnek, ha gyógyulni akar, elég gyakran óriási fájdalmakat kell kiállnia, amit tapasztalhattak azok, akiket valaha operáltak. Mit cselekszik ilyenkor az orvos? Előveszi az élesre fent kést és mély sebet ejt a betegen, nem törődve ennek félelmével vagy jajkiáltásával.

De vajjon mit akar ezzel az orvos? Talán kínozni akarja a beteget s az ő fájdalmában gyönyörködni? Nem! Hanem jót akar vele, meg akarja gyógyítani. Viszont a betegnek a fájdalmat el kell viselnie és teljesen átadnia magát az orvosnak, így cselekszik velünk az Úristen is, amikor lelki betegségünkben meg akar bennünket gyógyítani. Néha mély sebet ejt rajtunk, de nem azért, mintha gyönyörűségét találna fájdalmainkban, hanem hogy növelje bennünk az istenfélelmet és gazdagabbá tegyen az erényekben.” (Kausz I.)

Augusztus 18.

„Türelmetlenül kifakadunk, ha betegségünk hosszasan elhúzódik. Hiszen annyi fontos dolgot kellene elvégeznünk, annyi sürgős intézkedés vár ránk. A legalkalmatlanabb időben – mondjuk – jött ez a betegség. Bármikor máskor szívesen elviseltük volna, de most, amikor éppen belefogtunk ebbe a vállalkozásba, igazán alkalmatlan.

Ám a jó Isten, aki betegségünket akarta, akarja munkáinknak sikertelenségét, ügyeinknek felfüggesztését, vállalkozásainknak tönkremenését, esetleg vagyoni bukásunkat is. Akarja azt a zavart, nehézséget és költséget is, amelyet a betegség családunknak vagy a közösségnek okoz..

A mi dolgunk csak az, hogy szeressük Istent, akinek átadtuk magunkat; minden egyéb gond Istené. Rajta áll, hogy egészséget ad-e vagy betegséget, életet-e vagy halált.” (Jos Schrijvers C. SS. R.)

Augusztus 19.

Isten rendelése, hogy nincs rózsza tövis nélkül, öröm öröm nélkül, születés fájdalom nélkül és élet szenvedés nélkül. Azt hiszed, hogy te, éppen csak te, kivétel leszel? Még Heine is átlátta, hogy „Überall, wo ein grosser Geist seine Gedanken ausspricht, ist Golgota.” Magyarul: „Mindenütt, ahol nagy szellem nyilatkozik meg: a Golgota van.”

Augusztus 20.

Szent István, első magyar, apostoli királyunk nagy uralkodó, bölcs államférfi s törvényhozó, sikeres országalapító és ha kellett: erőskezű, kemény jellem és e mellett országának jóságos, elnéző atyja is volt.

De nagyságának, életszentségének és tökéletességének állandó velejárója példás türelme és Isten akaratában való feltétlen megnyugvás volt. Ez nemcsak belső és külső ellenségeivel szemben nyilvánult meg, hanem szentéletű fiának, Imrének halála alkalmával is. Tudta, hogy fia földi korona helyett égit nyert és talán sejtette, hogy Isten nem akarta Imrét uralkodónak, hanem őt mennyei pártfogónak, a magyar ifjúság örök mintaképének szánta.

Szent István ünnepén az Anyaszentegyház Jézus Sirák fia könyvéből a következő szentleckerészletet olvastatja fel: „Csodát tett életében: *Megállta a próbát* és feddhetetlen maradt.” (Sirák 31,9–10)

Augusztus 21.

„Istenem, szabadíts meg,
Mert az árvíz már lelkemig hatolt!
Elsüllyedtem feneketlen iszapban,
Vizek mélyére hulltam
S fejem felett az örvény átcsapott.
Elfáradtam kiáltani,
Torkom szárazra égett,
Szemeim elepedtek,
Úgy várlak, Uram, Téged.
Hajam szálánál számosabbak,
Kik – ártatlant – gyűlölnék.
Erősek üldözőim s ok nélkül öldökölnék.
Visszakívánják, amit el sem vettem.
Te tudod, Uram, balgaságomat,
És nem titok előtted semmi tettem.”
(68. zsoltár eleje)

Augusztus 22.

Félsz a haláltól?

Pedig utánad epednek elhunyt övéid, várnak rád a szentek, angyalok társasága közé kerülsz és maga az Úristen fogad ölelve – ha tiszta a lelked.

Halálod után tökéletesbül a hit tudássá, a remény valósággá, a földi haldoklás igazi életté.

Igen, az Élet akkor kezdődik, mikor az élet szünni látszik. Meghalsz? Elmégy az Atyához!

Augusztus 23.

„Egyik pedig a felakasztott latrok közül szidalmazá őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat és minket is.” (Lk 23,39)

Prohászka Ottokár e szavakról így elmélkedik:

„Nem értjük, hogy minek szenvedünk; ha szeret az Isten, minek kínoz? Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat és minket is. Íme a szenvedő emberiség káromlása.”

„De a szenvedés a mostani világrendben elkerülhetetlen véges, vergődő, fejlődő félben levő természetünk, erkölcsi harcaink, gyarlóságunk s bűneink miatt.”

„Krisztus is, a lator is szenved; de a lator káromkodva, Krisztus imádkozva. A latornak sötét a lelke, Krisztus mennyországot hord magában. Ez a különbség és ez a problémának megoldása. Ez erkölcsi fölényünkkel emelkedünk ki a szenvedés szerkezetéből.

Fölemelkedve a hit, remény és türelem magaslatára, napfényt és értelmet sugározunk a szenvedés észbontó mélységeibe.” (Elmélkedések az Evangéliumról)

Augusztus 24.

„Ne vigy minket a kísértésbe!”

A betegség és minden másfajta szenvedés is kísértésszámba jöhet. Kísértés a hit, az Isten akaratában való megnyugvás, a türelem és sok más erény ellen.

Mily vigasztaló e téren is a Szentírás biztatása:

„Boldog a férfiú, aki a kísértést kiállja, mert hűnek találtatván, elnyeri az élet koronáját, amelyet Isten az őt szeretőknek megígért.” (Jak 1,12)

Augusztus 25.

Isten a sötétségbe illesztette a világosságot, a sáros földbe helyeztetni a termést fakasztó magot, az alázatosságtól teszi függővé a felmagasztaltatást és a szenvedésbe ágyazza a kegyelmet, a megváltást és a boldogságot.

Augusztus 26.

Mindenféle szenvedés, fájdalom, igazságtalanság, gyűlöltetés, üldözés, még a halál hideg borzalma is megszépül a kereszt fényében, amelyben felcsillan az Isten Fiához való hasonlóság, a feltámadásnak, örök életnek és viszontlátásnak felséges, megnyugtató, felemelő reménysége.

Augusztus 27.

Gyakran gondoljunk az élet bajaiban, küzdelmeiben főként arra, hogy mi a keresztség által Istennek kiválasztott gyermekei vagyunk és arra vagyunk hivatva, hogy egykor övele együtt éljünk fájdalom és szenvedés nélkül. Ez nyújt azután a léleknek igazi örömet, felfrissíti, megerősíti azt, mint az eső az elhervadt virágot és képessé teszi szembenézni az ezerféle bajokkal és kísértésekkel.

Augusztus 28.

„Örömmel hálát adjatok az Atyaistennek.” (Kol 1,12)

Ha valakit elvesztünk távozás vagy halál révén, akit szeretünk, aki jó volt hozzánk és áldást jelentett számunkra, ne azt fájjaljuk, hogy őt elvesztettük, hanem inkább örömmel adjunk meleg hálát Istennek, hogy őt eddig adta nekünk, élvezhettük őt. Annak is örüljünk és előre hálálkodjunk érte, hogy épp az ideiglenes elszakadás után annál nagyobb és boldogabb lesz a viszontlátás az örök életben, amidőn már elválaszthatatlanul és elszakíthatatlanul örvendhetünk egymásnak.

Augusztus 29.

Az Evangélium tanúbizonyságot tesz arról, hogy a kereszttel mellett és felett mindenkor Isten mindenhatósága és bölcs, jóakaró gondviselése trónol. Az a mindenhatóság, amely lecsendesítette a tenger viharát, amely hatásosan mondta a vaknak: Akarom, hogy láss; a bénának: kelj fel, vedd ágyadat és járj; Lázárnak: jöjj ki a sírból; a sátánnak, hogy távozzék és amely így szólt: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki bennem hisz, annak örök élete legyen és én feltámasztom őt az utolsó napon!”

Augusztus 30.

Egyik iskolámban, élő képeskönyvben
apró gyermekek közt lapoz a kezem.
Észre sem veszem,
hogyan az én arcom ég a kibuggyant könnyben.

Pedig így van. Tudom.

Arcukat hiába simítgatom,
Hiába ölelem a kis buta fejet,
mikor védőtűm karjukba szalad,
babusgatásomra könny a felelet.

Kínoz, hogy fájdalmat okoztam nekik.

... mert ők nem látják – hisz kicsinyek nagyon –,
hogyan a torokgyíkot, ezt a gyilkos férget,
vékony oltótűmmel szurkáltam agyon.

Ha megkeményednek egyszer, elhiszik
és nem lesz gyűlölt a köpenyes alak,
az oltóorvosnak megbocsátanak.
(Dr. Buga László orvos)

Augusztus 31.

„Mondá Márta Jézusnak: Uram! ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem.

Mondá neki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet; aki én bennem hiszen, még ha meg is halt, élni fog; és mindaz, aki él és én bennem hiszen, nem hal meg soha mindörökké. Hiszed-e ezt?

Felelé neki: Igen, Uram! én hittem, hogy Te vagy a Krisztus, az Isten Fia, ki a világra jött!” (Jn 11,21–27)

Szeptember

Szeptember 1.

Akármerre fordulsz, el nem kerülheted a keresztet. Egyedül tőled függ, hogy a jobb vagy a bal lator módjára akarsz-e a keresztre Feszítettel szenvedni, tehát üdvösségedre vagy kárhozatodra. Válasszál!

Szeptember 2.

„És szent éneket énekelvén, kimenőnek az Olajfák hegyére.” (Mt 26,30)

Milyen mély tanulságot rejtenek e szavak.

Az Úr Jézus, közvetlen elfogatása előtt, a legszomorúbb percekben, apostolaival együtt: énekel!

Énekelve indul kínszenvedése elé! Nem panaszkodik, siránkozik, zúgolódik, jajveszékel, hanem énekel imádságos, szent zsoltárokat!

Szeptember 3.

Két példa:

Szent Theodózus kolostorfőnök 105 éves korában rendkívül kínzó betegségben szenvedett.

Szerzetes társai tanácsolták neki, hogy kérje Istentől a rettenetes fájdalmak és kínok elmaradását vagy legalább enyhülését.

„Dehogy tenném ezt – felelte a Szent. – 105 esztendeig jól ment a dolgom. Hát minő arccal jelenhetnék meg Uram előtt, ha életem mérlegén csak az egyik serpenyőben találna csupa jót, a másikban meg semmit. Ezt mondhatná nekem: Már a földi életedben elvetted jutalmadat. Én hát örömmel fogadom a szenvedést. Bárcsak egyensúlyba tudnám helyezni életem mérlegét.”

A másik:

A szentéletű, csodásan apostoli lelkületű és csupa jószág gróf Majláth Gusztáv c. érsek, v. erdélyi püspök, a budai Vöröskereszt kórházban nagyon súlyos betegségben kínlódott éveken át. Ha megkérdezték, hogy hogyan érzi magát, legtöbbször így válaszolt: „Sokkal jobban, mintsem megérdemelném.”

Szeptember 4.

Ha műtétre kerül a sor:

Testi-lelki szempontból egyaránt nagyon komolyan készüljünk a műtétre. A lelkünket tisztítsuk meg lehetőleg egyetemes vagy összevont szentgyónással és áldozással. Végezzünk olyan imát, amellyel teljes búcsú jár és kérjük öveink imáját lelki-testi javunkra.

Szeptember 5.

Ha műtétre kerül a sor:

Közvetlen a műtét előtt ajánljuk fel lelkünket és testünket a jó Istennek. Ha a műtőasztalra fekszünk, gondoljuk, hogy a keresztre helyeznek minket. Hiszen mennyire is hasonlítunk itt a keresztrefeszített isteni Jegyesünkhöz: Hozzá hasonlóan minket is megfosztanak ruháinktól, megkötöznek, (erős, kábító étterrel) megitatnak. És az elaltatás révén teljesen átadjuk, kiszolgáltatjuk magunkat. Meg is sebeznek minket, vérünket is ontjuk, mint égi Jegyesünk vértett értünk a kereszten.

„Több az Úrral a kereszten függni, mint őt a földről szemlélni.” (Szalézi Szent Ferenc.)

Egyébként pedig adjuk át magunkat a jó Isten szent akaratának, szeretettel, az ő végtelen jóságába és irgalmába vetett, feltételek nélküli bizalommal!

Szeptember 6.

„Ezeket nem szabad ennetek a madarak közül: a saskeselyűt, valamennyi holló fajtát, a bagolyt, a dögkeselyűt, a denevért!” (Lev 11,13–18)

Kiérezzük a Szentírás e tilalmának felsőbb, lelki értelmét? Kerüljük a dögön táplálkozó, eleséért sötét éjjeleken röpködő állatokat: Kerüljük a lelki sötétlátást, a folyton csak keserúségen, bajon, szenvedésen rágódó lelkületet.

Az említett állatok nem énekelnek, hangjuk kellemetlen, ezek a sötétségnek, búsulásnak, melankóliának, a kesergésnek jelképei.

Az ember, ha bűneitől megtisztult és lelkiismerete nyugodt: az Ég felé vezető úton halad, tehát örvendjen, ha ez az út mindjárt nehézkes, göröngyös, fáradtságos és tövises is.

Az Evangélium jó hírt jelent, tartalma napsugaras, örvendezettő, reményt keltő, boldogságot sugárzó!

A pacsirtákkal tartunk és a fülemülével.

Sursum corda! Fel a szívekkel! Örvendjünk!

Szeptember 7.

Félsz a haláltól? Ne képzeld ezt csontváznak sújtó kaszájával, hanem angyalnak, kezében arany kulccsal: „Mors janua coeli.” A halál a mennyország kapuja, az igazi, az örök életnek bejárója.

Átkot és csapást jelentene, ha a gabonát le nem kaszálnák. Átkot és csapást jelentené, ha nem kellene meghalunk.

Az utolsó, legünnepélyesebb és legfontosabb ténykedésünk földi életünkben a meghalás!

Szeptember 8.

Szépen mondja Szent Ágoston: ha megmentésünkre lett volna más út, más mód, mint a kereszt: Isten úgy szeret minket, hogy azt választotta volna. De nincs, s irgalmának, szeretetének, rólunk való gondoskodásának istenileg szép jele, hogy előképül, előharcosul, bátorítóul, elsőnek Szent Fiát küldte rá.

És ugyanerre az útra szánta saját édesanyját is, az Ég Királynőjét, a „fájdalmas anyát”.

Szeptember 9.

Chesterton mondja: „Ha igazán vígak akarunk lenni, hinnünk kell az örökkévalóságban.” („Hagyományok és hazugságok.”)

Igen, akinek hite van az örökkévalóságban, az az örömet, meglegedést és türelmet magában hordja mint fénylő, melegítő, áldást fakasztó Napot, mely még a verejték és könny cseppjeiben is gyémántként ragyog vissza. Az ilyen embernek bizakodó reménye és egészséges kedélye csak a mézet szívja az élet virágaiból, a mérget pedig ott hagyja.

Szeptember 10.

„Ha a kereszténység soha népeket nem civilizált volna, ha nem szabadítja fel a nőt, a gyermeket, a rabszolgát, ha soha egyetlen kórházat vagy egyetemet, egyetlen dómot vagy csillagvizsgálót nem épít, ha tudományt, művészetet, zenét, költészetet, karitást nem teremt, ha nem szórja tele a kultúrtörténelmet alkotásokkal s a népek történetét hősökkel és szentekkel: ha soha mást nem tesz, mint hogy megadta a Golgotajárásnak a magasabb, megnyugtatóbb értelmét s letörölte a szenvedő és vérző emberek homlokáról a verejtéket s a haldokló szeméből a könnyet: ha minden érdeme csak abban állna, hogy megtanított emelt fővel s bízó lélekkel menni neki az élet Golgotájának s hittel mosolyogni a halál csontkarjai

közt is – már ezzel is a legnagyobb jótévője volna az emberiségnek, a legáldásosabb filozófia, nem! a filozófia maga lenne.” (Bangha Béla S. J.)

Szeptember 11.

„Urunk talán semmit sem kíván tőlünk olyan határozottsággal és semminek sem örül jobban, mint ha feltétlen behódolással alárendeljük magunkat az Ő akaratának. És nincs semmi, ami jobban megakadályozná a lelkiekben való előbbrejutásunkat, mint ha Isten akaratával szembehelyezkedünk.” (P. Considine.)

Szeptember 12.

„Uram! Te teremtetted a fájdalmat is. A mindentudók és mindent megmagyarázok, akik a Te nagy gondolataidat és szándékaidat is „értik” és kielemezik, azt mondják milderre, hogy így kell lenni s így is van a legjobban. Ezeket a mindentudókat én nem állhatom. A legkevésbé azokat, akik „mentésedre” sietnek mindennel, amit teszel. Én inkább megvallom egyszerűen és becsületesen: nem értelek. Nem értem, miért teremtetted a fájdalmat, miért ennyit és miért olyan ordító, észbontó és értelmetlen szenvedéseket. Én meghajlok felséged előtt mély alázattal. Csak szememet nem merem most Feléd emelni, nagyon sok benne a szomorúság. Tele van könnyel, így nem nézhetek Rád.” (Lippert Péter S. J.)

Szeptember 13.

Az ún. „szerencsétlenség” nagyon gyakran csupán az az út, amelyre a „szerencse” lép, hogy hozzánk jusson.

Tekintsd különben is az ún. „szerencsétlenséget” labdacsnak, amelyet hirtelen nyelni szokás, nem pedig hosszan rágicsálni!

És ha a baj nagyon nyomja szívedet,
Fordítsd csak szemedet mások bajára,
Meglásd, rögtön enyhül a tied.

Szeptember 14.

Gyászolsz. Lakásod ürességét érzed. Nemcsak a lakásodét, az egész világét. Fájó szúrásként érzed a széket, amelyben a boldogult ült, az ágyat, amelyben nyugodott, a képet, amely megörökítette. És ha eltávozol otthonról, sőt végigszelheted az óceánokat, emléke állandóan előtted van és megkeseríti minden más élvezetedet.

Nem tudod megérteni, miért?

Hát azért, mert Isten akarta így. Jót akart neki és jót neked.

Emberi szemmel gyászt jelent a halála, de a hit szemével a végtelen bölcs Istennek mindkettőtök számára üdvös, hasznos döntését és csak a másvilági örök találkozáskor ismertek nemcsak egymásra, hanem a haláleset bölcs végzésére is és a sok jóra, ami éppen az akkor ért halálesetből eredt!

Csepp jószágot, ártatlan kisgyermeket ragadott talán el a halál? Felelj egy kérdésemre: gyászt vagy felmagasztalást jelent a virágra, ha letépek száráról (a virág halála) és az Úr oltárára helyezem? Nemde felmagasztalást? És még nagyobb felmagasztalás és megdicsőítés, ha Isten a neki legjobban tetsző emberpalántát, lelki virágot, leszakítja e siralomvölgyének sártelevényéről és maga mellé veszi angyalnak, kedvelt apródjának, ahol majd egyszer te is viszontláthatod, talán nagyobb boldogságban, mint a tiéd lesz.

Szeptember 15.

A nyári, sötét, félelmetes felhők töltve vannak a mennydörgések villám-lövedékeivel és gyújtóbombáival és mégis ezek biztosítják a jövő gazdag búzatermését, telítik meg a csűröket és kutainkat és gondoskodnak a pincék bőséges, zamatos nedűjéről.

A te szenvedéseid és egyéb keresztjeid is telítve vannak a jövő boldogság gazdag csíráival és dús ígéreteivel.

Szeptember 16.

Ha Jézus idejében éltünk volna, az ő keserves kínszenvedése, tövissel való megkoronázása és szörnyű keresztthalála alaposan próbára tette volna hitünket.

De ha már akkor fellebbentette volna a jövő kárpitját és láthattuk volna Üdvözítőnk öt szent sebéből eredő megváltásunkat, nemcsak megerősödtünk volna hitünkben, hanem meg is nyugodtunk volna Krisztus földi sorsában. Akkoriban senki sem sejtette, hogy az Úr szenvedésének titka ilyen nagy áldást jelent az utána való korszakokra.

Íme, ha előre látnád te is szenvedéseidnek áldott, gazdag megváltó gyümölcseit, eredményeit és következményeit az örökkévalóságban, már most mélységes hálát rebegnél értük.

Szeptember 17.

Milyen hamar meglepedkeznénk lelkünkéről, halálunkról, az ítéletről és a másvilágról, ha mindig jól menne sorunk.

A kereszt meglepetései (hiszen többnyire azok) megtermékenyítik a lelket és távolabbi perspektívát nyitnak szemünk számára.

Szeptember 18.

Örvendjünk annak, hogy keresztünk nehéz, mert így *könnyebben* tudjuk Istennek kimutatni és bebizonyítani, hogy szeretjük őt, ami az ő főparancsa is!

Szeptember 19.

„De boldog az, kit bánat öl,
Az élet harc és teher,
S jajából lajtorját emel
És Istenhez hág rajta fel.”
{Wilde Oszkár; Kosztolányi Dezső ford.}

Szeptember 20.

A szenvedés az erények egész csoportját kelti életre.

„A rózsza is, ha letiporjuk, Akkor terjeszt legédesebb illatot.” (Reviczky.)

Szeptember 21.

Mily vigasztaló lehet ránk nézve, hogy a legnagyobb szentek is mennyit szenvedtek. Szent Pál apostol, az Úrnak e kiválasztott edénye és kedveltje mondja magáról: „Igazat mondok Krisztusban, nem hazudom, a lelkiismeretem mellettem tesz tanúságot a Szentlélekkel, hogy nagy a szomorúságom és szívemnek szüntelen a fájdalma.” (Róm 9,1–2) És másutt:

„Mindenben nyomorúságot szenvedünk, de nem szorongat semmi; bizonytalanságban vagyunk, de nem esünk kétségbe, üldözést szenvedünk, de el nem hagyatunk; földre térítettünk, de el nem veszünk; mindig hordozzuk testünkön Jézus halálát, hogy Jézus élete is nyilvánvaló legyen testünkön.” (2Kor 8–10) De viszont így is nyilatkozik:

„Felette bőséges az én örömöm minden szorongatásunk mellett.” (2Kor 7,4) „Mint szomorkodók és mégis mindig örvendezők; mint szűkölködők és mégis sokakat gazdagítok; mint akiknek semmijök sincsen és mindenök megvan.” (Uo. 6,10)

Szeptember 22.

Szent Pál, az Úrnak hősiességű, sokat szenvedett, nagy apostola így ír: „Áldott legyen az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, ki megvigasztal minket minden szorongatásunkban ... Mert amint bőven van részünk Krisztus szenvedéseiben, úgy bőven van részünk Krisztus által a vigasztalásban is.” (2Kor 1,3–5) „Mert az Isten szerint való szomorúság állhatatos megtérést szerez az üdvösségre.” (Uo. 7,10)

Szeptember 23.

Mit szólnánk ahhoz, aki gyümölcsfáin a gyümölcsöt vagy búzaföldjén a termést rothadni engedné és eszébe sem jutna azt leszedni, illetve learatni?

Így tesz a szenvedő, a beteg is, ha nem aratja, nem szedi le a szenvedés gyümölcsét és termését.

Hogy történik ez a szedés? Roppant egyszerűen: Mindennap felajánljuk szenvedésünket, fájdalmunkat, kínunkat, gondunkat valamely szent, üdvös célra.

Pl. ma önmagamért vagy bűneim bocsánatáért; holnap valamely hozzám tartozómnak lelkiüdvéért, megtéréseért; holnapután a pápáért, az Egyházért, a hitelesítőket s i. t.

Ilyenkor – érdekes – az ember szinte kívánja a nagyobb szenvedést, hogy gyarapíthassa saját érdemeit és nagy segítségére lehessen másoknak.

Szeptember 24.

A súlyosan szenvedő Lábán Antal egyetemi tanárnak ezt írta egy könyvébe Besson, Svájc kiváló és tudós püspöke:

„Ön, tanár úr, eddig az egyetem katedrójáról teljesített missziós munkálkodást, most pedig a kereszt az Ön katedrája; folytassa innen is apostolkodását a felfeszített Krisztus példájaként. A kereszt katedrája! Ez az első margóra írt széljegyzetem. Ebben a pár szóban benne van az érzelmek, gondolatok, a misztika és az elmélkedés egész skálája. Hisz a kereszt katedrájára juthatni a legnehezebb habilitáció. De boldog a habilitált, mert lelkébe a sok testi szenvedés, a sok lelki gyötrődés, igaztalan szegénység után teljes lelki megbékéltség, edzettség, a kereszt hirdetésének öröme és dicsősége költözött. Az a lourdesi kis molnárgyermek, Szent Bernadette fejezte ki minden ékesszólásnál ékesebben a keresztnek mint a gyötrő szenvedés szimbólumának fenséges misztikus voltát, mikor azt mondta: a kereszt mindenért kárpótolhatja az embert, de a keresztet nem pótolhatja semmivel.” (Vigilia, 1936. III.)

Szeptember 25.

Minél sötétebb az éjjel, annál tündöklőbbek a csillagok.

A szenvedések sötétségében is legjobban tündöklők az erény: a hit, a bizalom, Isten akaratában való megnyugvás, a türelem, lelki erősség, bátorság, állhatatosság s i. t.

Szeptember 26.

A szenvedés megtisztít, megacéloz, megkomolyít, magunkbaszállóvá, mások iránt részvevővé, elnézővé tesz; elszakít a földtől, az anyagtól, tértől és időtől s drága, magasztos vágyakat kelt bennünk az után a másik haza után, ahol nem lesz többé Trianon és országcsönkítés, igazságtalanság és gyász, nem lesz többé szentélyek feldúlása, családok szét tépése, gyűlölet és irigység, háború és versengés, éhség és szomjúság s ahol, mint az írás mondja, az Úr maga törli le a könnyeket az ő szemükről.

Szeptember 27.

Nem szabad mondanunk, hogy adott életviszonyaink közt semmi nagyot és hasznosat nem tettünk.

Egy látszólag egyhangú, eseménytelen, földi értelemben vett sikertelen, szegény, nyomorult, lenézett életben beláthatatlan a munkatér és eredmény, amely nyitva áll előttünk, ha azt szent szándékkal éljük végig.

Egy idegbeteg, egy szívbeteg öreg cseléd türelmes szenvedése és imája hathatósabb lehet akárhány miniszter vagy hadvezér tevékenységénél – az isteni Gondviselés előtt!

Szeptember 28.

Igaz, sokat kell szenvednem, de sokat is vétkeztem.

Most levelezhetem bűneimet és ez a lehetőség maga is Istennek nagy, értékes kegyelme.

„Itt üss, itt égess, csak kímélj meg az örökkévalóságban.” így imádkozott Szent Ágoston püspök és egyházatya.

Szeptember 29.

„Uram, tegye lehetővé a Te kegyelmed, amit természetem lehetetlennek tart.

Te tudod, hogy csak nagyon keveset bírok tűrni s hogy csekély kellemetlenség is hamar kislelkűvé tesz.

Minden megpróbáltatás legyen a Te nevedért előttem kedves és kívánatos; mert éretted szenvednem és bántalmaztatnom nagyon üdvösséges lelkemnek.” (Kempis: Krisztus követése III. könyv. 19. fej.-ből)

Szeptember 30.

„A nagy lelkeket a szenvedések tüzeiben eddizi meg az Isten. Itt próbálja meg, hogy lepergett-e róluk a salak, a földi gyarlóság s hogy a lélek tiszta lánggal ég-e?”

Október

Október 1.

Jézus Krisztus szavai:

„Az Emberfiáról (vagyis Jézusról) meg vagyon írva, hogy sokat kell szenvednie és gyalázatot tűrnie ...” (Mk 9,11)

„És mondá nekik (ti. tanítványainak), hogy az Emberfia az emberek kezeibe adatik és megölik őt. Azok (ti. a tanítványok) nem érték meg az ígét.”⁹ (Mk 9,30–31)

Október 2.

„Uram, hallgasd meg imádságimat,
Vedd könyörgésem hűséged szerint
És hallgass meg igazságod szerint,
És ítéletre szolgálóiddal ne szállj,
Mert élő Te előtted igazként meg nem áll.

A gyötrelemben lelkem eleped,
És szívem Benned megmered.

Hamar hallgass meg engem,
Uram, a lelkem utánad sóvárog.
Orcád előlem el ne rejtsd,
Mert olyan leszek, mint a sírbuszállók.
Add hallanom kegyelmedet korán,
Mert én bizalmam tebeléd vetem;
Nevedért, Uram, adj új életet.
Igazságod szerint a gyötrelemből
Vezesd ki lelkemet,

Mert én a Te szolgád vagyok.”
142. zsoltárból. (Sík S. ford.)

Október 3.

Talán magadban gondolod vagy mások előtt panaszkodol, hogy annyit imádkozol és Isten mégsem enyhíti szenvedéseidet, nem szünteti meg bajodat. Talán elhagyott az Isten?

Tanulságul és vigasztalásul halljad az evangéliumnak következő helyét a kereszten függő Jézusról:

„A járókelők káromolák őt mondván: Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről. Hasonlóképpen a papi fejedelmek is az írástudókkal és vénekkel egyetemben csúfolódva mondák: Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni; ha Izrael királya, szálljon le most a keresztről és hiszünk neki. Az Istenben bízott, mentse meg most, ha akarja őt, mert azt mondotta, hogy: Isten fia vagyok.” (Mt 27,39–43)

A zsidók is azt gondolták, hogy Jézus hiába, eredménytelenül bízott Istenben, mert íme ez a bizodalma nem szabadította meg a keresztről.

Még a Nap is elsötétedett Krisztus körül (Mt 27,46), sőt mintha maga az Atyaisten is elhagyta volna. (Mt 27,46)

⁹ Ti. nem egyezett meg az ő gyarló, emberi felfogásukkal, hogy még az Isten Fiának is szenvednie kell.

Pedig éppen akkor és épp Krisztus keresztkínjával és halálával kapcsolatban szórta teli az Isten az egész világot és az egész világtörténelmet a Megváltásnak leggazdagabb s legdúsabb kegyelmeivel, áldásaival és jótéteményeivel.

Október 4.

A szent Zsoltáros imája:

„Ellenségeim ellenem szólanak,
Kik életemre törnek, tanácsot tartanak.
Mondják: „Elhagyta őt az Istene!
Üsetek rajta, fogjátok meg,
Nincs senkije, aki segítené!”
Uram, ne távozz tőlem el!
Segítségemre ó jövel!

Adtál nekünk aggságot, bajt, sokat,
De mégis újra megelevenítesz
S a föld méhéből engem fölsegítesz.
Hűséged, ó Isten, húrton magasztalom.

Ujjongjon ajkam, hogy nevedet zengem,
S mit megváltottál, vigadjon a lelkem.”
A 70. zsoltárból. (Sík Sándor ford.)

Október 5.

Az Úr angyala azt mondja a szentéletű és a szegényeket bőségesen segítő, minden más téren is jótékonykodó Tóbiásnak: „*Mivel kedvére voltál Istennek*, megpróbáltatásnak kellett érnie téged.” (Tób 12,13) Tóbiás meg is vakult egy időre.

Október 6.

„Szent Péter biztosan járt a tenger vizén mindaddig, amíg Jézuson a tekintete. De mikor a hullámokra, a veszélyre és magára gondolt, süllyedni kezdett.

Mindig Jézusra gondoljunk, sohasem magunkra vagy a veszélyre.”

Mondjuk sokszor: „Nem baj, Uram, ha rögös, meredek is az út, ha a te kezéd vezet. Te küldöd a keresztet, a balsikert, a szenvedést, tehát attól sem félek. Csak engedd, hogy azok közé tartozzam, akiknek a sorsát egészen Te irányítod s nem riadok vissza semmitől.” (P. Considine.)

Október 7.

Akárhány súlyos beteg panaszkodik, hogy nem tud imádkozni, elmélkedni. Még a leggyakoribb imaszövegek sem jutnak eszébe. Lelke száraz, nem talál szót Istenhez és ez a szótlanság és tehetetlenség a testi fájdalmat is tetézi a lelkivel.

Ám van egy ima, amelyre minden, mégoly súlyos beteg is képes. Ehhez az imához nem szükséges egyetlen szó sem, ez az ima: az Atya szent akaratának való teljes átadás.

Ez az ima még a rendes imánál is hathatósabb, értékesebb és érdemszerzőbb, mert egyúttal áldozattá is nemesül s magasztosul.

Október 8.

A Szentírás szava:

„Akik jámborul akarnak élni Krisztus Jézusban, mindnyájan üldözést fognak szenvedni.” (2Tím 3,12) „Tudván, hogy jobb és maradandó javatok van. Azért ne veszítsétek el

bizalmatokat, amelyre nagy jutalom vár. Mert béketűrésre van szükségtek, hogy Isten akaratát megcselekedvén, elnyerjétek az ígéretet.” (Zsid 10,34–36)

Október 9.

„Kimondhatatlan megnyugvást jelent a szenvedőre az a bizonyosság, hogy egyetlen könnye, gyötrelmeinek egyetlen mozzanata sem vész kárba, hanem mint felbecsülhetetlen lelki érték halmozódik fel egy kitűzött nagy, szent cél érdekében.” (P. Mateo: Jézus a szeretet Királya, 239)

Október 10.

Szőlőtökének mondja magát az Úr! Igen, ez nem nő a vad dudvához hasonlóan szabadon, hanem erősen odakötte a karóhoz keresztkötéssel. A gazda csakhamar jön az oltókéssel, hogy belehasítson és lemetszi szűzies, finom koszorús ágacskáit. Nem kíméli gyengéd, erőtlen voltát. De e sok metszés, oltás, kötözés nem csökkenti életerejét. Mi több, tökéletesedik a fosztó, kegyetlen kéz munkájától. A vérvő ágacskák erős tövé vastagodnak. A többi meg édes fűrtté érik, teltebben és értékesebben! „Én vagyok a szőlőtő, – mondja az Úr – ti a szőlővesszők!”

Október 11.

Meghalt, akit szeretsz?

„Sírának mindnyájan és jajgatának fölötte. Ő (Krisztus) pedig mondá: Ne sírjatok, nem halt meg a leányzó, csak alszik.” (Lk 8,52)

Kedves, szeretett halottad csak alszik, mondja az Úr! Ha még itt volna és belépnél hálószobájába és látnád, hogy édesen alszik, egy szót sem szólnál és nem éreznél fájdalmat. Inkább azt gondolnád: „Szegény elfáradt, örülök, hogy kialhatja magát.”

Így, ha koporsója vagy sírja mellett állsz, ne siránkozzál, ne jajgass, mert ő nem felel vissza, ő megfáradt, ő csupán alszik. Majd eljön számára is a nagy reggel és a feltámasztás ébresztője.

Ez a tudat, ez a hit és meggyőződés nemcsak vigasztal és nyugtat, hanem az öröm, lelkesedés és hála érzelmeit keltse fel bennünk!

„Megszólal a harsona és a halottak feltámadnak, mert ennek a romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie és ennek a halandó testnek halhatatlanságba kell öltöznie” – tanítja a Szentírás. (1Kor 15,52–53)

Október 12.

A bibliai Jákob virradatkor rájött, hogy az az ember, aki egész éjjelen át birkózott vele, Isten küldötte volt, aki Jákob és családjára áldást hozott. (Ter 32,24–32) Dávid királyt a saját fia előli menekülés és az üldöztetés avatta a máig megcsodált szent zsoltárossá. Egyiptomi József a veremnek, amelybe testvérei lökték és a börtönnek, amelybe hamis vád juttatta, köszönhette saját felmagasztaltatását és családjának megmentését. Jóbot a szörnyű csapások ihlették meg, hogy megírja minden kor legszebb panaszkönyvét.

Madách a legkegyetlenebb lelki és testi vívódásai közt írta meg az Ember Tragédiájának legmegrázóbb részeit. Munkácsy csak sorvadásos (tabeses) nyilallásainak borzalmas kínjai alatt, a fájdalomtól sokszor összeroskadva tudta megalkotni az Ecce Homo utolérhetetlen művészetét. Beethoven süket korában emelkedett a zenei alkotóképesség csúcspontjára.

És hányan, de hányan tapasztalhatták, hogy a keresztetek milyen áldást fakasztottak akár számukra, akár az emberiségre már e földi életben és bizonyára még jobban tapasztalni fogják, hogy milyen áldást fognak jelenteni az örökkévalóságban.

Október 13.

Hányszor hallja az ember szenvedő egyénektől: „Mit vétettem, hogy Isten így büntet engem.”

Valóban az ószövetségben az volt az általános nézet, hogy minden szenvedést megérdemelt az ember, minden fájdalomnak büntetésjellege volt.

A pogány népek büntetés helyett gyakran a „Végzet” vak döntésének minősítették a szenvedést.

Krisztus Urunk megdöntötte mindkét felfogást. Ti, látván egy vakonszülött embert, tanítványai megkérdezték őt: „Rabbi, ki vétkezett, ez-e vagy a szülei, amiért hogy vakon született.” Felelé Jézus: „Sem ez nem vétkezett, sem az ő szülei; hanem hogy megnyilvánuljanak benne az Isten művei.” (Jn 9,1–3) Vagyis egyiknek bűne sem oka a vakságnak, hanem annak Isten terveiben bölcs célja van; a fenti esetben alkalmul szolgált Isten csodálatos működésére, a vakra nézve pedig a megtérésre és üdvösségre.

Október 14.

Szent Péter apostol, Krisztus Urunk első földi helytartója így szól hozzánk:

„Azok, kik az Isten akarata szerint szenvednek, ajánlják fel lelküket a hűséges Teremtőnek jócselekedetek által ... A minden kegyelem Istene pedig, aki az ő örök dicsőségére hívott meg minket, Jézus Krisztus által, maga fog minket, miután kissé szenvedtünk, tökéletesíteni, megerősíteni és megszilárdítani. Őneki legyen dicsőség és uralom mindörökkön-örökké. Amen.” (1Pét 4,19 és 5,10–11)

Október 15.

Nagy (vagy spanyol) Szent Teréz átlátta mindannak a semmiségét, ami mulandó s aminek egyszer vége szakad. Legyen az akár öröm, akár szenvedés. Sőt kívánta a szenvedést, hogy ennek, a magában véve kicsinyes dolognak árán oly végtelen kincset szerezhessen meg, amilyen az örök boldogság fokozása.

Október 16.

Gyakran csak a szenvedés sötétségében találjuk meg Istent, amint a csillagokat is csak akkor pillanthatjuk meg, ha a nappali világosságot felváltja az éj sötétsége.

Október 17.

A háború óta a nagyobb városokban gyűjtőtelepeken rostálják meg a háztartásokból és ipari üzemekből kikerült szemetet s kiválogatják az értékesíthető anyagokat. Ma már több mint háromszáz város foglalkozik pénzügyi helyzetének javítása érdekében a szemét hasznosításával, A modern szemétfeldolgozó üzemek működése óta az elektromos művek szénfogyasztása egyharmadára csökkent. Az elégségi meleg fűtéshez, áramfejlesztéshez való fölhasználásán kívül a salakból több helyen brikettet gyártanak, amelyet útépitésre használnak. A szerves anyagokat pedig erjesztéssel trágyává dolgozzák föl. Az angol városoknak a szemét hasznosítása a múlt évben másfélmillió font sterlinget jövedelmezett.

Berlin mellett a német főváros Schöneberg nevű egyik külső kerületében új weekendtelep létesült, amelynek lakói jóformán kivétel nélkül földhözragadt, szegénysorsú emberek. A csinos, tetszetős házakat szemétből építik Schöneberg lakói, akik a metropolis szemétlakerakodó telepéről szerzik be az építkezéshez szükséges anyagot, amely vegyi eljárással preparált hulladékokból áll. A legújabb építkezési módszer segítségével a szó szoros értelmében fillérekért lehet kisebb lakóházakat előállítani, s tekintettel az általános nyomorra, Berlin építészeti köreiben nagy jövőt jósolnak a szemétből épített weekendházaknak.

Lelki vonatkozásban az apró szenvedésekből és kis keresztekéből hatalmas lelki kincseket szerezhethünk magunknak, ha ezeket a szenvedéseket Isten akaratában való szent megnyugvással fogadjuk és vállaljuk!

Október 18.

Schrijvers C. SS. R. szerint a keresztek kiválasztása ahhoz a különleges szépséghez igazodik, amelynek a lelket majd valamikor díszítenie kell.

Ezért imádkozik a szent Zsoltáros nagy elhagyatottságában:

„Nézz rám, Uram, hallgass meg, Istenem,

Világosságot adj, hogy a halálos álom

Erőt ne vegyen lelkemen.

Ne mondja bántóm, hogy erőt vett rajtam,

Szorongatóm ne örvendezzen, ha meginog a bajban.

Én pedig, Uram, irgalmadban bízom,

Örvendez szívem üdvösségeden.

Áldom az Urat, ki jót tett velem.”

12. zsoltárból. (Sík S. ford.)

Október 19.

Izaiás próféta (6,1–3) és Szent János evangélista (Jel 4. fej.) leírja azt a káprázató fényt és földöntúli boldog dicsőséget, amely az Úr Jézust királyi trónján körülveszi.

Ezzel szemben milyen végtelen ellentétet látunk az Úr Jézus földi királyi trónján, a kereszten, hiszen itt is mint Király függ, szenved és hal meg. (A kereszt felirata: „A názáreti Jézus, a zsidók királya.”)

A keresztfán arany helyett töviskorona övezi szent fejét, két rablógyilkos között, a tömeg gúnyjától meggyalázva, véres mezítelenségben, még saját apostolaitól is elhagyatva, legszörnyűbb kínok között leheli ki emberi lelkét.

Micsoda ellentét a keresztnek és a mennyei dicsőségnek trónja között. De a leglényegesebb különbség és ellentét mégis csak egyen múlik: A kereszt kínja, szenvedése, gyalázata csak három órán át tartott, a mennyei diadal, dicsőség, elégtétel és boldogság pedig örökkön-örökké, amelyhez képest milliárd év is csak olyan, mint egyetlen pillanat.

És nálad? Elméledjél felette!

Október 20.

Krisztus keresztútja alkalmával a zsidók, mint az Evangélium közli, „találának egy Simon nevű cirenei embert; ezt kényszeríték, hogy vigye (Krisztus) keresztjét.” (Mt 27,32)

Mennyit zúgolódhatott és méltatlankodhatott ez a Cirenei Simon, hogy hazafelé siettében megállították és ráparancsoltak, hogy segítse vinni Krisztus durva, súlyos keresztjét.

És mégis ez volt a szerencséje. Meghatva Jézus példájától ő és családja keresztény lett. (Mk 15,21) Fiáról és ennek anyjáról Szent Pál dicsérőleg beszél (Róm 16,13) és a világtörténelemnek kevés más alakja van, amelyet úgy megörökített volna, mint a keresztthordozó cirenei Simonét.

Október 21.

Csodálkozol azon, hogy félreértenek, bántanak, üldöznek téged, aki pedig imádkozol, megtartod a parancsolatokat, istenfélőn élsz, adakozol és többször járulsz a szentségekhez?

Hát nézd az Úr Jézus makulátlan szent jegyesét, az Anyaszentegyházat.

A gonoszság és ármány kezdettől fogva a mai napig állandóan ádáz harcot folytat az Egyház ellen, amelyet elnyomni, megfojtani és kipusztítani törekszik.

Minden romboló, bomlasztó és züllesztő irányzat legelsősorban és leghevesebben az Egyház és annak szolgálói s intézményei ellen fordul.

És talán Isten nem törődik Egyházával?

Az ellenségnek sokoldalúsága, hevesége, cselszövése, állhatatossága, kíméletlensége és hatalmas fegyverkészlete elborítani és tönkre tenni látszott az Egyházat, akárcsak a galileai vihar az apostoli hajót.

De az Úr Jézus megígérte, hogy a világ végezetéig állandóan az Egyházával marad és a pokol kapui sem vesznek erőt rajta. Mily temérdek ország, nép, királyi család, alkotmány, kormányforma, törvény múlt már el az Egyház alapítása óta, csak ő marad olyannak, aminőnek Krisztus alkotta – a világ végezetéig!

Október 22.

Kempis „Krisztus követésében” Krisztus így tanít minket imádkozni:

„Uram, ha neked így tetszik, hát legyen!

Uram, ha ez dicsőségedre szolgál, legyen meg a te szent nevedben!

Uram, ha látod, hogy ez javamra és hasznomra szolgál, add, hogy ezt dicsőségedre fordítsam.

De ha azt látod, hogy kívánságom káromra és lelki üdvösségemnek hátrányára van, úgy azt távoztasd el tőlem.

Mert nem minden kívánság van a Szentlélektől, bárha az ember azt helyesnek és jónak tartja.

Nagyon nehéz igazság szerint megítélni, hogy ez vagy az a kívánság a jó vagy a rossz lélektől, avagy esetleg a magad lelkének ösztönéből származik-e.

Ez okból sokan végül csalódnak, kiket kezdetben a jó lélek látszott vezérelni.” (Kempis: Krisztus követése III. könyv, 15. fejtől)

Október 23.

„Isten, üdvösségemnek Istene,

Hozzád kiáltok minden éjszakán.

Bocsásd színed elé kiáltásom:

Halld meg, Uram, esdő imám.

Mert fájdalommal lelkem szíinig teljes

És a pokol közelget életemhez.

Azok közé számítanak,

Kik a gödörbe szállanak.

Elvitted messze tőlem minden barátomat,

Megutál minden ember,

Rab lettem és kijárom nem szabad.

Szemem elbágyad ínségem miatt.

Nap-nap után, Uram, hozzád kiáltok,

Tehozzád tárom karomat.

A 87. zsoltárból. (Sík Sándor ford.)

Október 24.

Mi lenne az emberiséggel szenvedések nélkül? Az, ami a gyermekekkel folytonos kényeztetéssel, minden óhajuk, kívánságuk és szeszélyük feltétlen kielégítésével. Ha állandóan cukorral, réteszel, szörppel kínálgatnók, tanulás és iskolázás helyett folytonos és változatos játékkal szórakoztatnók. Még elgondolni is rossz volna a következményeket.

Ám a felnőtt ember sem jobb e tekintetben. Persze csupán emberileg szólva: Szinte a jó Isten sem bírna már velünk a csupa és állandó, zavartalan jólétünk mellett. Annyira fejünkbe szállna a dicsőség és elmámorosítana a jólét, dehogyis gondolnánk Istenre és lelkünkre. Dehogyan éreznénk vágyat az örök életre.

Viszont a jólét megvonása és a szenvedés kiábrándít a földből, kijózanít a síron inneni életből, megérteti velünk, hogy ez a sárgolyó nem a mi igazi hazánk, egészséges csömört okoz és honvágyat ébreszt bennünk örök célunk iránt.

Október 25.

„Uram Jézus, mivel Te béketűrő voltál egész életedben s kiváltképpen ezzel teljesítetted Atyád akaratát, méltó, hogy én nyomorult bűnös, akaratod szerint szintén türelemmel szenvedjek el mindent és e romlandó életnek terhét üdvösségemre viseljem mindaddig, ameddig Neked tetszik.

Mert bár terhesnek látszik a jelen élet, mindazonáltal a Te kegyelmed azt érdemszerzővé s a Te és szentjeidnek példája a gyarlók számára tűrhetőbbé és derültebbé tette.” (Kempis: Krisztus követése III. könyv 18. fej.-ből)

Október 26.

„Könnyű nekem a tűz, amelynek végét tudom.” (Nagy Szent Teréz.)

Október 27.

Ha a lelket bú vagy bánat gyötri,
Siess, tégy valami nagy jót másnak,
Meglásd, szíved súlyát alig érzed.

Október 28.

Amit Istennek rólunk való gondoskodásából a földi életben látunk, az csak a szövetnek visszája, hamis oldala, a fonalak összekuszáltságával, a színek összevisszaságával, a mintáknak felismerhetetlenségével és az egész tervnek érthetlenségével.

Mi kevesebbet értünk ma Isten terveiből és velünk való szándékából, mint az esztelen állatok a mienkéből.

Mi a fonalak vagyunk! Az Úr az isteni szövő. Mi az agyag vagyunk, Ő a művészi fazekas. Bizzuk magunkat rá!

Október 29.

Az Úr így szólt spanyol Szent Terézhez egy alkalommal:

„Azt hiszed, hogy azzal szerez az ember érdemet, ha lelki örömeiket élvez? Szó sincs róla, hanem azzal, hogy *dolgozik*, hogy *szenved*, hogy *szerez*. Ugye nem hallottad, hogy Szent Pál egyszerűen többször élvezte volna a mennyei örömeiket. Ellenben nagyonis gyakran kellett szenvednie. Tekintsd az Én életemet. Mennyire tele volt szenvedésekkel. Nem találsz benne más élvezetet, mint azt, amelyben a Tábor hegyén részesültem, Ha látod édesanyámat, amint engem karjaiban tart, jusson eszedbe, hogy az ő élete is tele volt a legkegyetlenebb szenvedéssel.”

„Légy arról meggyőződve, hogy az *Én Atyám azokat szereti legjobban, akikre legtöbb szenvedést küld. Hidd el, hogy a szenvedés az Ő szeretetének mértéke*. Mivel mutathatnám meg én is jobban irányodban az enyémet, mint azzal, hogy azt választom a te számodra, amit a magam számára választottam. Ha majd egyszer megértesz engem, siránkozni fogsz ama világias lelkek felett, akiknek minden vágyuk és gondjuk, tervük ennek épp az ellenkezőjére irányul.” (26. lelki számadás. Oeuvres II. 247–249)

Október 30.

A földi királyok versenyeztek abban, hogy minél szebb, drágább, ragyogóbb és régibb keletű koronájuk legyen.

Aranyból készültek és a legritkább, legértékesebb drágakövek díszítették azokat. A leghíresebb ötvösök, ékszerészek, tervezők s egyéb művészek dolgoztak rajtuk.

És Krisztus Királynak, a királyok Királyának fejét milyen korona díszítette?

Az útszélen termett poros, piszkos tövisekből készült, fájó, sebző, kízó abroncs-koszorú!

A mi leendő dicsőségünk sem aranyból, drágakövekből és jólétből fog kialakulni, hanem földi szenvedéseinknek azokból a töviseiből, amelyeket Istenért vagy Isten kedvéért hordozunk magunkon!

Október 31.

Az evangélium a fájdalmak sötétségébe is belevilágít: És boldog az a szenvedő, aki a felsőbb megvilágításnak melegét is átérzi, áldását s lelki hasznát is kiérdemli.

Ezért imádkozzuk:

Uram, hálás leszek mindenért, amit reám mérsz és szeretettel, hódolattal, készséges szívvel csókolom meg kezedet akkor is, ha érdekemben sújtasz vele. Megnyugvással, sőt lelkes örömmel tölt el az a meggyőződés, hogy végtelen bölcsességed határoz el számomra mindent és atyai szereteted örökös felettem.

November

November 1.

Vigasztalásul halljátok a Szentírás tanúságát, milyen sorsuk volt a szenteknek, az Isten kedveltjeinek e földön, e siralomvölgyében:

„Egyesek kínpadra vonattak, nem fogadván el a szabadulást, hogy jobb feltámadást nyerjenek; mások meg gúnyt és megvesszőzést szenvedtek, ezenfelül még bilincseket és börtönt; megköveztettek, szétfűrészeltettek, megkísértettek, kardélre hányatva megölettek, szerte bujdosztak juhok és kecskék bőrében, szűkölködvén, szorongatást szenvedvén, nyomorogván, kikre nem volt méltó a világ; sivatagokban bolyongván, hegyek között és barlangokban és a földnek üregeiben. És mindezek, kik hitük tanúságtétele által igazoltattak, nem nyerték el az ígéretet, mert az Isten számukra valami jobbat rendelt ...” (Zsid 11,35–40)

November 2.

Halljad ma a Szentírás szavát:

„Onts, fiam, könnyeket a halottért,

És sirasd, mert nagy veszteség ért téged.

Sirasd őt keservesen egy napig, hogy meg ne szóljanak,

Azután vigasztalódjál meg és ne szomorkodjál;

Mert a szomorúság sietteti a halált, elernyeszti az erőt,

S a szívbeli fájdalom lehajlítja a nyakat.

Ne add át szívedet a búbánatnak.

Úzd el azt magadtól és emlékezzél meg a végről!

Neki már mitsem használsz, magadnak pedig csak ártasz.”

(Sirák 38,16–22)

November 3.

Az Úr Jézus mondja, hogy „Boldogok, akik sírnak, mert ők majd vigasztalást találnak.” (Mt 5,5)

Dehát hogy lehet a síró ember boldog? Igaz, hogy az Úr ezt a szóbanlevő boldogságot elsősorban a másvilágra érti. De már e földi életben is van olyan öröm és boldogság, mely nemcsak megfér a sírással, hanem ebből fakad. És ilyen minden sírás, minden fájdalom, minden veszteség, amelyet Krisztusért szívesen viselek és amelyről tudom, hogy ezerszeres kártérítést fogok kapni.

Elvesztettem vagyonomat? Az égben mérhetetlen gazdagság vár rám. Beteg vagyok? Ott mindig egészséges leszek. Meghalt egy édes hozzám tartozó? Ott örökre találkozni fogok vele!

A sírban szeretteinknek csak teste nyugszik. Lelkük nemcsak él, hanem az ő életük sokkal jobban, sokkal életszerűbben élet, mint a mienk. A mi életünk lassú haldoklás, az övék enyészet, pusztulás, sorvadás és halál nélküli élet!

A halál után sokkal több szerettünket viszontláthatjuk, mint ahánytól a mi halálunk alkalmával kell (egy rövid időre) elszakadnunk.

„Ezer halált rejt az élet, mégis félünk a haláltól, mely pedig minden (földi) bajtól felold.” (Shakespeare.)

November 4.

Hogy a haláltól félünk, az természetes. Maga az Úristen öntötte belénk az életösztönt.

Ám viszont a haláltól való túlságos rettegés nem keresztényhez illő! Oka mindig az örök életben való mélységes hitnek hiánya és az, hogy életünk végső céljának nem Istent és az örök boldogságot tekintjük, hanem e földi élet gyönyöreit.

A haláltól joggal csak annak van minden oka rettegni, akinek lelkét a halál idején is súlyos bűn terheli.

„Jaj, ha a halál
Halálos bűnben talál!”

November 5.

„Jobb a halál a keserves életnél
S az örök nyugodalom a hosszas betegségnél.”
(Sirák 30,17)

November 6.

A fájdalom az örömek szolgája, kísérője, sőt hatványozója. Ezért mondotta Petőfi: „A megvigasztalt fájdalom talán még édesebb, mint maga az öröm.”

Bármennyire szereti is az édesanya a gyermekét, mégsem akkora az öröme, ha állandóan vele van, mintha hosszú, bizonytalan távollét után ismét hazatér. És nem olyan mély, olyan átható az öröme az egészséges gyermeke felett, mintha ez súlyos, halálos betegségből szerencsésen felgyógyult.

És így minden vonalon:

Eső nélkül nem tudnánk élvezni a szép időt, fagy nélkül a meleget, éhség nélkül az ételt, szomjúság híján az italt, betegség nélkül a visszanyert egészséget és szenvedés, fájdalom, kín nélkül az ezektől teljesen ment örök életet.

November 7.

„A fájdalom az időnek árnyéka, de az öröm az örökkévalóság állapota. A fájdalom és öröm együtt élnek, mert testvérek. Az öröm az öregebb, a fájdalom a fiatalabbik. De a fiatalabbik fog előbb meghalni, az öregebbik akkor már csak az emlékét fogja őrizni. – Kedves emlékét, amely annyira kedves lesz, hogy az égben majd a boldogságnak kiegészítő részét fogja alkotni.” (Faber William: Betlehem, 487. old.)

November 8.

„Akikről Isten előre tudja, hogy jó sorsukban sokat vétkeznének, azoknak szívét gyengeséggel és betegséggel ostromozza, hogy a test erőtlensége hasznosabb legyen nekik az üdvösségre, mintsem hogy a kárhozat számára ez életben egészségesek és baj nélkül maradjanak.” (Hugo: lib. 1. de claustris animarum)

November 9.

Kempis „Krisztus követésében” az Úr így szól hozzánk:

„Minden kívánságod és minden kérésed mindenkor az isteni félelmen s az aláztatosságon alapuljon és legnagyobb megnyugvással bízzál énrám mindent mondván:

Uram, Te tudod, mi jobb: legyen meg minden akaratom szerint.

Add, amit akarsz s adj, amennyit akarsz s amikor akarsz. Tégy velem bölcsességed szerint s amint neked jobban tetszik és nagyobb dicsőségedre szolgál.

Tégy, ahová akarsz és rendelkezél velem mindenben tetszésed szerint.

Kezedben vagyok, hányj, vess, forgass mindenképen! Íme, a te szolgád vagyok, aki mindenre kész; mert nem magamnak, hanem Neked kívánok élni. Vaj ha méltó módon és tökéletesen tehetném ezt!” (III. könyv 15. fejelet)

November 10.

Keresztes Szent Jánosnak egész élete telítve volt szenvedéssel. Gyermekkorában egy súlyos pad ráesett lábára és vérző sebet okozott rajta. A fiú felkiáltott: „Istentől küldött rózsza.”

Testvérein kívül mindenki elhagyta, még a pápa Őszentsége is vonakodott őt fogadni. Éveken át testi fájdalmai sem szüneteltek.

Ő mondotta: „Isten csak megtisztel minket, ha megengedi, hogy ugyanazon az ösvényen haladhassunk, amelyen egyszülött, isteni Fia járt.” Ő is elmondhatta a Világapostollal: „Krisztussal együtt keresztre szegeztettem, élek, pedig már nem én, hanem Krisztus él bennem.” (Gal 2,19–20)

November 11.

Kedves Testvér! Vedd tudomásul, hogy az Úristen szántsándékkal és bölcs célzattal:

Teremtette meg a férgek, a kullancsok, legyeket, szúnyogokat, csótányokat, poloskákat, százlábúakat;

hinti tele az élők sorait haláltokozó, életrövidítő, fájdalmat előidéző bacilusokkal, fertőző gombákkal, rothasztó penésszel, ércet maró rozsdával, prémekeket pusztító molyokkal.

Megrázza talajunkat földrengéssel, megrémíti árvizekkel és tűzveszélyekkel, megdöngeti jégesővel,

és küld ránk mindenféle veszedelmet, járványt, engedi a háborút, az emberi szabadakarat mindenfajta gonoszságát, – csak azért, hogy megértesse velünk:

Nem ez a földi élet az igazi hazánk. Ebbe ne legyünk szerelmesek. Az emberek elsősorban nem e földnek és e világnak születnek, hanem az égnek és az örökkévalóságnak.

November 12.

Prohászka püspök írta:

„A szenvedés a mostani világrendben elkerülhetetlen véges, vergődő, fejlődőfélben lévő természetünk, erkölcsi harcaink, gyarlóságunk s bűneink miatt. – Erkölcsi fölényünk által emelkedünk ki a szenvedés mechanikájából. Fölemelkedve a hit, remény s a türelem magaslatára, napfényt és értelmet sugározzunk a szenvedés észbontó mélységeibe.”

„Az Isten jón, rosszon vezet keresztül. A szenvedésnek legalábbis oly nagy föladatai vannak, mint az örömnél; azért legszükségesebb az, hogy jóban, rosszban egyaránt a lélekérvényesülés isteni akaratát lássuk.”

„Hogy szeretheti a szenvedést egy egészséges, erőteljes lélek? – A keresztet csak akkor lehet megszeretni, ha az ember azt Isten kezéből veszi.”

November 13.

Isten mindenütt jelen van, mindentudó és egyben jóságos mennyei Atyánk. Ebből következik, hogy minden lépésünket, célunkat, bajunkat, fájdalmunkat, gondunkat, szenvedésünket látja, tudja, kíséri, ahogyan kísérte az emmauszi tanítványokat, akik azonban őt nem ismerték fel.

Ez a tudat és hitbeli érzés is megédesíti a legkeserűbb kelyhet, fényt szór a legsötétebb éjjelbe, elsimítja a leggöröngyösebb utat, megszelídíti a vad vihart, tompítja a fájdalmat, féket vet a kétségbeesésnek.

Isten előtt nyitva könnyeink könyve, előtte ismeretes minden betűje, pontja és vesszője. És ha jószándékkal viseljük keresztünket, a mi keresztutunkat is a megoldás és az üdvösség felé vezet, egészen biztosan és a legrövidebb irányban!

November 14.

Az Úr Jézus szava Szent Pál apostolról:

„*Kiválasztott edényem ő nekem, hogy hordozza nevemet a pogányok, a királyok és Izrael fiai előtt. Én ugyanis megmutatom neki, mennyit kell szenvednie az én nevéért.*” (ApCsel 9,15–16)

November 15.

Ha valaki, hát Szent Pál apostol ugyancsak rengeteget szenvedett földi életében: megvesszőzték, bebörtönözték, hajótörést szenvedett, egyik helyről a másikra üldözték, mint a vadat, és miként vélekedik mind e földi nyomorúságról, szenvedésről és nélkülözésről? Halljuk saját szavait:

„Ez a mi jelenlegi, pillanatnyi és könnyű szenvedésünk a mennyei dicsőségnek szerfeletti nagy, örök mértékét szerzi meg nekünk, ha nem a látható dolgokra figyelünk, hanem a láthatatlanokra.” (2Kor 4,17–18)

Szent Pál tehát szembeállítja a jelen élet minden szenvedését az örök élet boldogságával. Amazokat „pillanatnyi és könnyű szenvedésnek” minősíti az örök vigaszhoz, boldogsághoz, örömhöz és jutalomhoz viszonyítva. Igen, ott már (ha kiérdemeltük) nem lesz fájdalom, szenvedés, kín, halál. Királyok leszünk, akiket nem lehet detronizálni; a boldogság forrását fogjuk élvezni, amely nem száradhat ki; az örök világosság és fény ragyogja körül személyünket, amelyet nem lehet kioltani és az Isten ama templomában fogunk neki szüntelen hála- s diadaléneket zengeni, amelyet sem az idő, sem bomba vagy ágyútűz szét nem rombolhat!

November 16.

Igazságtalanul börtönbe, fogságba kerültél?

Keresztelő Szent Jánosról azt mondta az Üdvözítő, hogy nem született nála nagyobb próféta. És íme, ez a nagy Szent a börtönben fejezte be életét. (Mk 6,17–18)

Az apostolokat is tömlöcbe vetették.

Szent Pál apostol írja, hogy a bilincsekben úgy szenved, mint a gonosztevő. (2Tim 2,9)

Maga az Úr Jézus is egy éjjel a zsidók foglya volt.

Hallgasd, hogyan vigasztalja meg a Szentlélek az igazságtalanul és jogtalanul tömlöcbe vetett híveket:

„Ne félj semmit azoktól, amiket szenvedni fogsz, íme az ördög némelyeket közületek börtönbe fog vetni, hogy próbára tétessetek és szorongástok leszen ... Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját.” (Jel 2,10)

November 17.

„Nem biztató tudat-e, hogy az apostolkodó életnek olyan területe is van, ti. a szenvedés, amelyen a kicsinyek és tudatlanok, a betegek és bénák is teljesértékű, sőt vezető lelki vagy apostoli munkát végezhetnek?

Nem nagy dolog-e, hogy egy szenvedő gyermek, egy vak koldus ugyanolyan értékű apostoli munkát végezhet, mint egy híres hitszónok; hogy csodákat művelhet a lelkek világában a nélkül, hogy neki magának csak sejtelve is volna róla.” (P. Mateo.)

November 18.

Pascal a „*Prière pour le bon usage des malades*” c. füzetének 11. szakaszában így imádkozik:

„Add meg nekem, Uram, a kegyelmet, hogy egyesítsd vigasztalásodat szenvedéseimmel, hogy mint keresztény szenvedhessek. Nem kérem én, hogy mentes legyek a szenvedésektől, mert ez a szentek jutalma, de azt kérem Tőled, ne legyek prédája a természet okozta

szenvetéseknek szellemed vigasztalása nélkül, mert ez a zsidók és pogányok átka. Nem kérem azt sem, hogy szenvedés nélkül részem legyen a vigasztalás teljességében, mert ez a megdicsőülés élete. De azt sem kérem, hogy vigasztalás nélkül merüljek el a bajok teljességében, mert ez Júda sorsa. Hanem azt kérem Tőled, Uram, hogy együtt érezzem mind a természet fájdalmait bűneimért, szellemed vigasztalását kegyelmed folytán, mert ez az igazi keresztényi állapot.”

November 19.

Tanuljuk meg és szokjuk meg, hogy még a leghevesebb kínban és gyötrelemben is hitünk észrevegye, szívünk pedig megérezze az öröm okát és forrását. Azt, hogy kínunkkal és gyötrelmünkkel is szolgálhatjuk a jó Isten ügyét és növelhetjük, gazdagíthatjuk érdemeinket.

Prohászka püspök írja:

„Assisi Szent Ferenc aszketizmusa a szent öröm az élet minden körülményei közt, fájdalomban s szenvedésben is, böjtben s az élet szürkeségében is. A derült aszketizmusnak ezt a vonalát Szent Ferentől elindulva meghúzzhatjuk Szalézi Szent Ferencen át föl Lisieuxi Szent Terézig, aki mindenbe belevitte a *keresztény mosoly kultuszát*, le culte du sourire chrétien.” (Prohászka: Össz. műv. XII. 159.)

November 20.

Jó, hűséges, áldozatos, jutalomra méltó keresztény vagy-e, azt magad sem tudhatod a jószerencse és a kedvező sors hízelgése közben. Ennek felismerésére szükséged van szenvedésre, fájdalomra, megalázásra, csalódásra ...

Csak egészséges oszlop bír terhet,
Csak egészséges lélek bír el szenvedést,
Milyen oszlop a te lelked?

November 21.

Koldus módjára kellene szégyenkeznünk, ha az ítéletkor Krisztus Urunk elé érve semmivel vagy csak gyerekjátékszerű áldozattal tudnánk igazolni, hogy földi életünkben tettünk is érte valamit,

„Oh milyen nehéz azt tenni, amit Jézus tanít!
De mily *boldogság* épp, hogy ily *nehéz* valami;
Mily boldogság a keresztet *gyenge* vállal hordani.”
(Babits)

November 22.

A legtöbb szenvedő bajának csak legközelebbi okát látja és mérlegeli. Megfelelnek arról, hogy mindennek *végső oka Isten*, aki mindent, ami történik, javunk érdekében akar vagy megenged.

Ezért végeredményben mindent Isten kezéből jöttek tekintsünk, amit nem tudunk magunktól elhárítani.

Az édes Üdvözítő sem mondotta: „A szenvedést, megaláztatást, Júdás árulását, a farizeusok rosszakaratát, Kaifás hamisságát, Pilátus gyávaságát, a poroszlók vadságát tűrjem-e?” Hanem így szólt: „A poharat, *amelyet nekem Atyám adott*, ne igyam-e meg?” (Jn 18,11)

Az Úr Jézus jól tudta, hogy a szenvedések poharát ellenségei töltötték színültig, de az Atya az, aki a poharat nyújtotta neki, ezért szent megadással fogadja és az utolsó cseppig kiüríti.

November 23.

Kempis „Krisztus követésében” az Úr Jézus így szól hozzánk:

„Az nem cselekszik elég józanul, aki baj vagy bármely kellemetlenség idején nagyon kétségbe esik és kevesebb bizalommal van hozzám, mint illenék.

Sokszor hasznosabb az ily megpróbáltatás, mint hogyha mindig kedvedre történnék minden.

Mert nem abban van az érdem, hogy valakinek több a látomása és lelki vigasztalása, hogy jártas a Szentírásban vagy hogy állása előkelőbb.

Hanem abban, hogy alázatos szívű és isteni szeretettel van tele; hogy tisztán és egészen Isten dicsőségét keresi mindig.” (III. könyv 7. fejezetéből)

November 24.

Az orvosok különböző betegségekben különböző gyógyító módokat és eszközöket alkalmaznak. Némely betegen édes, kellemes, másokon keserű vagy undorító ízű gyógyszerekkel akarnak segíteni. Némelyeket széles, mély metszésekkel gyógyítanak, mások sebeire pedig enyhítő olajat öntenek. És mégis, bár a gyógyító módszerek különbözők, a gyógy módoknak egy a célja: a gyógyítás és az egészség.

A jó Isten, az isteni orvos is hasonlóképp cselekszik. Néha keményebb csapásokkal gyógyít, máskor enyhítő olajjal vigasztal. De célja mindig egy: a gyógyítás, lelkünket egészségre akarja emelni és az örök boldogságra alkalmassá tenni.

November 25.

„Uram! Kegyelmed abban nyilvánul meg barátod iránt, hogy szenvedés és gyötrelem érje őt a világon szerelmedért, ahányszor azt reá bocsátani jónak látod.

Akaratod, gondviselésed és kellő ok nélkül ugyanis misem történik a világon.

Uram, „jó nekem, hogy megaláztál engem, hogy megtanuljam rendeleteidet” (Zsolt 118,71) s levessem szívemnek minden kevélységét és vakmerőségét.

Jó nekem, hogy szegyenpír borítja el arcomat; hogy azáltal inkább nálad, mint az embereknél keressek vigasztalást.

De még azt is megtanultam, hogy kifürkészhetetlen ítéletedtől rettegjek, aki egyenlő mértékkel mérsz az igaznak s a gonosznak, de nem igazság és megfelelő ok nélkül” (Kempis: Krisztus követése III. k. 50. fejj.)

November 26.

„Azért tűnik el néha vigaszunk csillaga, hogy új erények fakadjanak lelkünkben: bánat, türelem, alázat, szelídség, Istenhez való ragaszkodás. A nyomor arra való, amire a hús völgy, ott fakad az ibolya; a szerencsétlenség is arra való, amire a napos, köves hegyoldal, ott izzik a karminvörös barátszegfű; ott szűrődik a tüzes bor. Ha megaláznak, mily jól imádkozom; ha megsértenek, mily könnyen válom a világtól; ha üresnek találom a földet, mily édes lesz az ég; ha léhák az emberek, mily fölségesek a szentek; ha a nyegleséget látom, mily üde rózsa az érintetlen szív. Szenvédélyeim s szenvedéseim is tűzláng, benne gyullad ki lelkem érzelme csodaszínekben. Ó Isten, hát csak vezess és gyúrj, mintázz és olvassz; művészetedben bízom s érintéseidet eltűröm, még ha fájnak is.” (Prohászka Ottokár: Elmélkedések az Evangéliumról.)

November 27.

„Akit az Úr szeret, azt megfenyíti.” (Zsid 12,6)

A héttagú családban négy gyermek makk egészséges, az ötödik azonban tifuszba esett. Az atya szalad orvosért, az anya a gyógyszertárba. Egyiknek sincs nyugta sem nappal, sem éjjel. Még ha a hosszú virrasztás álmra is bódítja fejüket, a beteg gyermeknek minden

mozdulatára, szisszenésére, erősebb lélekzetvételére felijednek. Szegény beteget becézik, nyugtatják, puha kézzel nyúlnak hozzá. Az öt gyermek közül a beteg a kedvelt, a kényeztetett, a dédelgetett, a legjobban féltett és szeretett.

A jó Isten mindnyájunkat szeret. De Ő, az isteni szülő is legjobban azokat szereti, figyeli, félti, áldja és tartja számon, akik szenvednek, betegek, testre vagy lélekre megsebzettek. Ezek számára tartja fenn a legörvendetesebb meglepetéseket.

A szülő kimerülhet az ápolásban, letörhetik a gondozásban, gyógyuló eszközei is csődöt mondhatnak. Az isteni szülő szeretete, gondviselése soha, soha!

„Akit az Úr szeret, azt megfenyíti” és akit megfenyít, azt legjobban szereti!

November 28.

„Úgy érzitek, hogy Isten kevésbé törődik veletek, mint azelőtt? Bízzatok Benne rendületlenül! Közelebb van Ő hozzátok, mint bármikor.” (P. Considine.)

November 29.

Jézus keresztfája mellett latrok is függenek a kereszten. Természetesen mindhárom óriási kínokkal és szenvedéssel.

A bal lator zúgolódik, káromkodik, dühöng és gúnyolja Jézust. Mit használ neki mindez? Szünetedése ezzel nem enyhül, ellenben bűne súlyosbodik, másvilági büntetése pedig megnövekszik.

És a jobb lator? Ez éppúgy szenved, mint bal sorstársa. De szenvedését az érdemszerzés idejének tekinti, bűnössége tudatában szenvedését türelemmel, megadással viseli, kínját az Isten Fiáéval egyesíti és Hozzá irgalomért esedezik. És íme az Úr a legeslegnagyobb kegyelemmel jutalmazza: teljes bűnbocsánattal örvendeztet meg és biztosítja arról, hogy még aznap vele lesz az örök boldogság mennyei paradicsomában.

Szenvedő testvér! Melyik lator példáját akarod követni a szenvedés terén?

November 30.

„A súlyos betegség ébren tartja a lelket.” (Sirák 31,2)

Hogy a fájdalom, szenvedés és megalázás mennyire meg tudja nemesíteni, szelídíteni és felebarátjával együttérzővé tenni az embert, arra a példa Nagy Sándor és Napóleon.

Az előbbit, mikor megbetegedett, vigasztalni akarta környezete. A nagy hadvezér-király azonban így felelt: „Hálás vagyok betegségemnek, mert megtanított arra, hogy én is halandó, mulandó ember vagyok.” (Plutarch: In apoph. regum.)

Napóleonról pedig írja Emil Ludwig: „A szikla megtanította a császárt türelemre, meg arra, hogy elnéző legyen.” (Emil Ludwig: Napóleon, ford. Turóczi I., 525. old.) Napóleon a trónon kijelentette, hogy neki egy millió katona halála is közömbös. Jaffában minden ok nélkül ezeket mészároltatott le. (Chateaubriand: Napóleon élete, ford. Antal D. 47. old.) Ellenben száműzetésében mennyire együttértett minden szenvedővel. Íme csak két példa:

Meglátott egy maláji rabszolgát: „Ezt a szegény embert – mondta kísérijének – megfosztották családjától, szülőföldjétől, énjétől, ellopták és eladták. Követtek el valaha nagyobb gonosztettet?” És minden alkalommal egy-egy napóleont adott neki. (Emil Ludwig i. m. 541. old.)

Más alkalommal egy angol hölgy társaságában sétált. Néger rabszolgák jöttek az úton. A hölgy rájuk szólt: „Félre az útból!” Mire Napóleon: „De gondolja meg, madame, hogy milyen nagy terhet visznek.” (Ludwig 550. old.)

Napóleon maga mondotta Szent Ilona szigetén: „A megadásban áll a józan okosság igazi uralma, a lélek igazi diadala. A balsorsnak megvan a maga jó oldala is, megtanít igazságokra. Csak most vagyok abban a helyzetben, hogy bölcselőhöz illően elmélkedjem az időkről.”

December

December 1.

„Könyörülj rajtam, Uram; könyörülj,
Mivel én lelkem hozzád menekül,
Szárnyaid árnyékában
Én lelkem megvonul,
Amíg e romlás elvonul.
A Fölségeshez küldöm szavamat,
Aki jó végre viszi dolgomat.”
(56. zsoltár, Sík S. ford.)

December 2.

Mind történelmi, mind földrajzi szempontból olyan ici-pici, igénytelen pont vagy, hogy ajod-bajod, izzadásod, verejtéked, szenvedésed, lázad, kimúlásod sem nem szoroz, sem nem oszt...

Hozzád fűződő vagy személyekkel összefüggő dolgaidd és ügyeid is csak szalmaszál-töredékek.

Igen, földi szemmel nézve nagy semmi vagy.

És mégis: Az Ég és föld teremője lát téged, veled érez, törődik veled és a szenvedésen át is javadat akarja, ha nem is kurta földi életed pillanatainak, de mindenesetre örök boldogságodnak érdekében.

December 3.

„Mebúvók, Uram, hozzád,
Soha-soha ne engedj szégyent érnem,
Igazvoldban légy én menedémem.
Hajlítsd füledet én szavamra,
Siess én szabadításomra.
Légy nekem, Uram, szabadulás szirtje,
Légy én várlakóm, erősségem,
Kőváram vagy, oltalmam nékem!
Nevedért, Uram, légy kalauzom
És légy vezérem.
Kivonsz engem a háló köteléből,
Amit titokban vetettek elém.
Oltalmamat Tetőled várom én,
Kezeidbe ajánlom lelkemet,
Uram, igazság Istene,
Te szabadítsz meg engemet.”
(30. zsoltár, Sík S. ford.)

December 4.

A fájdalmas betegség kényszerít minket, hogy elsősorban ne a kívülünk eső világgal foglalkozunk, hanem önmagunkkal, elmélkedve, elmélyedve, okosan, bölcsen, valóságyszerűen, megérezve gyarlóságunkat, esendő voltunkat, az élet rövidegét és bizonytalanságát. Ilyenkor ébrednek fel az eddig teljesen ismeretlen gondolatok, tervek, villannak meg új meglátások és buggyannak fel üdvös elhatározások termékenyítő forrásai.

Betegség, csalódás, szerencsétlenség esetén döbbsz rá arra is, mily kevés az igazi jóbarátod, szerető rokonod és önzetlen alárendelted. Ellenben ilyenkor ismered fel az igazi értékeket embertársaid közül!

December 5.

Az undorító, szemetes, bűzös, trágyával itatott sáros földbe vetem a magot, amelyben őserős hatás kifejleszti az illatos virágot, a tápláló magot, az ízletes gyümölcsöt.

Az idegroncs, sebes, eves, vércafatos, lázas, fájdalomtól reszkető és vonagló testemben, nyomorúságos mivoltom feketeségében, tehetetlenségem iszonyatos vigasztalanságában is őserős, végtelen értéket hordozok: a halhatatlanságnak, az örök életnek, a túlradó másvilági boldogságnak, a jóságos Isten kezéből veendő győzelmes, diadalmas jutalomnak magvát!

December 6.

Gondold el, milyen mélységes értelme van annak, hogy az Egyház *minden áldását kereszt alakjában adja!* Az áldozati oltárra a keresztet állítja, a tornyok csúcsára a keresztet helyezi! Igen, az Egyház szent hite s meggyőződése szerint a keresztből fakad az áldás, a kegyelem, az üdv, a győzelem, diadal és jutalom.

December 7.

Szenvedők! Halljátok a Szentírás szavát:

„Letéve a minket környező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőteret, feltekintvén a hitnek szerzőjére és bevégzőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett keresztet szenvedett, nem törődve a gyalázattal; és Isten trónjának jobbán ül. Gondoljatok hát arra, aki a bűnösök részéről maga ellen ily nagy ellentmondást szenvedett el, hogy ne lankadjatok el és ne csüggedjetek lelketekben. Mert még nem álltatok ellen végig a bűn ellen vívott harcban és elfeledtetétek-e a vigasztalást, mely nektek, mint fiaknak szól, mondván: „Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését és ne csüggedj el, ha megbüntet. *Mert akit az Úr szeret, azt megfenyíti* és megostoroz minden fiút, akit magához fogad. Minden fenyítés ugyan a jelenben nem látszik örvendetesnek, hanem fájdalmasnak; később azonban az általa megdzetteknek az igazságosság megnyugtató gyümölcsét adja.” (Zsid 12,1–6 és 11)

December 8.

Isten a Boldogságos Szűz Máriát valamennyi teremtmény fölé helyezte, a kegyelmek teljességével és istenanyai méltósággal tüntette ki. Ő még az áteredő büntől is ment volt. De mégis. Élete tele volt szenvedéssel. Ezért nevezzük őt a Fájdalmak Anyjának.

Imádkozzunk hát hozzá:

Ó legédesebb Királynóm! Te annyit szenvedtél, tőr járta át lelkedet, holott ártatlan voltál; és én, aki a poklot érdemeltem, nem akarnék szenvedni? Eszközöld ki édes mennyei Anyám számomra a kegyelmet, hogy szenvedéseimet Isten akaratában megnyugodva, a Te szent példád szerint türelemmel és erős lélekkel viselhessem. Amen.

December 9.

Üss az üvegre kalapáccsal,
Ezer cserépdarabra törik.
Üsd a vasat minél erősebben,
Annál szilárdabb lesz.
A baj, szenvedés is kalapács,
Ütése fájóbb, mint a kalapácsé!
Tőle gyenge jellem kétségbe esik,
Erős lélek megnemesedik.

December 10.

A drágakő értékesebb lesz, ha csiszolják, a lélek pedig, ha a szenvedések között is szilárd marad a hite, hűséges az erkölce és állhatatos az Isten iránti szeretete.

„Boldog, akinek útja szennytelen,
S az Úr törvényét járja szüntelen.
Boldog, ki bizonyosságát megfogadja,
Egész lelkével az Urat kutatja.

Gyötrelmem közt ez a vigasztalásom,
Hogy a te igéd lesz feltámadásom.

Örök igazadra gondolok
S vigasztalást találok ott.”

(Részletek a 118. zsoltárból. Sík S. ford.)

December 11.

Némely embernek nagy fájdalmat és szomorúságot okoz, ha meg kell válnia övéitől, házatól, lakásától, javaitól, üzletétől, bútorzatától, kedvelt állataitól stb.

Szent János apostol így vigasztalja meg az illetőt:

„Ne szeressétek a világot, sem azokat, mik e világban vannak. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atyának szeretete; mert minden, ami a világon van, a test kívánsága és az élet kevélysége, ami nem az Atyától, hanem a világtól van. És e világ elmúlik és az ő kívánsága. Aki pedig Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” (1Jn 2,15–17)

December 12.

„Ki olyan bölcs, hogy ezt megértse?

Oly értelmes, hogy ezt belássa?”

(Oz 14,10)

Bizony az Úristen néha úgy rendelkezik, hogy nem tudjuk megérteni az okát vagy a célját. Pl. Van egyetlenegy szép, okos, jószágos gyermekem. Miatta csordultig az örömöm és büszkeségem. Az Úr elveszi tőlem. Míg a szomszédoknak van hét beteges, vézna, ügyetlen gyermeke, akiket ő maga is tehernek, nyűgnek tekint. Ezeket az Úr élni engedi szegénységben, nyomorban.

Miért? Talán, hogy engem megalázzon? Megbüntessen? Hogy értésemre adja, hogy minden az övé?

Lehetséges. De ezek mind csak „talánok”, találgatások, feltevések és gyarló, bizonytalan magyarázgatások.

Am a Szentírás szerint egykor olyan kézzelfoghatóan, olyan magától értődő világossággal fogok meggyőződni, hogy az Úr nyílegyenesen mindig a javamat akarta és gyermekem javát. Csak nem úgy, ahogy én gondoltam el, hanem ahogyan Ő gondolta. Akkor majd meggyőződök arról, amit ugyancsak Ozeás próféta hirdet, hogy:

„Egyenesek az Úr útjai.” (Oz 14,10)

December 13.

Kísérelj meg és emelkedjél ama felhők fölé, amelyek lelkületednek és kedélyhangulatodnak egét elsötétítik. Ott majd jobban sütkérezhetsz Isten gondviselő szeretetének Napjában.

Minél jobban átengeded magadat Istennek, annál inkább oltalmába vesz. Vesd magadat teljesen s fenntartás nélkül Isten karjaiba: „Előbb elveszhet az ég s föld, semmint a lélek, amely teljesen Reá hagyatkozik.” (Schrijvers I: Önátadás)

December 14.

„Íme Atyám, kezedben vagyok, meghajlok büntető ostorod előtt.

Verd mindaddig hátamat, nyakamat, míg keményszívűségem akaratom alá hajlik.

Tégy engemet szelíd s alázatos tanítványoddá, amint te ezt cselekedni szoktad, hogy mindenben akaratom szerint cselekedjem.

Magamat s mindenemet Neked ajánlom, hogy megjavíts; mert itt jobb bűnhődni, mint a jövőendő életben.

Te tudod, mi szolgál javamra s hogy mennyit használ a szorongatás bűneim rozsdájának lemosására.

Óhajtott tetszésed szerint cselekedjél velem s ne vess meg engem bűnös életem miatt, amelyet Náladnál senki sem ismer jobban és teljesebben.” (Kempis: Krisztus követése III. könyv, 50. fejj.)

December 15.

Szent János evangélista szerint Szent Péter apostolt „Halállal fogja megdicsőíteni az Istent”. (Jn 21,19)

December 16.

Dr. Weninger Antal, a neves orvos írja „A gyógyító művészet új irányai” c. művében (112. old.):

„Az állandó szerencse kiszárítja az emberi lelket, megfosztja a mások iránt érzett részvét képességétől, eldurvít. A fájdalom ellenben emberszeretetre hangol, „humánussá” tesz. A fájdalom gazdagítja az emberi lelket. A misztikusok és aszkéták önmegtágadásainak, böjtjeinek, önsanyargatásainak ez a mély értelme. Az áldozatos életek közelebb jutnak Istenhez és siettetik az igazság, béke és szeretet világuralmát, amit ma az erőszakos barbárság száműzött köreinkből.”

December 17.

A jó Isten nem kívánja, hogy a kereszt súlya alatt, a baj, fájdalom, kín keservében ne jajduljunk fel vagy könnyet ne ejtsünk. Csak a keserűséget édesítse meg, a kereszt súlyát könnyítse meg és a csapást enyhítse az Ő szent akarátában való megnyugvás szent erénye, amely kedves az Ő szemében és hasznos lelkünkre síron innen és síron túl!

December 18.

„Csak az a nyomorúság győz, amellyel szemben lelket nem állítunk.” (Prohászka Ottokár püspök: Elmélkedések az Evangéliumról)

Persze, a hit és szeretet nem a szenvedéstől, hanem csak a kétségbeeséstől mentesít és szabadít meg bennünket.

Isten ha keményen fényit is, de el nem hagy minket sem szeretetével, sem kegyelmével.

„Nem fenyeget az Isten úgy, mint az ember és nem gyűl haragra úgy, mint az ember fia.” (Judit 8,15)

December 19.

„Rosszul ismered a szívet, ha azt, akit semmi észrevehető, elpanaszolható baj nem ért – szerencsésnek hiszed.” (Eötvös)

„Bármint bántsanak az emberek és tárgyak, ama kínok, amelyeket néha pusztá képzelmek okoznak – a legnagyobbak.” (Eötvös)

Érdekes, hogy az ún. kényszerképzetek közül is azok a legkínzóbbak, amelyeknek semmi alapjuk sincs!

December 20.

Félsz a haldoklástól?

Az agónia csak foghúzás: A jóságos isteni orvos keze a lelkemet húzza a siralomvölgyéből a fájdalommentes, boldog örökkévalóságba!

December 21.

A szenvedés nemcsak előkészít és alkalmassá tesz minket átérzett, bensőséges imára, hanem a szenvedés maga is hathatós ima, amelyet magunkért vagy másokért felajánlhatunk.

P. Mateo azt mondja, hogy a testi és lelki szenvedés hódító erejű fegyver, amellyel több lelket vezethetünk Isten szeretetére, mint amennyit a leghíresebb szónokok is odavezettek. Ahogyan a mai technikának sikerült igába fognia a vízesés erejét, úgy szenvedésünket is hatóerővé tudjuk változtatni a magunk vagy mások javára.

December 22.

A rózsából a méhek mézet, a pókok mérget szívnak. A keresztből és szenvedésből a szentek az érdemek mézét és az üdvösséget merítették, a hitetlenek pedig a lelket mérgező, testet gyötrő értelmetlenséget. És én?

December 23.

„*Vigyázzatok*, mert a ti ellenségtek, az ördög, mint ordító oroszlán, körüljár, keresvén, akit elnyeljen.” (1Pét 5,8)

Ha lakásodról távozol vagy üzletedet elhagyod, az ajtókat becsukod, a redőnyt lebecsátod, a tolózárt ráhúzod, a lakatot lezárod, azután újból megpróbálsz, jól zártál-e el mindent. Talán éjjeliőrt, riasztó készüléket is alkalmazol, a rendőrt is megkéred, hogy néha vessen tekintetet villádra vagy üzletedre, nehogy betörő megraboljon értékeidről.

Ám, kedves szenvedő testvérem! Éppoly, még nagyobb gonddal ügyelj arra, hogy betörő ne hatoljon lelkedbe és ne fozson meg a szenvedés idején egyik legnagyobb, érdemszerző kincsedtől – a türelemtől!

„*Vigyázzatok*, mert a ti ellenségtek, az ördög ... körüljár, keresvén, akit elnyeljen!”

December 24.

Vegyük ma szemügyre Krisztus földi megérkezését. Minden hideg, fagyos, durva, érdes, szúrós, amit az Úr születése körül látunk: az emberek, az istálló, az éj, a tél, a sötétség, az elhagyottság, a környezet. Itt nem látjuk képviselve a tudományt, művészetet, puhaságot, kényelmet, élvezetet, gazdagságot, földi jólétet, emberi megbecsülést és hasonló „földi értékeket”.

Pedig az egész mindenségen ide összpontosul legjobban Isten jósága, szeretete, kegyelme, áldása és értékelése!

December 25.

Szegény vagy? Éhezel? Nyomorogsz? Nélkülözöl? Nézd Jézusodat. Mint utcára került, kivetett gyermek még barmok számára is már használhatatlan istállóban születik, durva, kemény, gyalultatlan jászol az ágya. Ez a szegénysége végigvonul egész életén. Ő maga mondja, hogy a madaraknak fészük, a rókáknak barlangjuk van, de Neki nincs helye, ahová puhán, kipihenve lehajthassa fejét. És halálos ágya? A keresztt bitófája. Mindenétől, még

utolsó ruhadarabjától is megfosztva, ellenségeinek gúnyja, röheje és kárörvendése között leheli ki legszentebb lelkét.

És te bűnös, te emberféreg, különb sorsot követelsz, mint Uradé, Istenedé, Teremtődé volt?!

December 26.

Rotterdami Erazmus (†1536) mondja és a sevillai menhely kapujára is belevésték következő szavait: „Olyan embernek, aki nem érezte a sors súlyosabb csapásait, nincs becsülete Isten előtt. Mert Isten őt vagy érdemtelenége miatt mellőzi vagy mint gyengét megkíméli a balsorstól.” (Erasm. lib. 8. apoph.)

Karácsony ünnepe után közvetlenül Szent István szerep emléknapját ünnepli az Egyház. Isten dicső szentjei között és az egyházi évben említett megtisztelő helyét keserves vértanúhalálának köszöni. Isten nem kímélte őt, de van is örök becsülete Isten, Egyház és a hívek előtt!

December 27.

A szobrász alkalmas anyagot keres híresnek szánt szobra részére. Talál alkalmasnak látszót, üt rajta egyet, szétporlad: nem használhatja, félredobja, nem neki való.

Talál másikat, üti, vési, keménynek, ellenállónak minősül: ez az igazi, száz, ezer vésést, ütést, karcolást végez rajta, míg készen áll a nagy remekmű.

A jó Isten nem küld sok szenvedést, csapást a homokminőségű, a bajt elviselni nem tudó, a keresztviselésre gyenge, pipogyalelkű emberre. Kikeresi magának a Jób-féle, kemény lelkű, erős jellemű, szilárd meggyőződésű híveit és ezekből vési ki és alkotja meg szentjeit, véres és vértelen vértanúit, kedveltjeit, az Ég dicsőséges lakóit.

Te melyik fajtához akarsz tartozni?

December 28.

Törekedjél arra, hogy a legmélyebb fájdalomban, a legkeserűbb csalódásban és a legmetszőbb kínodban is örvendezzen lelked jobbik fele.

A még anyja méhében leledző Keresztelő Szent János „örömtől repese” (Lk 1,44) Krisztus közelségétől. A Krisztus csillagát észrebevő napkeleti bölcsek „megörülének igen nagy örömmel” (Mt 2,10), míg ugyanakkor „Heródes megzavarodék”, (Mt 2,3)

Maga Krisztus Urunk egész földi működésének célját, rendeltetését abban látja, „hogy örömetek teljes legyen”. (Jn 16,24)

A másvilági jutalom is öröm, végtelen öröm: „Jól van, derék és hú szolgám, mivelhogy a kevésben hű voltál, sokat bízok reád: *Menj be Urad örömébe!*” (Mt 25,21)

Igen: „Örüljete az Úrban mindig, újra mondom, örüljete.” (Fil 4,4) Szent Pál apostol e szavakat a börtönéből írta, amikor halálos ítélete előtt állott.

December 29.

„Taníts meg számba venni napjainkat,
Hogy böles szívet szerezhessünk magunknak.
Térj, Uram, hozzánk valahára egyszer
És nézz szolgáláidra kegyel!
Tölts el, Uram, mihamar irgalommal,
Hogy minden napjainkban vigadjunk vigalommal.
Adj annyi víg napot,
Amennyi volt a rossz nap,
Jó évet annyit, mint eddig gonoszat.
Szolgád felett ragyogjon föl kezed,

És fényességed fiaink felett.
A mi Urunk jósága uralkodjék felettünk,
Kezünk munkáját rajtunk Te igazgasd,
Kezünk munkáját, Uram, Te igazgasd!”
(89. zsoltár. Sík S. ford.)

December 30.

A Szentírásban olvassuk e különösen hangzó, de fenségesen reményt nyújtó allelujás szavakat: „Most tükör által homályban látunk; akkor pedig majd színről-színre; akkor pedig úgy fogok ismerni, amint én is ismert vagyok.” (1Kor 13,12)

Igen, e földi életben „homályban látunk”. Nem kapunk teljes feleletet arra, hogy miért vannak vakok, bénák, örültek, szenvedők, sírok, gyászolók, igazságtalanul bebörtönzöttek s í. t.

De ha visszafelé nézünk a múltba, már most is bizonyosnak tűnik fel előttünk, hogy most már örül Tóbiás, hogy vak volt, Lázár, hogy koldulnia kellett a dúsgazdag asztalánál, egyiptomi József, hogy tömlöcbe jutott, Szűz Mária és Szent József, hogy Egyiptomba kellett menekülniök, Péter, hogy fejjel lefelé keresztre feszítették, Szent Lőrinc, hogy tüzes rostélyon pörkölték a testét s í. t.

És majd eljön az idő, nem is idő, hanem örökkévalóság, amikor időtlen-ideig, szüntelenül, diadalmasan örülni fogsz, ha e földi élet rövid ideje alatt szenvedtél, fájdalmakat és kínokat ereztél vagy súlyosan csalódtál!

December 31.

Kempis Krisztus követéséből Krisztus Urunk szavai:

„Ha már ebben a világban keresed a nyugalmat, hogyan jutsz majd el az örök nyugalomra?

Ne a nagy nyugalomra, hanem a nagy béketűrésre törekedjél. Az igazi békét ne a földön, hanem az égben keresd.

Isten szerelméért szívesen kell vened mindent: fáradságot, fájdalmakat, kísértéseket, zaklatásokat, szorongatást, nélkülözéseket, szemrehányásokat, dorgálásokat, megaláztatásokat, pirongatást, szidalmat és megvetést.

Ezek erősítik az erényt, ezek eddzik Krisztus tanítványát, ezek szerzik a mennyei koronát.

Én örök jutalmat adok rövid munkáért és végtelen dicsőséget mulandó bánalomért.” (III. könyv 35. fej.)